gizli göz

BİLİM KURGU

ISAAC ASIMOV,
LARRY NIVEN,
POUL ANDERSON,
VE DİĞER ALTI YAZAR

KARİZMA

Esrarengiz şeylerle karşılaşanlar tarafından anlatılan başdöndürücü olaylara hazır olun!

Isaac Asimov'un "Çalan Çan"ı, takipten kurtulmayı esrarengiz bir şekilde beceren bir Ay katiliyle, sonunda onu alaşağı edebilecek uzmanlığa sahip olan bir bilim adamının özelliklerini çizer.

Donald Westlake'in "Kazananın da, uğursuz bir gelecekte, çok değişik bir suçlunun, "gardiyan" adı verilen çirkin bir düzeltici aletle çarpışmasına şahit olacaksınız.

"Zamanlamalı Pozlar"da Wilson Pucker bizi, silahların yasaklandığı yakın geleceğe götürüyor ve Sergeant Tabbot gibi polislerin buralarda sıradışı resimler çekebilecek makinalar kullandığını öğreniyoruz.

Philip K. Dick'in "Savaş Oyunu", Jüpiter'in en büyük uydusu olan Canymed'den gelen esrarengiz bir nesnenin arkasındaki anlamı çözmek zorunda kalmanın hikayesini anlatıyor.

KARİZMA
KARİZMA YAYINLARI: 09
BİLİM KURGU KİTAPLIĞI: 01

Bu kitap,
Rasih Yılmaz'ın yayın yönetmenliği ve Nihat Vural'ın editörlüğünde
Tim Tamum tarafından yayına hazırlandı.
Kapak tasarımı ve zemin illüstrasyonu Grafikpark-Fevzi Yazıcı,
ön kapaktaki illüstrasyon Orhan Nalın,
baskı ve cilt takibi ise Ekrem Çalış tarafından yapıldı.
Kapak baskısı Çağdaş Ofsefte, iç baskısı Çalış Ofset'te gerçekleştirildi.

Kitabın Uluslararası Seri Numarası (ISBN): 975-6870-08-7
e-mail: karizma@timas.com.tr
İrtibat için: P.K 50 Sirkeci / İstanbul
Sipariş için: Ankara Cad. No: 50 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 665 35 56-57 Faks: (212) 664 77 97
Karizma Yayınlan, bir TİMAŞ A.Ş. kuruluşudur.

GİZLİ GÖZ

Isaac ASIMOV,
Larry NIVEN, Poul ANDERSON,
Donald WESTLAKE, Rosert SILVERBERG,
Wilson TUCKER, Philip K. DICK,
Philip J. FARMER, Tom REAMY

Edisyon: Charles G. Waugh & Martin H. Greenberg

Çeviri: Levent Kaya

KARİZMA YAYINLARI
İstanbul
1999

GİRİŞ

Geniş bir şekilde ele alındığında, ilk dedektif hikâyesi olan Edgar Allan Poe'nun "The Murders in the Rue Morgue" (Morgue Sokağı Cinayeti) cinayet öykülerinden bu yana, cinayet ve kurgu yıllardan beri el ele gitmektedir.

Aslında, bir şey bu klasik hikâyenin ilk spekülatif cinayet kurgu romanı örneği olmasını sağlamış olabilir: Kilitli oda katillerini araştırırken, okuyucu, iki kadını öldüren ne olursa olsun insan olamaz diye düşünür. Peki o halde neydi? Birisi odada kurbanlarla beraber neyin olabileceğini düşündüğü zaman katilin ifşası heyecanını kaybeder. (Merak etmeyin hikâyeyi okumayanlar için her şeyi berbat etmeyeceğiz.)

Şüphesiz bu, tüm bilim kurgu cinayetlerinin böcek gözlü canavarları konu edindiğini söylemek demek değildir. Genellikle, başka bir gezegenden gelen bir şeyden ziyade, en mesafeli ve yabancı olan, insanın ta kendisidir.

Hayal gücü olan yazarlar, kayıtsızca, gelecekteki cinayetlerin nasıl işleneceğini ve aynı zamanda suçluların nasıl yakalanacağını tahmin etmeye devam ettikçe, spekülatif cinayet kurgu romanları yıllardan beri olduğu gibi varolmaya devam edecektir.

Daha var olmayan teknolojinin icadıyla yazar, yâ Robert Silverberg'in sosyal terörizm hikâyesi olan "Kızdırmak"ta olduğu gibi cani için; ya da Willson Tucker'ın polisin yargılama usulünü yansıtan "Zamanlamak Pozlar"ında görüldüğü gibi dedektif için işleri kolaylaştırır.

Toplum ne kadar ilerlemiş olursa olsun, hiçbir şey, iyi olan, eski moda tümdengelim dedektif mantığının yerini tutamaz ve bunu kimse büyük usta Isaac Asimov'un "Çalan Çan"ında yaptığından daha iyi vurgulayamaz.

Editörler

ISAAC ASIMOV

Isaac Asimov (1920-1992) belki de dünyanın en tanınmış bilim kurgu yazarıdır. Onun binlerce yıl sonrasında kurduğu galaktik bir imparatorluğun gerileme ve çöküşünü incelediği 'KURULUŞ' üçlemesi, sosyopolitik bilim kurgunun bir klasiği olarak kabul edilir. Yüzlerce fantezi, bilim kurgu ve gizemli kısa öykü yanında, bilim teorisi hakkında kurgusal olmayan pek çok makale de yazan Asimov'un bir gezegen uygarlığının, güneşlerinin batışını ilk kez görmesiyle içine düştüğü anarşiyi anlattığı ve arkadaşı yazar Robert Silverberg'le birlikte yazdığı 'KARARMA' adlı eseri bir romana uyarlanmıştır.

Çalan Çan

Louis Peyton, sürekli değişen ruh yapısındaki bir düzine tanıklık ve blöf çatışmasında, Dünya polisini tatmin ettiği yöntemleri asla açıkça tartışmadı. Kuşkusuz, bunun için deli olması gerekir, ama daha rahat olduğu zamanlarında, yıkılmaz başarısının şansa değil yeteneğine bağlı olduğunun açıkça görülebileceği ve ancak ölümünden sonra açılabilecek bir vasiyet bırakma düşüncesine dalıyordu.

Böyle bir vasiyette "Üzerine sorumlusunun izini biraz bulaştırmadığı bir suçu örtmek için yanlış hiçbir yöntem oluşturulamaz. Olaylarda zaten var olan yöntemi izleyip davranışlarınızı ona uydurmak daha iyidir" diyecekti.

Bu Peyton'ın Albert Cornwell cinayetini planlarken hep aklında bulundurduğu ilkeydi.

Çalıntı malların kısa süreli satıcısı Cornwell, Peyton'a ilk olarak gittiği Grinnells'daki tek kişilik masasında göründü. Cornwell'in mavi elbisesinin özel bir parlaklığı var gibiydi, solgun bıyığı, çizgili yüzündeki sırıtmasıyla kendine özgü biriydi...

"Bay Peyton" dedi, müstakbel katilini hiçbir derin kaygı duymadan selamlarken; "Tanıştığımıza sevindim. Neredeyse vazgeçiyordum bayım, neredeyse."

Grinnells'dayken gazetesinin ve tatlısının üstüne gelinmesinden hiç hoşlanmayan Peyton, "Eğer benimle işin varsa Cornwell, beni nerede bulacağını biliyorsun" dedi. Peyton kırkını geçmişti, saçları eski siyahlığını kaybetmişti, ama duruşu sağlam, görüntüsü genç biriydi. Koyu gözleri ve ses tonuyla daha keskin olabilirdi.

"Bunun için değil, Bay Peyton" dedi Cornwell, "Bunun için değil. Bir sır biliyorum bayım, bir sır... biliyorsunuz bayım." Sağ elinin işaret parmağı, görünmez bir zili çalar gibi kibarca kıpırdadı ve aynı anda . sol eliyle kulağını kapattı.

Peyton tele dağıtıcısından ötürü hâlâ nemli olan gazetesinin bir sayfasını çevirerek, katını düzeltti ve şöyle mırıldandı: "Çalan Çanlar?!"

Cornwell acı bir fısıltıyla "Hşş, Bay Peyton" diye konuştu.

Peyton, "Benimle gel" dedi.

Park içinde yürüdüler. Peyton'ın başka bir hareketi de, açık ortamda kısık sesli konuşmak gibi önemli bir sırrın olmadığıydı.

Cornwell "Çalan Çan'ın saklandığı yer; onların yığıldığı bir zula. Cilasız, ama çok güzeller Bay Peyton."

"Onları gördün mü?"

"Hayır, ama gören biriyle konuştum. Beni inandıracak delilleri vardı. Sizi ve beni varlık içinde emekli edecek kadar var. Sınırsız zenginlik bayım."

"Bu öteki adam kimdi?"

Kurnaz bir bakış, Cornwell'in yüzünü göründüğünden daha karmaşıklaştıran, itici bir parlaklık veren bir meşale gibi aydınlattı. "Adam, Ay'daki krater yanlarındaki çanın bulunması için bir yöntem bilen bir hazine avcısıydı. Yöntemini bilmiyorum; bana hiç söz etmedi. Ama düzinelerce toplamış, Ay üstünde bir yere saklamış ve onları elinden çıkarmak için Dünya'ya gelmiş."

"Öldü sanırım?"

"Evet, çok şaşırtıcı bir kazayla Bay Peyton. Yüksekten düştü. Çok kötü. Tabii Ay üstünde yaptıkları yasal değildi. Dominyon izinsiz çan arama konusunda çok katı. Belki bu yüzden uygulanan bir yargıydı... Her neyse elimde bu harita var."

Peyton, yüzündeki sıcak ifadeyi koruyarak, "Küçük işinin hiçbir ayrıntısını öğrenmek istemiyorum. Benim merak ettiğim niye bana geldiğin" dedi.

Cormvell, "Şey, ikimize de yetecek kadar var Bay Penton ve ikimiz de üstümüze düşeni yaparız. Ben zulanın yerini biliyorum ayrıca bir uzay gemisi bulabilirim."

"Siz de..."

"Eee?"

"Uzay gemisi kullanabilirsiniz ve çanları elden çıkarmak için harika bağlantılarınız var. Bu çok adil bir ortaklık Bay Peyton. Sizce de öyle değil mi?"

Peyton yaşamını -hâlâ sürdürmekte olduğu yaşamını- bir gözden geçirdi ve durumu uygun buldu.

"10 ağustosta Ay'a uçmaya başlarız" dedi.

Cormvell duraksayarak "Bay Peyton, daha nisan ayındayız." dedi.

Peyton, aynı şekilde yürümeyi sürdürürken Cornwell'in yetişmek için hızlanması gerekiyordu. "Beni duyuyor musunuz Bay Peyton?"

Peyton "10 ağustos. Uygun zamanda sizinle irtibata geçer, gemiyi nereye getireceğinizi söylerim. O zamana kadar beni görmeye çalışmayın. İyi günler Cornwell" dedi.

Cornwell "Yarı yarıya mı?" diye sordu.

"Evet" dedi Peyton, "Güle güle."

Peyton tek başına yürümeye devam ederken yeniden yaşamını gözden geçirdi. Yirmi yedi yaşındayken, Kayalık dağlarının, üzerine eski sahiplerinden birinin, atomik savaş tehdidine karşı tasarlanmış sığınak olarak bir ev inşa ettirdiği arazi satın almıştı. Ev, hâlâ korkuyla kaçarken sığınılacak bir yer olarak duruyordu.

Yalıtılmış bir nokta için, Dünya'da kolay bulunacak çelik ve betondan yapılmış, deniz yüzeyinden çok yüksekte kurulmuş ve hemen her yanından, daha yükseklere uzanan tepelerle korunuyordu.

Kendi enerji kaynağı vardı, su ihtiyacı dağdaki kaynaktan sağlanabiliyordu. Ayrıca dondurucuların içinde bol miktarda et kolayca saklanabilirdi, mahzeni aç ve korkmuş ama hiç gelmemiş orduları defetmek için tasarlanmış arsenal silahlarıyla donatılmış bir kaleyi andırıyordu. Havayı temizlemek için radyoaktivite (insanlara yazık)'den başka bir şey kalmayıncaya kadar filtreleyecek kendi havalandırma düzeneği vardı.

Peyton, uzun süreli bekâr yaşamının her ağustos ayını, bu hayatta kalma evinde geçirdi. İletişim araçlarını, televizyonu, tele-gazete dağıtıcısını çıkarmıştı. Mülkünün çevresine bir güç alanı oluşturmuştu ve eve bulunduğu alanın esintili dağlarla kesiştiği yere kadar etkili, kısa menzilli bir sinyal mekanizması yerleştirmişti.

Her yıl bir aylığına tümüyle yalnız kalabiliyordu. Onu kimse görmez, kimse ulaşamazdı. Yalnızca pek sevmediği diğer insanlarla on bir ay süren irtibatının ardından, tümüyle yapayalnız, değer verdiği tek tatili yaşıyordu.

Polis bile -Peyton gülümsedi- onun ağustos hakkındaki katı tutumunu biliyordu. Bir kere kefalet ödemiş ve ağustosundan önceki psiko araştırmasını riske etmeyi göze almıştı.

Peyton mirasının olası içeriğindeki bir özdeyişi daha düşündü: Masumiyet görüntüsü için, bir suçu işleme sırasının muzafferane eksikliği gibi bir sebep olamaz...

30 temmuz günü, her 30 temmuzda olduğu gibi, Louis Peyton, New York'tan sabah 9:15'te yerçekimsiz stratojetine bindi ve Denver'a öğlen 12:30'da vardı. Orada öğle yemeğini yedi ve 1:45'te yarı yerçekimli otobüsüne binip, Sam Leibman'ın onu oradan alıp, yer aracıyla -tam yerçekimli- mülkünün sınırlarına kadar taşıdığı Hump's Point'e gitti. Sam Leibman hep yaptığı gibi 10 dolarlık bahşişi ciddiyetle aldı, on beş yıldır her 30 temmuzda yaptığı gibi şapkasına dokundu.

31 temmuzda, her 31 temmuzda olduğu gibi, Louis Peyton yerçekimsiz aracıyla Hump's Point'e geri döndü ve gelecek ay ihtiyacı olacak erzak için bir listeyi Hump's Point marketine verdi. Listede alışılmadık hiçbir şey yoktu. Görünürde daha önceki benzer listeleri gibiydi.

Marketin müdürü Maclntyre, listeyi ciddiyetle inceledi. Denver'daki ana deponun dağ bölümüne geçerek tümü ışınlama yoluyla bir saat içinde geri döndü. Erzakları Maclntyre'ın da yardımıyla aracına yerleştirerek, her zamanki 10 dolarlık bahşişini bıraktı ve evine döndü.

1 ağustos gece 24:01'de mülkünü çevreleyen güç alanı tam güç çalışıyordu ve Peytonizole olmuştu.

Ve şimdi uygulama değişmişti. Kendine 8 gün ayırmıştı. Bu sürede bütün ağustos ayı boyunca yetecek erzakını yavaşça ve dikkatlice imha etti. Bunun için evin çöp imha birimi işlevi gören tozlaştırma odalarını kullandı. Bunlar her maddeyi ufalayıp aynı zamanda metal ve silikatleri de tespit edilemez moleküler toza çevirebilenlerin gelişmiş modelleriydiler. Bu işlemde oluşan artık enerji, mülkünden geçen dağ akıntısınca taşınıyordu. Bir hafta boyunca normalden 5 derece daha sıcak aktı.

9 ağustosta aracı onu Albert Cornwell ve bir uzay aracının beklediği Wyoming'deki bir noktaya taşıdı. Uzay aracı, onu satanlar, onu taşıyanlar ve onu uçuşa hazırlayanlar varken, kuşkusuz zayıf bir noktaydı. Bütün bu insanlar Cornwell'i görmüşlerdi ve Peyton -dudaklarında soğuk bir gülümsemeyle- Cornwell'in bir çıkmazda olduğunu düşündü. Kötü bir çıkmaz.

10 ağustosta uzay aracı, Peyton kumandada ve Cornwell -ve haritası- yolcu olmak üzere, yerin yüzeyinden havalandı. Yerçekimsiz alanı mükemmeldi.

Tam güçte, geminin ağırlığı bir onsun altına iniyordu.

Mikropiller enerjiyi yeter miktarda ve sessizce beslemesiyle alev ya da ses olmadan gemi havada yükselerek uzaklaştı.

Uçuşa tanık olanların bulunması ya da bu narin, barışın tüttüğü zamanlarda, geçmişte olduğu gibi bir radar gözleminin yapılıyor olması pek mümkün değildi. Gerçekten de, hiçbiri yoktu.

Uzayda iki gün; ardından şimdi Ay'da iki hafta. Neredeyse içgüdüsel olarak Peyton, en başından bu iki haftayı ayırmıştı. Haritacı olmayanların yaptığı gibi el çizimi bir harita karşısında kendisini düşlere kaptırmamıştı. Hafızasının yardımıyla, onu çizenin işine yarayabilirlerdi. Yabancılar içinse, şiirden öte bir şey olamazlar.

Cornwell, Peyton'a haritayı ilk kez ancak havalanıştan sonra gösterdi. Tevazuyla gülümseyerek, "Sonunda bayım, bu benim tek kozumdu" dedi.

"Bunu Ay haritalarıyla karşılaştırdın mı?"

"Nereden bileyim, Bay Peyton. Ben size bağlıyım."

Peyton haritayı geri verirken onu soğuk bakışlarla süzdü. Hakkında bildiği kesin olan tek şey Tycho krateriydi, gömülü Ay şehrinin olduğu yer.

En azından bir açıdan, astronomi onlardan yanaydı. Tycho şu anda Ay'ın aydınlık tarafındaydı. Bu, devriye gemilerinin muhtemelen daha az dışarı çıkacağı, onların da muhtemelen görünmez olacağı demekti.

Peyton gemiyi bir kraterin iç bölgesinin emin, soğuk gölgesine çabuk, ancak riskli ve çabuk bir yerçekimsiz inişle bıraktı. Güneş tepe noktası civarındaydı ve gölgeler daha küçük olamazdı.

Cornwell'in suratı asıldı. "Sevgili, sevgili Bay Peyton, Ay gününde hemen hiç kazı yapamayız."

Peyton kısaca "Ay günü sonsuza dek sürmez" dedi. "Yaklaşık yüz saatlik bir gün kaldı. Bu süreyi kendimizi iklime alıştırmak ve harita üzerinde çalışmak için kullanalım."

Cevap çabuk geldi. Peyton, Ay haritalarını titiz ölçümler alarak ve neye anahtar olduğu belli olmayan el çiziminin gösterdiği kraterler dizinini bulmaya çalışarak inceledi.

Sonunda Peyton "Bizim aradığımız krater şu üçünden biri olabilir: GC-3, GC-5 ya da MT-10" dedi.

Cornwell merakla, "Ne yapıyoruz, Bay Peyton?" diye sordu.

"Hepsini deniyoruz" dedi Peyton, "En yakındakinden başlayarak."

Yok edici geçti ve gecenin gölgesindeydiler. Sonrasında Ay yüzeyinde, sonsuz sessizliğe ve karanlığa, yıldızların sert parlak noktalarına ve yukardaki kraterin ağzının tepesinde göz kırpan Dünya'nın yarık ışığına alışarak, uzun saatler geçirdiler. Kuru kumda, bozulmayan, değişmeyen, kocaman ve biçimsiz ayak izleri bırakıyorlardı. Peyton bunu ilk olarak

kraterin dışına, kambur Dünya'nın açık aydınlığına çıkarlarken fark etti. Bu onların Ay'a gelişlerinin onuncu günüydü.

Ay'ın soğuğu, herhangi zamanda gemilerinin dışında kalış sürelerine bir sınırlama getiriyordu. Neredeyse her gün, daha uzun kalabiliyorlardı. Varışlarının on birinci gününde GC-5'i Çalan Çan'ın zulası üstesinden gelebilmişlerdi.

On beşinci günde Peyton, umutsuzluğa kapılmıştı. GC-3 olmalıydı. MT-10 çok uzaklardaydı. 31 ağustosa kadar ona ulaşıp incelemek ve dünyaya dönmek için zamanları kalmayacaktı.

On beşinci günün sonunda umutsuzlukları, çanları bulmalarıyla tümüyle kaybolmuştu.

Güzel değillerdi. Yaklaşık iki yumruk büyüklüğünde, içi boşaltılmış, Ay çekiminde tüy kadar hafif, basit, biçimsiz gri kaya parçalarıydılar. İki düzine kadar ve her biri, cilalandıktan sonra en azından yüz bin dolara satılırdı.

Dikkatlice, iki elleri dolu, çan diye ifade edilen kaya parçalarını gemiye taşıdılar, talaşa yatırdılar ve daha fazlası için geri döndüler. Aynı yolu, onları Dünya yüzeyinde yoracak ama Ay'ın çekimsiz yüzeyinde neredeyse hiç sorun olmayacak biçimde alarak, üç sefer, yaptılar. Cornwell son çanı dış kilitlere dikkatlice yerleştirmesi için Peyton'a uzattı.

Diğerinin kulaklarında sertçe yankılanan mekanik bir sesle, "Temiz tutun, Bay Peyton" dedi. "Geliyorum."

Ay çekimine karşı yavaş, yüksek sıçrayışının bitiminde çömeldi, yukarı baktı ve korkudan dondu. Başlığının sert camından açıkça görülebileceği gibi, yüzü dehşetli bir ifadeyle donmuştu: "Hayır, Bay Peyton. Yapma."

Peyton elindeki yakarın kabzasını sıkıca tutarak ateşledi. Dayanılmaz bir parlaklık oluştu ve Cornwell bir insanın, bir uzay giysisinin artıkları arasında yere serilmiş ve donan kanı beneklenmiş, ölü kalıntısıydı artık.

Peyton ölü adama bakmayı bıraktı, ama yalnızca bir saniye için. Sonra çanların sonuncusunu hazırlanmış kaplarına yerleştirerek giysisini çıkardı. Önce yerçekimsiz alanı çalıştırdı, sonra mikropilleri... Artık iki hafta önce olduğundan iki kat zengin biri olarak Dünya'ya dönüş yolculuğuna başlayabilirdi.

Ağustosun yirmi sekizinde, Peyton'ın gemisi Wyoming'de on ağustosta havalandığı yere sessizce alçaldı. Peyton'ın bu noktayı seçimindeki özen boşuna değildi. Hava aracı hâlâ orada, taşranın kayalık, kıvrımlı engebelerinin çevrelediği bir koruma altındaydı.

Peyton, Çalan Çanlar'ı engebelerin çevrelediği derin oyuklara taşıdı, üzerlerini de gevşek bir biçimde toprakla örttü. Bir kez daha kumandayı düzenlemek ve son ayarlan yapmak için gemiye döndü. Dışarı çıktı ve geminin otomatiği devreye geçti.

Sessizce hızlanarak, gemi yükseldi ve yukarda, Dünya'nın dönüş yönünde batıya doğru yöneldi. Peyton, kısık gözlerini aralayarak izledi ve görüntünün sonunda ince bir ışık demeti ve mavi gökyüzünde nokta gibi bir bulut vardı.

Peyton memnuniyetle gülümsedi. İyi karardı. Kadmium emniyet çubukları işe yaramayacak biçimde kıvrıldıkları için, mikropiller emniyeti koruma düzeyini geçmişlerdi ve gemi hemen ardından oluşan nükleer bir patlamanın ısısıyla kayboldu gitti.

Yirmi dakika sonra yuvasına geri dönmüştü. Yorgundu ve kasları Dünya'nın yerçekimi nedeniyle ağrıyordu. İyi bir uyku çekti.

Yirmi saat sonra ise şafakla birlikte polis geldi.

Kapıyı açan adam ellerini göbeğinin üstünde bağladı ve selamlamak için başını iki üç kere öne salladı. İçeri giren adam, Dünya İnceleme Bürosu'ndan H. Seton Davenport'du. Çevresine kuşkuyla bakındı. Girdiği oda geniş ve koltuk-masaya yönlendirilmiş parlak okuma lambası dışında yarı karanlıktaydı. Duvarlar kitap-filmlerle doluydu. Bir yığın galaktik harita odanın bir köşesini kaplamıştı ve galaktik bir mercek de yavaşça öbür köşedeki bir yansıya vuruyordu.

"Dr. Wendell Urth müsünüz? " diye sordu Davenport, sesinde buna inanamadığım ifade eden bir tonla. Siyah saçlı, ince ve belirgin burunlu, yanağında bir zamanlar çok yakın bir mesafeden vurulmuş nöronik bir kırbacın bıraktığı kalıcı, yıldız biçimli bir yara izi olan, tıknaz bir adamdı.

İnce bir ses tonuyla, "Benim" dedi Dr. Urth. "Siz de Müfettiş Davenport'sunuz."

Müfettiş belgelerini gösterirken "Üniversite sizi bana bir Uzaybilimci olarak önerdi" dedi.

Urth onaylayarak, "Beni yarım saat önce aradığınızda söylemiştiniz" diye cevap verdi. Tipi belirgindi, burnu ucu kalkık bir düğme gibiydi ve şişmiş gözlerinin üstünde kalın gözlükler vardı.

"Konuya geleyim, Dr. Urth. Sanıyorum Ay'ı ziyaret ettiniz..."

Bir tozdan biraz daha belirgin kitap-film yığınının ardından kırmızı bir sıvı ve iki bardak getiren Dr. Urth, ani bir çıkışla "Asla Ay'a gitmedim müfettiş. Düşünmedim bile! Uzay seyahati aptallıktır. Buna inanmam" dedi. Sonra daha yumuşak bir sesle, "Oturun bayım, oturun. Bir içki alın."

Müfettiş Davenport söyleneni yaptı ve "Ama siz bir..."

"Uzaybilimciyim. Evet. Diğer gezegenlerle ilgileniyorum, ama bu oraya gitmemi gerektirmez. Tanrım, bir tarihçi olmam için zaman gezgini olmam gerekmez değil mi?" Oturdu ve yuvarlak suratında giderek yayılan bir gülümsemeyle devam etti: "Şimdi bana ne düşündüğünüzü anlatın."

"Size bir" dedi müfettiş eğilerek," Cinayet dosyasıyla ilgili danışmak için geldim."

"Cinayet? Benim cinayetle ne işim var?"

"Bu cinayet Dr. Urth, Ay'da işlendi."

"Şaşırtıcı."

"Şaşırtıcıdan da öte, emsalsiz Dr. Urth. Ay dominyonunun kurulduğu beş yıldan beri, gemiler havaya uçtu ve uzay giysileri basınçtan yırtıldılar. İnsanlar Güneş tarafında sıcaktan öldüler, karanlık tarafta dondular ve her iki tarafta da nefessiz kaldılar. Hatta Ay çekimine rağmen düşerek ölenler bile oldu. Ama bunca zaman Ay üzerinde hiç kimse başka birinin saldırısıyla öldürülmemişti şimdiye kadar."

Dr. Urth, "Nasıl olmuş?" diye sordu.

"Bir yakıcı. Uygun koşulların oluşumuyla, yetkililer bir saat içinde olay yerine ulaştılar. Bir devriye gemisi Ay yüzeyinde bir parıltı tespit etmiş. Karanlık tarafta bir ışığın ne, kadar uzaktan tespit edilebileceğini biliyorsunuz. Pilot Ay Şehri'ne rapor verdi ve alçaldı. Geri çevrim

işleminde, Dünya ışığında havalanan gemiye benzer bir şey gördüğüne yemin etti. Yere konduğunda, yanmış bir ceset ve ayak izleri bulmuş."

"Parıltının" dedi, Dr. Urth, "Ateşlenen bir yakıcı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bu kesin. Ceset henüz çok yeniydi. Bedenin iç kısımları daha donmamıştı. Ayak izleri iki kişilikti. Dikkatli ölçümler, izlerin ayrı uzay çizmesi boyutları gösteren, değişik çaplı, iki ayrı gruba ait olduğunu gösteriyordu. Temelde, GC-3 ve GC-5 kraterlerine gidiyorlardı, bir çift..."

"Ay kraterlerinin adlarının resmi kodlamalarını çok iyi biliyorum" dedi, Dr. Urth memnuniyetle.

"Hmm. GC-3'te, kraterinin duvarında, içinde kazı yapıldığını gösteren parçalar bulunan bir çatlağa giren ayak izleri var. X işim kullanımı sonucunda görüldü ki..."

"Çalan Çanlar" diye söze girdi uzaybilimci, büyük bir heyecanla. "Bana incelediğiniz cinayetin Çalan Çanlar'la ilgili olduğunu söylemeyin."

Davenport umursamazlıkla, "Ne fark eder" dedi.

"Bende bir tane var. Bir üniversite gezisinde bulunmuştum. Orada hediye ettiler. Karşılığında da... Gelin müfettiş, size göstermeliyim."

Dr. Urth yerinden sıçrayarak oda boyunca seğirtti. Davenport, peşinden takip etti..

Birinciden daha geniş, daha loş, hemen hemen daha dağınık olan ikinci bir odaya girdiler. Davenport düzenli bir sırası olmadan yığılmış bir miktar gelişigüzel malzemeleri şaşkınlık içinde inceledi.

Bazı romantiklerin, uzun süre önce yok olmuş Marslılar'ın bir elişi olduğunu varsaydıkları, Mars'tan gelme küçük bir 'mavi cam' yumrusu, bir meteorit, eski uzay gemilerinin bir modeli, 'Venüs Atmosferi' markasının üzerinin karalandığı mühürlü bir şişe vardı.

Dr. Urth coşkuyla "Bütün evimi bir müze yaptım. Bu bekâr olmanın avantajlarından biri. Tabii, eşyaları pek düzenleyemiyorum. Bir gün boş bir haftam filan olursa..." diye konuştu.

Bir süre bakındı, şifreyi çözdü; sonra hatırlayıp, Barnard gezegeninde en üstün yaşam biçimi olan deniz omurgasızlarının gelişimini gösteren bir

çizim çekerek "İşte burada. Korkarım zedelenmiş" dedi.

Çan ince uzun bir telin ucuna asılmış, dikkatlice lehimlenmişti. Hasarı belirgindi. Yapısı, düzensizce ama sıkıca bir araya getirilmiş iki küçük küre gibi görünmesine neden olacak biçimde yarısında damlıyordu. Buna rağmen, mat bir parlaklık verecek biçimde güzelce cilalanmış, hafif gri renkli, kadife gibi düz ve çiçek bozuğu lekeleriyle öyle yapılmıştı ki, laboratuvarlar sentetik çan yapımındaki sonuçsuz çabalarında, benzerini üretmenin imkânsız olduğunu görmüşlerdi.

Dr. Urth, "Emin bir satıcı bulmadan önce iyi bir pazarlık yapmıştım. Defolu bir çanın özellikleri değişkendir. Ama kemik işe yarar. Burada bir tane var" dedi ve gri-beyaz bir maddeden yapılmış kısa kalın kaşığa benzeyen bir şey kaldırdı "Bir öküzün uyluk kemiğinden yaptım. Dinleyin."

Şaşırtıcı bir nezaketle, parmaklarıyla en iyi noktaya arayarak çanı hareket ettirdi. Dikkatlice devam ederek ayarladı. Sonra çanı serbest bırakarak, kemikten kaşığın kalın ucuyla hafifçe vurdu.

Sanki bir mil ötede bir milyon arp çalıyordu. Ses yükseliyor, azalarak geri dönüyordu. Belirli bir yönden gelmiyordu. Kafanın içinde, aynı anda inanılmaz derecede sevimli, acıklı ve heyecanlı bir biçimde ses devam ediyordu.

Ses yavaşça sona erdiğinde her ikisi de tam bir dakika boyunca sessiz kaldı.

Dr.Urth, "Kötü değil, ha?" dedi ve elinin bir hareketiyle zili yeniden sallandığı tele asarken.

Davenport heyecanla kıpırdandı. "Dikkat! Kırmayın." İyi bir Çalan Çan'ın kırılganlığı eskiden beri biliniyordu.

Dr.Urth, "Jeologlar çanların yalnızca basınç altında sertleştirilen, içinde kayalardan yapılmış boncukların serbestçe sallandıkları bir hava boşluğunu saran pumisten yapıldıklarını söylediler. Bu onların söylediği. Ama hepsi buysa, biz neden bir tane üretemiyoruz? Şimdi defosuz bir çan bunu bir çocuğun harmonikası gibi çalardı" dedi.

"Kesinlikle" diye cevap verdi Davenport, "Ve Dünya'da defosuzuna sahip olan bir düzine insan yoktur ve hiçbir soru sormadan, herhangi fiyata bir

tane satın alacak ancak yüz kişi ya da kurum vardır. Bir çan stoku cinayete değerdi."

Uzaybilimci Davenport'a döndü ve gözlüklerini küt işaret parmağıyla, bitimsiz burnunun üstüne geri yerleştirdi. "Cinayet dosyanızı unutmadım. Lütfen devam edin."

"Bir cümleyle özetlenebilir: Katilin kimliğini biliyorum."

Kitaplıktaki koltuklarına geri dönmüşlerdi... Dr. Urth, ellerini iri göbeğinin üzerine bağlayarak: "Gerçekten mi? Öyleyse hiçbir sorununuz yok müfettiş" diye cevap verdi.

"Bilmek ve kanıtlamak aynı şey değil, Dr. Urth. Ne yazık ki hiçbir iz bırakmamış."

"Yani, maalesef hiç, öyle mi?"

"Dediğim gibi. Bir iz bıraksaydı, bir biçimde çözerdim, çünkü hatalı olurdu. Eğer onu cinayet zamanında Dünya'da görenler olsaydı, öyküleri geçersizleştirilebilirdi. Belgesel kanıtı olsaydı, kalpazanlık ya da sahtekârlık olarak iptal edilebilirdi. Ne yazık ki hiçbiri yok."

"Ne var peki?"

Müfettiş Davenport, dikkatlice Colorado'daki Peyton malikânesini tanımladı. Sonuca bağlarken, "Her ağustosunu orada, tam bir inzivada geçirir. Hatta soruşturma bürosu bile buna tanıklık edebilir. Eğer onun Ay'da olduğuna kesin kanıt bulamazsak, jüri üyeleri onun her yıl olduğu gibi bu ağustosta da malikânesinde olduğu hükmüne varmak zorunda kalır" dedi.

"Onun Ay'da olduğunu düşünmenize neden nedir? Belki masumdur."

"Hayır!" Davenport hiddetlenmişti. "On beş yıldır onun hakkında işe yarar kanıtlar bulmaya çalıştım ve asla başaramadım. Ama bu kez onun kokusunu alıyorum. Dünya'da hiç kimse, Peyton'dan başka hiç kimse, kaçırılmış çanları elden çıkarabilecek edepsizliğe, ya da ne olursa olsun, pratik iş bağlantılarına sahip olamaz. O uzman bir uzay pilotu olarak bilinir. Öldürülen adamla olan ilişkisi de biliniyor, ama son bir kaç aydır kesinlikle ilişkisi olmamış. Ne yazık ki bunların hiçbiri kanıt değil."

Dr. Urth, "Şimdi kullanımı yasallaştırılmışken, ruh ölçümü* kullanmak basit olmaz mıydı?" diye sordu.

Davenport kaşlarını çattı ve yanağındaki yara karardı. "Konski-Hiokawa yasasını okudunuz mu, Dr. Urth?"

"Hayır."

"Sanırım kimse okumadı. Hükümete göre, özgür düşünce, temel haktır. Tamam, ama ya sonra? Ruhu ölçülen ve ruhu ölçüldüğü suçtan masum olduğu kanıtlanan kişi, mahkemeden istediği kadar tazminat talep etme hakkına sahiptir. Yakınlardaki bir davada bir banka kasiyeri, şüpheli hırsızlık olayı nedeniyle ruh ölçümüne razı olduğu için yirmi beş bin dolar aldı. Görünen o ki, hırsızlığa işaret ettiği sanılan kesin kanıt gerçekte küçük bir zina durumuna işaret ediyormuş. İşini kaybettiğini, kadının kocasının sorguda tehdit edip fiziksel şiddete yol açtığını ve sonunda alay konusu olduğunu ve bir paparazzinin ölçüm sonuçlarını öğrendiğini söylemesi, davayı kazanmasına yetti."

"Adamın durumunu anlayabiliyorum."

"Biz de. Sorun da bu. Hatırlanacak bir konu daha: Herhangi bir nedenle ruhu ölçülen bir kişinin bir daha asla herhangi bir nedenle ruhu ölçülemez. Hiç kimse, yasaya göre, yaşamı boyunca iki kez düşünsel tehlikeye maruz bırakılamaz."

"Uygun değil."

"Kesinlikle. Ruh ölçümünün yasallaştırıldığı iki yıldan beri, kaç tane hırsız ya da yankesicinin, sonsuza dek rahatça çalabilmek için kapkaççılık suçundan ruh ölçtürmeye çalıştığını sayamadım bile. Yani görüyorsunuz ki merkez, suçunun kesin kanıtı olmadan Peyton'ın ruh ölçümüne tabi tutulmasına izin vermeyecektir. Yasal kanıt değil belki, ama en azından şefimi ikna edecek bir kanıt. En kötüsü Dr. Urth, mahkemeye ruh ölçümü kaydı olmadan gidersek, kazanamayız. Cinayet gibi ciddi bir davada, ruh ölçümü kullanmamış olmak, en aptal jüri üyesi için bile dava açma nedeninin kesin olmadığının yeterli bir kanıtıdır."

"Şimdi benden ne istiyorsunuz?"

"Onun ağustosta bir süre Ay'da olduğunun kanıtını. Çabuk olsa iyi olur. Onu uzun süre zan altında tutamam. Ve eğer cinayet haberleri duyulursa, dünya basını Jüpiter'in atmosferine çarpan bir asteroit gibi patlar. Parıltılı bir suç, yani Ay'daki ilk cinayet."

Urth, ani bir tepkiyle "Cinayetin tam zamanı nedir?" diye sordu, sorgulamaya katılmak için.

"27 ağustos."

"Ne zaman tutuklandı?"

"Dün, 30 ağustosta."

"Öyleyse Peyton katilse, Dünya'ya geri dönecek zamanı olmuştur."

"Öyle. Hemen hemen." Davenport'un dudakları inceldi. "Keşke bir gün erken orada olabilseydim... Keşke evini boş bulabilseydim..."

"Peki sizce ikisi, öldürülen adam ve katili, ne kadar zamandır Ay'daydılar?"

"Ayak izleriyle kaplı yere göre birkaç gün. En azından bir hafta."

"Kullandıkları gemi belirlendi mi?"

"Hayır ve belki de asla. On saat kadar önce, Denver Üniversitesi evvelsi gün akşam 6:00'da başlayan ve birkaç saat süren bir alt yapısal radyasyon artımı rapor etti. Bir geminin kontrollerini Dr. Urth, mürettebatı olmadan parçalamaya ve mikropillerin kısa devresiyle elli mil yüksekte imha etmeye ayarlamak, kolay bir şeydir."

"Ben Peyton olsaydım" dedi Dr. Urth düşünceli, "Adamı gemide öldürürdüm ve cesedi de gemiyle birlikte yok ederdim."

"Siz Peyton'ı tanımıyorsunuz" dedi Davenport sertçe. "O yasanın üstündeki zaferlerinden zevk alır. Onları değerlendirir. Cesedi Ay üzerinde bırakması, bize meydan okumak için."

"Anladım." Dr. Urth karnını dairesel bir hareketle okşadı ve "Eh, hâlâ bir şans var" diye konuştu.

"Yani onun Ay'da olduğunu kanıtlayabilir misiniz?"

"Sadece kendi düşüncemi aktarabilirim."

"Şimdi mi?"

"Ne kadar çabuk olursa, o kadar iyi. Eğer tabii, Bay Peyton'la görüşme şansım olursa."

"Bu ayarlanabilir. Yerçekimsiz jetim bekliyor. Yirmi dakikada Washington'da olabiliriz."

Ama tombul uzaybilimcinin yüzünden derin bir alarm ifadesi geçti. Ayağa kalktı ve Soruşturma Bürosu ajanından uzağa dağınık odanın en tozlu köşesine doğru koştu.

"Hayır!"

"Sorun ne, Dr. Urth?"

"Yerçekimsiz bir jet kullanmayacağım. Onlara güvenmem."

Davenport kafası karışmış bir halde, Dr. Urth'ü süzdü. Kekeleyerek, "Bir tek raylıya ne dersiniz?"

Dr. Urth, "Hiçbir taşıma türüne güvenmem. Onlara inanmam ben. Yürümek hariç. Yürümeye aldırmam" diye kestirip attı. Ansızın isteklenmişti. "Bay Peyton'ı bu şehre, yürüme mesafesinde bir yere getiremez misiniz? Belki şehir salonuna. Şehir salonuna sıkça yürürüm."

Davenport umutsuzca odaya göz gezdirdi. Işık yılları hakkındaki çok sayıda bilim yazılarına baktı. Açık pencereden öteki odayı, göğün ötesinde de jeton gibi dünyaları görebiliyordu. Ve yerçekimsiz jet düşüncesiyle solmuş Dr. Urth'e bakarak omuzlarını silkti.

"Peyton'ı buraya getireceğim. Tam bu odaya. Bu size yeter mi?"

Dr. Urth derin bir rahatlamayla soluğunu bıraktı. "Olur."

"Umarım kurtarabilirsiniz Dr. Urth."

"Elimden geleni yapacağım, Bay Davenport."

Louis Peyton çevresindekileri uzaktan selamlamak için kafasını sallayan adamı inceleyerek süzdü. Ona sunulan koltuğa oturmadan önce eliyle sildi. Davenport yanında bir yere oturdu ve yakıcının kabı görünür bir yerdeydi.

Şişman adam oturmuş gülümsüyor ve harika bir yemeği yeni bitirmiş de bunu bütün dünyaya göstermeye çalışıyormuş gibi yuvarlak karnım okşuyordu.

"İyi akşamlar, Bay Peyton. Ben Dr. Wendell Urth, uzaybilimci" dedi.

Peyton ona bir daha baktı. "Peki benden ne istiyorsunuz?"

"Ağustos ayında herhangi bir zamanda Ay'da olup olmadığınızı öğrenmek istiyorum."

"Değildim."

"Şimdilik sizi kimse ağustosun biriyle otuzu arasında Dünya'da görmemiş."

"Ağustosta normal yaşantımı yaşadım. Ben o ay süresince asla görünmem. O sana anlatsın" diye cevap verdi başını Davenport'un yönünde sallarken.

Dr. Urth kıkırdadı. "Bunu test edebilsek ne iyi olurdu. Keşke Ay ile Dünya'yı ayırt edebilmemiz için fiziksel durumlar olsaydı. Keşke, örneğin, saçınızdaki tozu çözümleyip, "İşte, Ay toprağı" diyebilseydik. Ne yazık ki yapamayız. Ay toprağı Dünya'nınkine çok benzer. Olmasaydı bile, Ay yüzeyine uzay elbisesiyle çıkmadıysanız, saçınızda zaten bulunmazdı ki bu imkânsız."

Peyton kayıtsızlığını sürdürdü.

Dr. Urth, iyi niyetle gülümseyerek ve bir eliyle burnunun yumrusuna güvensizce tünemiş gözlüğünü düzelterek devam etti: "Uzayda ya da Ay'da dolaşan insan, Dünya havasını solur, Dünya besinleri yer. Gemisinin ya da uzay giysisinin içinde olsun, cildinin dışında Dünya'nın çevresel koşullarını taşır. Biz Ay'a giderken iki gününü, en az iki haftasını Ay'da ve iki gününü geri dönerken uzayda geçirmiş bir adam arıyoruz. Bütün bu sürede cildi çevresinde hep Dünya havasını taşıdı ki bu durumu güçleştiriyor."

"Ben size" dedi Peyton, "Beni bırakıp gerçek katili aramanızın daha kolay olacağını öneririm."

"Bunu düşünebiliriz" dedi, Dr. Urth. "Hiç böyle bir şey gördünüz mü?" Elini sandalyenin yanına uzatarak, parlak ışıkları donuklaştırarak yansıtan gri bir küreyi alıp gösterdi.

Peyton gülümsedi. "Bana çalan bir çanmış gibi geldi."

"Öyle, bir Çalan Çan. Katil Çalan Çanlar'ın aşkına öldürmüş. Bunun hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Kötü zedelendiğini düşünüyorum."

"Aa, ama inceleyin" dedi Dr. Urth ve elinin çabuk bir hareketiyle, onu Peyton'a doğru iki metre havaya attı.

Davenport bağırarak sandalyesinden hafifçe doğruldu. Peyton çabalayıp kollarını kaldırdı, ama çabucak çanı yakalamayı başardı.

Peyton, "Seni lanet salak. Onu etrafa böyle savurma" dedi.

"Çalan Çanlar'ı önemsiyorsunuz, öyle mi?"

"Birini kıramayacak kadar çok. Bu suç değil, en azından." Peyton çana kibarca vurdu, sonra kulağına götürdü ve sallayarak, Lunolitlerin, şu küçük pumis parçacıklarının, boşlukta şmgırdarken çıkardıkları yumuşak vuruşları dinledi.

Sonra, çanı hâlâ üzerinde bulunan çelik telin ucundan tutarak, ustaca bir hareketle yüzeyine baş parmağının tırnağını sürdü. Tınladı. Nota, uzayarak sönümlenen hafif vibratolu, flüte çok benzer yaz alacakaranlığının resimlerini andıran büyüleyici bir tınıyla yayıldı.

Kısa bir süre için, üç adam da sesin içinde kaybolmuştu.

Ve sonra Dr. Urth "Geri atın, Bay Peyton, buraya gönderin!" dedi, elini kesin bir beklentiyle kaldırarak.

Louis Peyton otomatik olarak çanı salladı. Dr. Urth'ün bekleyen elinin olduğu yerdeki yolunun üçte birlik kısa yayını tamamlamışken, aşağı yöneldi ve zemin üstünde, kalp kıran, iç yakan bir ahenksizlikle kırıldı.

Davenport ve Peyton eşit sessizlikle gri gümüşlere bakarken Dr. Urth'ün sakin sesi "Katilin sakladığı ham çanların zulası bulunduğunda ben, iyi cilalanmış, zedesiz bir tanesini bunun yerine ve ücret olarak isteyeceğim" derken neredeyse duyulmuyordu.

"Ücret mi? Ne için?" diye sordu Davenport, kızarak.

"Kuşkusuz konu şimdi çok açık. Biraz önceki konuşmama göre, hiçbir uzay gezgininin taşımadığı bir Dünya çevresel özelliği var ve o da Dünya'nın çekim gücü. Bay Peyton'ın açıkça böyle oldukça değer verdiği bir nesneyi bu kadar büyük bir hatayla savurabilmesinin tek anlamı, kaslarının henüz Dünya'nın yerçekimine alışamadığı olabilir. Benim uzman görüşüm Bay Davenport, mahkûmunuzun, son birkaç gündür Dünya'dan

uzakta olduğudur. Uzayda ya da boyut olarak Dünya'dan daha küçük bir gezegensel yapıda -örneğin, Ay gibi- bulunmasıdır."

Davenport zafer duygusuyla ayağa kalkarken "Görüşünüzü yazılı olarak alayım" dedi. Eli yakıcının üzerinde, "Ve bu bana ruh ölçümü yapmak için izin almamda çok yarayacak" diye ekledi.

Louis Peyton, sersemlemiş ve dirençsiz bir halde sadece bırakacağı herhangi bir vasiyetin büyük yıkılışı içermesi gerekeceğinin uyuşukluğunu yaşıyordu.

POUL ANDERSON

Hugo ödülünü 7, Nebula ödülünü 3 kez kazanan Poul Anderson sert bilim kurgudan yüksek fanteziye kadar olan bütün tür ve kuşaklarda yazmıştır. Roman ve öyküleri, insan ya da uzaylı olsun, yaşam sınavlarını konu edinir. İyi tanımlanmış, tümüyle gerçeklenmiş karakterleriyle, insanın değişen zamanla, geçmişte, bugün ya da gelecekteki yaşam mücadelesinin tarihini işler.

Mars Tacı Mücevherleri

Sinyal, gemi hâlâ çeyrek milyon mil ötedeyken alındı ve kaydedilen sesler teknisyenlere mırıldandı. ZX28749, diğer adıyla Jane Brackney, çok dakik olduğu için hiç acele etmiyordu; ama insansız bir uzay gemisini indirmek her zaman hassas bir işlemdir. İnsanlar ve makineler alçalırken onu karşılamak için hazırlandılar, ama kumanda ekibi işte öncelik sırasına sahipti.

Yamagata, Steinmann ve Ramanowitz GCA kulesindeyken, Hollyday acil durum için hazır bekliyordu. Eğer devreler iflas edecek olursa (hiç etmediler), bin tonluk kargo ve nükleer güçlü bir araç iskeleye çarparsa, Phobos'taki insan yaşamını bitirebilir. Ve Hollyday, ne istenirse takmak üzere, bir dizi boş insan grubunun üzerinden etrafı gözlüyordu.

Yamagata'nın ince parmakları radar sinyallerinin üzerinde gezinirken gözleri ekrana kenetlenmişti,! "Got herr" dedi. Steinmann mesafe okudu ve Ramano4l witz Dopler skobundan hız ölçümü aldı. Kısa bir bilgisayar incelemesi rakamların yaklaşık beklenildiği gibi olduğunu gösterdi.

"Biraz rahatlayabilirim" dedi Yamagata, bir sigara alarak. "Bir süre için kontrol menzilinde olmayacak."

Bakışları kalabalık odada ve pencereden dışarıyı dolaştı. Kuleden iskeleyi izleyebiliyordu: Dükkânların çoğu, kulübeleri ve yaşam alanları yerin altında olduğundan, etkileyici değildi. Düz sert zemin, küçük biri uydunun kavislenmesiyle kopmuştu. Sürekli Mars'ı görüyordu ve istasyon uzak uçundaydı ama gezegenin zıt yarıkürede nasıl da muazzam durduğunu, ince kızıl diskin yumuşak havada bulanıklaşmasını, fundalık ve tarlaların puslu yeşilimsi kahverengi görüntüsünü hatırlayabiliyordu. Phobos'un atmosferi yoktu,, ama yine de uzayın sert yıldızlarını göremezdiniz; Güneş ve projektörler çok parlaktı.

Kapı vuruluyordu. Hollyday, çekimsiz ortamda neredeyse hayalet gibi ilerleyerek "İniş sırasında buraya kimse giremez" dedi. Memnun ifadeli, açık bir çehreye sahip olan Hollday'in ses tonu da sözleri kadar kesindi.

"Polis." Gelen, kaslı, yuvarlak ve ciddi suratlı, bu küçük yerdeki herkesin tanıdığı Müfettiş Gregg'ti. Üzerindeki uzun tişört ve pijamasıyla berbat görünüyordu. Ama alışılmışın dışında bir silahı vardı.

Yamagata yine dışarıya, karanlığa baktı ve alanda resmi uzay elbiseli dört polis memurunu yer ekibini izlerken gördü. Silahlıydılar. "Sorun nedir?" diye sordu.

"Bir şey değil....Umarım." Gregg içeri girdi ve gülümsemeye çalıştı: "Ama Jane'in bu kez çok alışılmadık bir kargosu var."

"Hımm?" Ramanowitz'in geniş, dolgun yüzünde gözleri parladı. "Bize niçin söylenmemiş?"

"Kasıtlı olarak. Gizli bilgiydi. Mars tacı mücevherleri gemide." Gregg, tişörtünün cebinden beceriksizce bir sigara çıkardı.

Hollyday ve Steinmann birbirlerine kafa salladılar. Yamagata fısıldadı. "Bir robot gemide mi?" diye sordu.

"Hı-hı. Robot gemi onların çalınamayacağı bir taşıma biçimi. Dünya'ya normal hattan gittiklerinde üç soygun girişimi olmuştu. Ayrıca British Museum'dalarken kaç girişim olduğunu düşünmekten nefret ediyorum. Bir koruma yaşamını yitirdi. Şimdi benim çocuklar o gemiye kimse dokunmadan onları alacak ve acilen Sabaeus'a götürecekler."

Ramanowitz merakla, "Ne kadar ediyorlar?" diye sordu.

"Ooo... Dünya'da Delki bir milyar Amerikan dolarına çevrilebilir" dedi Gregg. "Ama hırsız onları geri almak isteyen Marslılara satarsa daha iyi eder. Ancak Dünya'da kalmalı, çünkü bizim sorumluluğumuzda." Sinirle duman bulutlarını üfledi. "Mücevherler Jane'e gizlice yüklendi, düzenli kalkışından önceki son eşya olarak. Benim bile bu haftanın özel ulağı konuyu anlatıncaya kadar haberim yoktu. Hiçbir hırsızın, onlar yeniden emniyet altında Mars'a götürülünceye kadar burada olduklarını öğrenme şansı yok. Ve güvenlik sağlanacak!"

Ramanowitz ürperdi. Bütün gezegenler Sabaeus'daki kubbeleri neyin koruduğunu biliyordu.

"Bazıları biliyordu, her zaman" dedi Yamagata, düşünceli bir biçimde. "Yani Dünya'daki yükleme ekibi."

"Hı-hı, bu doğru." Gregg gülümsedi. Ulak, bazılarının sonradan kaçtıklarını söyledi, ama kuşkusuz her zaman uzay haydutları arasında büyük bir yarış vardır. Onlar dinlenmeyen takımlardır." Her ikisinin del bakışları en son Dünya İstasyonu'nda çalışmış ve Mars'a bundan önceki gemiyle gelmiş olan Steinmann ve Hollyday'e doğru kaydı. Hat gemileri hiperbolik bir rota izliyor ve birkaç haftada geliyordu; robot gemi daha rahat ve ekonomik olan Hohmann A yörüngesini izleyerek 258 günde gelebiliyordu. Hangi geminin mücevherleri taşıdığını bilen biri, kargodan çok önce Dünya'dan ayrılarak Mars'a gelebilir ve burada bir iş bulabilirdi. Phobos'un işçileri hep eksiktir.

"Bana bakma" dedi, Steinmann gülerek. Chuck ve ben bunu biliyorduk tabii ama güvenlik gözetimi altındaydık. Kimseye bir şey söylemedik."

"Yaa!" Gregg başını salladı. "Söyleseydiniz öğrenirdim. Balonlar burada çabuk yayılır. Buna alınmayın lütfen ama mücevherler bizim gemimize yükleninceye kadar sizlerin bu kuleden ayrılmadığım görmek için buradayım."

"Ha, iyi. Demek ki tam mesai ücreti alacağız."

Hollyday, "Eğer çabucak zengin olmak isteseydim, maden arama işiyle uğraşırdım" diye ekledi.

"Boş zamanlarında elinde Geiger'le dolaşmaya ne zaman başladın?" diye sordu Yamagata. "Phobos'ta demir ve granitten başka hiçbir şey yoktur."

"Bunun için kendi fikirlerim var" dedi Hollyday, sertçe.

Ramanowitz, "Lanet olsun, herkesin bu bela toprakta bir hobiye ihtiyacı vardır" dedi. "Sırf heyecan için, şu elmasları deneyebilirim." Aniden, Gregg'in bakışlarını anımsayıp konuşmasını kesti.

Yamagata, "Tamam" diye devam etti. "Başlıyoruz. Müfettiş, lütfen biraz geride durun ve kendi iyiliğiniz için bize engel olmayın."

Jane, önceden dikkatlice hesaplanmış yörüngesindeki hızı, yaklaşık Phobos'unkiyle eşit olarak yaklaşıyordu. Uzaktan kumandalı jetlerin başa çıkması gereken çok değil, birkaç sorun vardı. Ardından gemiye indirme işlemi başlamıştı. Ekip yerleşmişti ve aşırı meşguldüler.

Serbest düşüşle Jane, Phobos'un bin mil yakınına gelmişti. 150 metre çapında küresel, iri ve ağırdı, ama uydunun büyüklüğü yanında neredeyse kayboluyordu. Phobos bile yedinci dereceden gezegeninin yanında, havasız, ihmal edilebilir bir hap kadardı. Basitçe astronomik büyüklükler, edebiyatla anlatılamaz.

Gemi yeterince yaklaştığında verici anten, doğrudan alanı görünceye kadar, gemiyi oldukça yavaş çevirmesi için, cayrolarını kumanda etti. Sonra jetleri, küçük bir itiş fısıltısıyla durdu. Rotası Ay'ın kıvrımına teğet olarak, yaklaşık uzay iskelesinin üstünde bir yerdeydi. Yamagata tuşlara sertçe vurarak roketleri sertçe ateşledi, gökte görünür bir kırmızı ışık parladı. Yine durdurdu, verilerini kontrol ederek daha yumuşak bir ateşleme verdi.

"Tamam" diye mırıldandı, "indirelim."

Şimdi hızı, Phobos'un yörünge ve dönüşüne göre sıfırdı. Hızla düşüyordu. Yamagata, jetleri dik olarak aşağıyı gösterinceye kadar çevirdi. Sonra geri oturdu ve Ramanowitz devralırken yüzünün terini sildi; iş tek başına bir kişinin bütünüyle bitiremeyeceği kadar zordu. Ramanowitz hantal kütleyi beşiğin birkaç yardasına kadar taşımaya çabaladı. Steinmann, onu bir yumurtayı kabına yerleştirir gibi yatağına yerleştirerek görevi tamamladı. Jetleri durdurduğunda etrafı sessizlik kaplamıştı.

"Vay! Chuck, bir içkiye ne dersin?" Yamagata hareketli parmaklarını kaldırdı ve onlara aşağılarca dik dik baktı.

Hollyday gülümseyerek gidip bir şişe getirdi. Herkes sevinçliydi. Gregg ilgilenmedi. Gözleri aşağıya alanda radyoaktiviteyi ölçen bir teknisyene

kilitlenmişti. Karar temiz olduğuydu ve ekibinin beton üzerinde süzülerek, gemiyi silahlarla kuşatmaya gittiklerini gördü. Biri yukarı çıktı, kaportayı açtı ve içeri süzüldü.

Çıkıncaya kadar uzunca bir süre geçti. Sonra koşarak çıktı. Gregg lanet okuyarak kulenin radyosundan; seslendi. "Hey! Aşağıdakiler! Sorun nedir?"

Cevap gelirken kask titriyordu: "Senyor.... Senyor müfettiş... Taç mücevherleri gitmiş."

Sabaeus, Mars tropiklerinde kurulmuş, Phison ve Euphrates kanallarının bitişiğinde kurulmuş bir şehre verilen eski bir insan adıdır. Yerlilerin ağızlan, yüksek Chlannach'ın hecelerini tam söyleyemeseler de, kabaca benzer şeyler duyulabiliyor. Yirmi bin yıldan beri, insanlar hiçbir yerleşim ya da tepeleri diplerinden daha geniş kulelerden oluşan şehirler kurmamışlar. Kursalardı bile, hırslı bir turist akınına yol açmış olacaklardı; ama cimrilikteki ünleri çoktan İskoçların yerini almış olan Marslılar, para kazanmak için daha büyük oynamayı tercih ederler. Sonuçta, gezegenler arası ticaret canlı ve Phobos bir anlaşma limanı olsa bile, Sabaeus'ta bir insana rastlamak çok zordur.

Taş mantarlar arasında aceleyle ilerlerken Gregg yere düştü. Bedenini havalı elbisenin sardığına sevindi. Marslılar mezarları sevmiyor; daha kötüsü, fırınlıyordu.

Fırınlarda yemek hazırlayanların sokağı, el sanatkârlarının, filozofların ve yerleşim bölgesinin olduğu, sessiz bir sokaktı. Orada sahne dansları ya da Lesser Ialberdiers gösterileri göremezsiniz: Dört gündür aralıksız süren, itibarsız insanların göreceli yaşam biçimleri hakkındaki tartışma ya da olası bir silahlı çatışmadan başka daha heyecanlı hiçbir şey yoktur, ikinciler, burada yaşayan, gezegenin en ünlü özel dedektifi içindi.

Gregg Mars'ta, soğuk koyu mavi göğün ve küçülmüş güneşin altında, ince oksijeni az havayla sarmalanmış gürültüler arasında olmayı hep uğursuzluk saymıştı. Ama Syaloch'u derinden seviyordu. İki katlı binanın iskelesini çıkarken ve dışarda zili sallarken içeri alındığında, bir kâbustan kaçtığını hissediyordu.

"Aa, Kreç!" Dedektif çalmakta olduğu telli aleti kenara koyarak ziyaretçisini karşıladı: "Seni gördüğüme çok sevindim. Gel, sevgili dostum, içeri gel." Konuşmasından çok memnundu ama basit telaffuz hataları

çınlayan, ıslıklı Mars aksanından kaynaklanıyordu. Gregg uzun süredir dinlediklerini insan telaffuzuna uyarlayabilmeyi öğrenmişti.

Müfettiş dar, yüksek odanın içinde kendini biraz çekingen hissetti. Hava karardıktan sonra içeriyi aydınlatan hararet yılanları, taş zeminin üzerinde, kâğıt artıklarının ve silahların arasında kıvrılmış yatıyordu. Gotik pencerelerin eşiğini paslı kumlar kaplamıştı. Syaloch, pek düzenli bir kişi değildi. Bir köşede bir kimya laboratuvarı vardı. Diğer duvarlar raflarla, üç gezegenin suç edebiyatı eserleriyle donanmıştı. Mars kitapları, Dünya mikroları, Venüs'ün konuşan taşları. Bir yerde, ilk hükümdar ana kraliçenin kurşunlanarak öldürülüşünün kabartması vardı. Bir Dünyalı trapeze benzer yerel mobilyalara oturamazdı ama Syaloch kibarlık etmiş, sandalye ve tekneler de getirtmişti; üç gezegenden de müşterileri, vardı. Gregg korkmuş bir Duncan Phyfe'ı buldu ve oksijen tüplerinden derince soluyarak oturdu.

"Burada resmi ama gizli bir iş için bulunduğunuzu sanıyorum." Syaloch büyük ağızlı bir pipo çıkardı. Marslılar tütüne severek alışmışlardı, ama atmosferlerinde içine potasyum permanganat eklemeleri gerekiyordu. Gregg mavi pusu soluması gerekmediği için şükrediyordu.

"Bunu nereden öğrendin?"

"Basit, sevgili dostum. Görünüşün çok endişeli ve biliyorum ki, seninki gibi duygusuz bekâr hayatı yaşayan birine, işindeki bir sıkıntıdan başka hiçbir şey böyle dokunmaz. Müdahale kuvveti yerine bana geldiğine göre bu ince bir konu olmalı."

Gregg ekşi ekşi güldü. Kendisi hiçbir Marslının yüz ifadesini okuyamıyordu. "Tümüyle insandışı bir yüzde gülümse ya da sıkıntı neye benzer ki? Şu çok gelişmiş leylek."

Hayır. Değişik gezegenlerin türlerini karşılaştırmak sadece dilin sınırlamalarına ihanet etmektir. Syaloch iki metrelik, aşağı yukarı leyleğe benzeyen iki ayaklı bir şeydi. Ama yılankavi boynunun ucundaki eğri, engebeli, kırmızı gagalı kafası çok büyük ve sarı gözleri çok derindi; beyaz tüyleri uçan bir kuşunkinden çok bir pengueninkine benziyordu. Mavi iri kuyruğunu da unutmamalı; kanat yerine, dört parmaklı elleri ve kırmızı derili kolları vardı.

Gregg birden kendine geldi. Allahım! Şehir gri ve sessizce uzanıyordu; Güneş Sinüs Sabaeus'ın tarlalarının ve Aeria çölünün üzerinden batıya

doğru kayıyordu. Oysa o sadece pencerenin dibinden geçen bir ayakdeğirmeni arabasının gürültüsünü seçebiliyor ve burada Güneş Sistemi'ni yerinden oynatacak bir öyküyle oturuyordu!

Eldivenli elleri kenetlenmişti. "Evet, gizli bilgi tamam. Bu davayı çözersen, kendi ücretini kendin belirlersin." Syaloch'ın gözlerindeki parıltı buna pişman olmasına neden oldu ama devam etti: "Bir şey daha var. Biz Dünyalılar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Önyargılarım yoktur. Önemli olan beyindir, dışındakinin tüy ya da saç veya kemikli plakalar olması Önemli değil."

"Evet, bunu görüyorum. Ama bazı Marslılar bize kin duyuyor. Eski bir yaşam biçimini bozuyoruz. Eğer sizinle ticaret yapacaksak, elimizden bir şey gelmez.' "

"Peh. Ticaret herkesin karmadır. Bizim size vereceklerimize karşılık, sizin yakıt, makine ve tütününüz var. Evet, Dünya'yı seviyorum."

"Peki, bize yardım edecek misin? Ve sizin gezegen federasyonunun bizi Phobos'tan atmasına neden olacak konular hakkında sessiz kalacak mısın?"

Üçüncü göz kapakları, uzun gagalı yüzünü kaplayarak kapandı. "Henüz söz vermiyorum Gregg."

"Peki lanet olsun, tamam. Şansımı denemeliyim." Polis müfettişi sertçe yutkundu. "Kuşkusuz, taç mücevherlerini biliyorsundur."

"Sergi ve bilimsel çalışma için Dünya'ya ödünç verilmişlerdir."

"Yıllar süren görüşmelerin ardından. Bütün Mars'ta başka bir yadigâr kalmadı ve biz mamutlar, avlarken siz eski bir uygarlıktınız. Tamam. Çalındılar."

Syaloch gözlerini açtı, ama tek hareketi kafa sallamak oldu.

"Dünya İstasyonu'nda bir robot gemiye konmuşlardı. Gemi Phobos'a vardığında kayboldular. Onlara bulmak için neredeyse lanet gemiyi deştik, diğer kargoyu da didik didik aradık ama orada değillerdi."

Syaloch, piposunu kibritlerin yanmayacağı bir dünya için özenle yapılmış bir çakmaktaşı ve çelik aracılığıyla yeniden yaktı. Keyfi yerine geldikten sonra; sordu: "Gemi rotasındayken üstüne çıkılmış olabilir mi?"

"Hayır. Mümkün değil. Sistemdeki tüm uzay araçları kayıtlıdır bu nedenle ne zaman nerede oldukları bilinir. Dahası, yüz milyonlarca milküp içinde bir noktayı bulmaya çalıştığını düşün ve süratleri bununla karşılaştır. Var olan hiçbir araç o kadar yakıt taşıyamaz. Ve unutma ki, mücevherlerin bu yolla geri geleceği hiç duyurulmadı. Gemi tamamen ayrılana kadar yalnızca BM polisi ve Dünya İstasyonu ekibi bilebilir di ki artık gemiyi yakalamak için çok geç kalınmıştı."

"Aşırı ilginç." Syaloch öfkeyle üfledi.

"Eğer bu duyulacak olursa" dedi Gregg endişeyle. "Sonuçları tahmin edebilirsin. Sanırım parlamentonuzda hâlâ birkaç arkadaşımız vardır."

"Etkiler meclisinde, evet... Birkaç kişi. Daha üst bir oda olan filozoflar meclisinde yok."

"Bu Dünya, Mars trafiğinin yirmi yıl kadar bir kesintiye uğraması demek olabilir. Belki ilişkilerin süresiz kesilmesine de neden olabilir. Lanet olsun Syaloch, bu taşları bulmalısın."

"Hımm. Beni bağışla. Düşünmem gerekecek." Marslı, eğri çalgısını eline aldı ve birkaç akor denedi. Gregg iç çekip sakinleşmeye çalıştı. Chlannech'lıların huyunu biliyordu; bir saat boyunca minör kedi miyavlamaları dinlemek zorunda kalacaktı.

Renksiz günbatımı bitmiş, gece cesaretsiz Mars çabukluğuyla çökmüştü ve ışıklı yılanlar Syaloch çalmayı bıraktığında mavi ışık yayıyorlardı.

"Korkarım Phabos'u kendim ziyaret etmeliyim" dedi. Analiz için pek çok bilinmeyen var ve bütün veriler toplanmadan bir sonuca ulaşmak hiç iyi olmaz." Kemikli bir el Gregg'in omzuna dokundu. "Gel, gel, eski dostum. Sana gerçekten çok minnettarım. Yaşam adice sıkıcılaşıyordu. Şimdi, Dünyalı ünlü seleflerimin de dediği gibi, oyun ayağımızda ve gerçekten büyük bir oyun!"

Dünya benzeri bir atmosferde bir Marslı pek zorluk çekmez, yalnızca basınç odasında bir saat kalması ve gagasına fazla oksijen ve nemi ayırmak için bir filtre takması gerekir. Syaloch iskele boyunca filtre, boru ve tirstokr şapkasını giymiş, kendi kendine sıcak 4ve nem hakkında mırıldanarak yürüdü. Gregg dışında tüm insanların, onu izlerken neredeyse korkuyla baktıklarını fark etti. Kızıl cinayeti ortaya çıkaracak bir sırla oturuyorlardı.

Bir uzay elbisesi giydi ve Jane Brackney'i incelemeye çıktı. Araç, gelecek araçlar için kenara çekilmiş ve alanın ucunda sarp bir yere bırakılmıştı. Güneş ışıklarını yansıtıyordu. Gregg ve Yamagata, Syaloch'ın yanındaydılar.

"Bence doğru bilmişsin" dedi dedektif. "Dış tarafı oldukça aşınmış."

"Küresel araç, pide ızgarasıyla karıştırılmış yumurtaya benziyordu: İnce alüminyum bir derinin üstünde kesişen kuşaklar ve şebeke telleri. Jetler, kaportalar ve radyo direği, derinliği otuz santim ve alanı ekvatorunda bir metrekare olan kontrol panelindeki tek değişimlerdi.

Yamagata gergin biçimde güldü. "Hayır, polisler bunun her adımını röntgenle aradılar, ama bu kargo gemileri hep böyle görünür. Asla Dünya'ya inmezler, yani, ya da havası olan herhangi bir yere. Bu yüzden aerodinamik değildir. Ve ulaşım sırasında üzerinde kimse olmadığı için izolasyon ya da sızdırmazlık da gerekmez. Bozulabilecek şeyler, mühürlü kompartımanlara istiflenirler."

"Anladım. Peki taç mücevherleri nereye konmuş?"

"Cayroların yakınındaki dolapta olmaları gerekiyordu" dedi Gregg. "Yaklaşık iki metre genişliğinde, iki metre yüksekliğinde ve otuz santim boyunda bir kutuya kilitlenmişler." Bu kadar küçük bir kutunun bu kadar büyük bir potansiyel tehdit oluşturmasına inanmanın zor olduğunu düşünerek başını salladı.

"Ah... ama oraya yerleştirilmişler mi?"

"Dünya'yı aradım ve tam bir rapor aldım" dedi Gregg. "Gemi her zamanki gibi uydu istasyonunda yüklenmiş, sonra ayrılma zamanı gelinceye kadar çeyrek mil itilmiş, yani dışarı çıkarmak için anlayacağın. Hâlâ hafif kabloya bağlı, aynı serbest düşüş yörüngesindeymiş. Kusursuz standart uygulama. Son dakikada, önceden kimsenin haberi yokken, taç mücevheri Dünya'dan getirilmiş ve gemiye gizlenmiş."

"Özel polislerce sanırım."

"Hayır. Yaşamsal bir acil durum olmadıkça, yörüngedeki bir gemiye yalnızca belgeli teknisyenler çıkabilir. İstasyonun eski çalışanlarından birine -Carter adında bir adama- onları nereye koyacağı söylenmiş. Kablo üzerinde ilerlerken ve kaportadan geçerken polisler izliyormuş." Gregg

radyo direği yakınındaki küçük bir kapıyı gösterdi. "Dışarı çıkmış, şunu kapamış ve kablo üzerinden geri dönmüş. Polis, hemen orada adamı ve uzay elbisesini aramış kesinlikle mücevherler üzerinde değilmiş. Ondan kuşkulanmak için hiçbir neden yokmuş. Eski iyi bir işçi ama ben onun o zamandan beri kayıp olduğuna eminim. Jane birkaç dakika geç çalıştı, jetleri duruncaya kadar izlendi ve serbest düşüşe geçti. Ve buraya varmadan önce onu son gören bu adam mücevherler olmadan..."

"Ve tam yörüngede" diye ekledi Yamagata. "Eğer bir çılgın ona çıksaydı, onu gelirken bizim fark edeceğimiz kadar iterdi. Onunla öbür gemi arasındaki nakil momentumu."

"Anladım." Maskesinin ardında Syaloch'ın gagası gökte keskin siyah bir eğri kesti. "Öyleyse şimdi Gregg, mücevherler taşındığında gerçekten kutunun içinde miydiler?'"

"Yani, Dünya İstasyonu'nda mı? Evet. İşin içinde dört BM başmüfettişi var ve merkez onların tümüyle kuşkulardan uzak olduğunu söylüyor. Ben onlara soygunu rapor ettiğimde, kendi merkezlerinin ve diğerlerinin arandığını ve aranmaya gönüllü gittiklerini ısrarla söylediler."

"Ya Phobos'taki senin polislerin?"

"Aynen" dedi polis sertçe. "Bir ambargo koydum. Kayıp olduğu anlaşıldığından beri benden başka kimse buradan ayrılmadı. Her odayı, tüneli ve ambarı arattırdım. Biri uzay giysisindeyken beceremeyeceği biçimde kafasını kaşımaya çalıştı. Bu sınırlamaları daha uzun süre tutamam. Gemiler geliyor ve emanetçiler yüklerini istiyorlar."

"Öyleyse bu bize bir zaman sınırlaması getiriyor." Syaloch başını salladı. "Biliyor musunuz, bu eski kilitli oda probleminin etkileyici bir çeşidi. İletim halindeki bir robot gemi, en klasik anlamda bir kilitli odadır." Birden düşünceye daldı.

Gregg vahşi ufuk, ayağının altında yuvarlanan çıplak taşı ve sonra yine alanı soğukça izledi. Parlak ışıklar olduğunda bile havasız ortamda görüntünün değişmesi ilginç. Şurada alanı Güneş ve projektörlerin tam aydınlatması altında yürüyen şu adam, sadece gölge ve yansımaların bir nokta oyunu gibiydi... Ne halt ediyordu, her şeyi berbat etmeye mi çalışıyordu? Ya, çok normal yürüyordu.

"Phobos'taki herkesi ölçümden geçirmek isterdim" dedi Gregg haşin bir tonla, "Ama yasa, şüpheli istemedikçe buna izin vermiyor ve yalnızca benim adamlarım gönüllü oldu."

"Çok doğru, sevgili dostum" dedi Syaloch. "Kişi en azından kendi beyninde bir ayrıcalığa sahip olmalı. Ve bu, soruşturmayı dayanılmaz ham bırakır."

"Ben ne kadar ham olursa olsun gübrelemem" diye kestirdi Gregg. İçinde mücevherler emniyette olarak o kutuyu istiyorum."

"Cık, cık! Sabırsızlık pek çok genç polisin başını yakmıştır, sizin fiziksel atanız olan Scotland Yard'dan birine benim Dünyalı ruhsal atamın söylediklerini hatırlar gibi oluyorum. Galiba başka bir bakış açısı denemeliyiz. Phobos'ta, mücevherlerin bu gemide olduğundan haberi olabilecek birileri var mı?"

"Evet. Yalnızca iki kişi. Gizliliği delmediklerini ve konu ortaya çıkıncaya kadar kimseye bir şey anlatmadıklarını ben kendim gözlemledim."

"Peki, kim onlar?"

"Teknisyenler, Hollyday ve Steinmann. Jane yüklendiğinde Dünya İstasyonu'nda çalışıyorlarmış. Kısa süre sonra ayrılmışlar Ve buraya normal hatla gelip işe girmişler. Odalarının arandığına emin olabilirsin!"

"Belki" diye mırıldandı Syaloch, "Bu beylerle sorguda görüşmem işimize yarayabilir."

Steinman, ince kızıl kapüşonlu, manto gibi bir şey giymişti; Hollyday endişeli görünüyordu. Bu bir suç kanıtı değildi herkes beklerken sıkılır. Polis bürosunda oturuyorlardı, Gregg masanın ardındaydı. Syaloch duvara yaslanmış, sigara içiyor ve onları anlaşılmaz sarı gözlerle izliyordu.

"Lanet olsun, bunu bıkıncaya kadar defalarca anlattım!" Steinmann parmaklarını kenetledi ve Marslı'ya kanlı gözlerle baktı. "O şeylere asla dokunmadım ve kimin dokunduğunu da bilmiyorum. İnsanların iş değiştirmeye hakkı yok mudur?"

"Lütfen" dedi dedektif yumuşakça. "Daha fazla yardım ederseniz, işi daha çabuk bitiririz. Sanırım kutuyu gemiye bırakan adamla tanışıyordunuz?"

"Tabii ki. Herkes John Carter'ı tanır. Bir uydu istasyonunda herkes herkesi tanır." Dünyalı çenesini açtı. "İşte bu yüzden hiçbirimiz ölçüme girmeyeceğiz. Bütün düşüncelerimizi günde elli kez gördüğümüz birine aktaramayız. Çıldırırız!"

"Böyle bir talebim olmadı" dedi Syaloch.

"Carter benim oldukça iyi bir arkadaşımdı" diye söze girdi Hollyday.

Gregg mırıldandı: "A-ha. Ve o da sizinle aynı zamanda işten çıktı, Dünya'ya gitti ve bir daha görülmedi. Merkez bana ikinizin samimi olduğunu söyledi. Ne hakkında konuşurdunuz?"

"Sıradan şeyler." Hollyday omuzlarını silkti. "Şarap, kadın ve şarkıcılar. Dünya'dan ayrıldığımdan beri ondan haber almadım."

Steinmann söze girdi: "Kutuyu Carter'ın çaldığını kim söylüyor? Sadece uzayda yaşamaktan sıkıldı ve işinden ayrıldı. Mücevherleri çalmış olamaz, aranmıştı hatırladın mı?"

"Onu burada bir arkadaşının olması için bir yere saklamış olabilir mi?" diye sordu Syaloch.

"Saklamak? Nereye? O gemilerin gizli bölmeleri yoktur." Steinmann bıkkınca konuştu. "Jane'de yalnızca beş dakika kaldı ve bu sürede ancak kutuyu istenen yere bırakabilir." Gözleri alev alev Gregg'e baktı. "Bir düşünelim; yol boyunca herhangi bir yerde onu alma fırsatı olan kişiler bizim sevgili polislerimizdi."

Müfettiş kızardı ve hafif doğruldu. "Bana bak, seni..."

"Sen bize suçsuz olduğunu söylüyorsun" diye homurdandı Steinmann. "Bu niye benim sözümden daha değerli olsun?"

Syaloch iki adamı da sakinleştirdi. "İzin verir misiniz? Dalaşmalar işe yaramaz." Gagası, Marslılara özgü gülümsemeyle açıldı ve takırdadı: "İçinizden herhangi birinin, bir teorisi olabilir mi? Bütün fikirlere açığım."

Bir an ortalığa durgunluk hâkim oldu. Sonra Hollyday mırıldandı: "Evet, benim var."

Syaloch gözlerini kapatarak sessizce üfledi, bekliyordu.

Hollyday'in gülüşü çarpıcıydı. "Eğer yanılmıyorsam o mücevherleri bir daha göremeyeceksiniz."

Gregg tükürdü.

"Güneş Sistemi'ni çok dolaştım" dedi Hollyday. "Uzayda yalnız kalırsınız. Orasının tek başınıza kalıncaya kadar ne kadar büyük ve ıssız olduğunu bilemezsiniz. Ben amatör bir uranyum madencisiyim, şimdiye kadar pek şanslı değildim ama bunu gördüm. Evren hakkında her şeyi bildiğimize, ya da gezegenler arasında yalnızca boşluk olduğuna inanamıyorum."

Gregg burnundan solurcasına "Çakılcıları mı söylüyorsun?" dedi.

"Buna batıl inanç demeye devam edin. Ama uzayda yeteri kadar uzun kalırsanız... Neyse, biliyorsunuz. Orada varlıklar var, gaz oluşumları, radyasyon, ne düşlemek isterseniz isteyin, uzayda yaşayan bir şey var.

"Peki bir kutu mücevher, bir çakılcığın ne işine yarasın?"

Hollyday ellerini iki yana açtı. "Nasıl anlatsam? Belki karanlık krallıklarından, küçük roketlerimizle hızla geçerek onları rahatsız ediyoruz. Taç mücevherlerini çalmak, Mars ticaretini kesmek için iyi bir yöntem olurdu, değil mi?"

Yalnızca Syaloch'ın piposu ortalığa hâkim olan sessizliği böldü. Ama şırıltısı çok saygısızca gelmişti.

"Şey..." Gregg meteorit kağıdı ağırlığında bir ses çıkardı. "Şey, Bay Syaloch, daha başka soru sormak istiyor musunuz?"

"Bir tane." Üçüncü kapaklar açıldı ve soğuk bakışlar Steinmann'a yöneldi. "İzin verirseniz, sevgili adamım, sizin hobiniz nedir?"

"Hı? Santranç... Santranç oynarım. Size ne?" Steinmann başını eğdi ve dalgınca bakındı.

"Daha başka?"

"Başka ne olsun?"

Syaloch başını onaylayarak sallayan müfettişe baktı ve kibarca karşılık verdi:

"Anladım. Teşekkür ederim. Belki bir ara oynarız. Ben de biraz yetenekliyim. Şimdilik bu kadar, baylar."

Düşük yerçekiminde, düş ürünü varlıklar gibi çıktılar.

"Şey..." Gregg'in gözleri Syaloch'ı sorguladı. "Şimdi?"

"Az kaldı. Sanırım. Evet, hazır buraya gelmişken çalışan teknisyenleri görmeliyim. Benim işimde, bütün işlerden epeyce anlamalısınız."

Gregg içini çekti.

Ramanowitz misafire etrafı gösterdi. Kim Brackney içerdeydi ve yükleniyordu. Uzay elbiseli insan kalabalığının arasından ilerlediler.

"Polisler yakında bu ambargoyu kaldırmak zorunda kalacaklar" dedi Ramanowitz. "Ya öyle, ya da söyleyin niye bunları yığdılar. Depolarımız iptal etmek üzere.

"Bu davranış politik olur" diye kafasını salladı Syaloch. "Ah, söylesenize bu donanım bütün istasyonlar için standart mıdır?"

"Yani çocukların giydikleri ve taşıdıkları şeyler mi? Tabii. Her yerde aynı şeyler vardır."

"Bunu daha yakından inceleyebilir miyim?"

"Hm?" Tanrım beni itfaiyecileri ziyaretten uzak tut diye düşündü Ramanowitz. Bir makineciye el salladı. "Bay Syaloch elbise donanımını açıklamanı istiyor" dedi can sıkıcı bir alayla.

"Tabii. Nizami uzay elbisesi, dikiş yerleri sağlamlaştırılmış." Uzun eldivenli eller, hareketle gösteriyordu. "Şu kapasite pilinden beslenen ısı sargıları. Tanklarla on saatlik hava depolu. Bu düğmeler, aletlerinizi içine koyuyorsunuz ve onlar da serbest düşüşle etrafa dağılmıyorlar. Kemerimdeki bu küçük kutuda da, şu hortumdan püskürttüğüm boya var."

"Uzay gemileri niçin boyanıyor?" diye sordu Syaloch. "Metali paslandıracak bir şey yok ki.'

"Şey bayım, ona biz boya diyoruz. Gerçekte tank, teknedeki deliği, yeni bir plaka yerleştirinceye kadar mühürlemek, ya da başka herhangi bir hasarı işaretlemek için. Meteor yaraları vesaire. 'Teknisyen bir tetiğe bastı ve

saydam, neredeyse görünmeyen bir akıntı fışkırdı, yere çarpınca da katılaştı.

"Ama kolayca görünmüyor, değil mi?" diye sordu Marslı. "Ben, en azından havasız ortamda onu görmenin zor olduğunu anladım."

"Doğru, ışığı dağıtmıyor, yani... şey neyse, madde radyoaktif tehlikeli olacak kadar değil, sadece onarım ekibinin yerini Geiger sayacıyla tespit edebilecek kadar."

"Anlıyorum. Yani ömrü ne kadar?"

"Ee, emin değilim. Belki, altı ay. Bir yıl boyunca tespit edilebiliyormuş."

"Teşekkür ederim." Syaloch uzaklaştı. Ramanowitz'in bu uzun bacaklara yetişmesi için koşması gerekti.

"Sence Carter kutuyu bu boya tenekesine mi saklamışta?" diye sordu Ramanowitz.

"Hayır, zor. Teneke çok küçük ve sanıyorum baştan aşağı arandı." Syaloch durdu ve eğildi. "Çok kibar ve sabırlıydınız, Bay Ramanowitz. İşim bitti ve müfettişi kendim bulabilirim."

"Ne için?"

'Tabii ki, ambargoyu kaldırabileceğini söylemek için." Syaloch sert bir ıslık çaldı. "Ve sonra Mars'a giden ilk gemiye binmeliyim. Acele edersem, bu gece Sabaeus'taki konsere yetişebilirim." Sesi romantikleşti. "Hanyech'in Mendelssohn'un, bir konuda çeşitlemelerinin Chlannach Kraliyet notalarına aktarılmış yorumunun prömiyeri olacak. Çok alışılmadık bir şey olmalı."

Üç gün sonra mektup geldi. Syaloch mektubu okumak için izin istedi ve okurken önemli bir müşterisini çömelmiş bekletti. Sonra öteki Marslıya başını salladı.

"Öğrenmek isteyeceksiniz efendim, değerli taçlar Phobos'a geldi ve şu anda gönderiliyor."

Aktifler Meclisi'nden bir kabine bakanı olanı müşteri, göz kırptı. "Pardon, serbest yumurta Syaloch, ama senin bununla ne ilgin var?"

"Ben şu tüysüz polis şefinin arkadaşıyım. Öğrenmek isteyebileceğimi düşünmüş."

"Yaa. Geçenlerde Phobos'ta değil miydin?"

"Küçük bir olay." Dedektif mektubu dikkatlice katladı, üstüne tuz ekti ve yedi. Marslılar kağıdı, özellikle resmi Dünya istasyonlarından gelen, yüksek hamur içerikli olanları çok severlerdi. "Şey efendim, diyordunuz ki?"

Parlamenter karşılık vermedi. Belki şunu okuyabilirdi.

"Sevgili Syaloch,

Tümüyle haklıydın. Kilitli oda problemin çözüldü. Mücevherler elimizde, her şey yerli yerinde ve bu mektubu almanı sağlayan gemi, onları da kubbelere taşıyacak. Halkın gerçekleri asla öğrenememesi çok kötü. İki gezegen de sana minnettar olmalı ama ben, o kadar teşekkür edeceğim ve göndereceğin faturanın tümüyle ödeneceği konusunda ısrar ediyorum. Karargâh özel bir tasarruf yapacak olsa bile, ki korkarım yapacak.

İtiraf ediyorum, ambargoyu derhal kaldırma fikrin bana ilk önce çok çılgınca göründü, ama işe yaradı. Bizim çocukları çıkardım. Tabii ki, Phobos'u Geiger'le taramaları için, ama bizden önce kutuyu Hollyday buldu. Kuşkusuz, pek çok sorundan kurtulduk. Buraya geldiğinde onu tutukladım ve kutu, mücevher örneklerinin arasındaydı. İtiraf etti ve sen başından beri haklıydın.

Şu Dünyalı'nın söylediği ve senin hayran olduğun o bana aktardığın şey neydi? 'İmkânsız olanı ortadan kaldırdığında, geriye ne kalırsa, muhtemel olmasa da, doğru olmalı.' İşte öyle bir şey. Bu duruma kesinlikle uyuyor.

Dediğin gibi, kutu gemiye Dünya İstasyonu'nda sokulmuş ve çıkarılmış olmalı. Başka ihtimal yoktu. Carter bunu kutuyu çıkarıp Jane'e bırakması söylenince, yarım dakikada kararlaştırılmış. İçeri girmiş, tamam, ama çıktığında kutuyu hâlâ taşıyormuş. O belirsiz ışıkta kimse onu, kutuyu alanın hemen yanındaki kirişlere yerleştirirken görmemiş. Ya da dediğin gibi, mücevher geminin içinde değilse ve başka bir yerde de değilse, üzerinde olmalı. Çekim onları yerinde tutacaktır. Jane çalıştığında, ivme basınca kutuyu geri kaydırdı, ama tabii ki ızgara yüzeyi kaybolmasını engelledi; arka kaburgaya doğru kaydı ve orada kaldı. Taa Mars'a kadar! Ama geminin çekimi, ikisi de aynı yörüngede olduğundan, serbest düşüşte bile, onu orada emniyette tuttu.

Hollyday Carter'ın ona bütün bunları anlattığını söylüyor. Carter şüphe altında olmadan Mars'a gidemezdi ve mücevherlerin kaybolduğu

öğrenildiğinden beri sürekli izleniyordu. Suç ortağına ihtiyacı vardı. Hollyday Phobos'a geldi ve mücevherleri araması için bir maske olarak bir işe girmiş.

Bana gösterdiğin gibi, gemi limanından bin mil uzaklaşınca, Phobos çekimi onunkinden daha güçlü oluyor. Bütün uzay haydutları, robot gemilerin çok yaklaşıncaya kadar yavaşlamayacağını bilirler; ki o zaman neredeyse tam yüzey üzerindedirler; radyo direği ve kaportanın olduğu taraf Carter'ın kutuyu yerleştirdiği taraf istasyona doğru döndürülüyor. Dönmenin merkezkaç kuvveti kutuyu gemiden savurmuş ve savrulma, Phobos'tan uzağa değil Phobos'a doğruydu. Carter bu dönüşün yavaş ve kolay olduğunu biliyordu, yani bu kuvvet kutuyu hızlandırıp, uzayda kaybolmasına neden olacak kadar büyük değildi. Uyduya doğru düşmesi gerekecekti. Phobos İstasyonu Mars'ın ters tarafında olduğu için, yağmanın gezegene çarpıncaya kadar gitme tehlikesi yoktu.

Böylece taç mücevheri, senin de düşündüğün gibi Phobos'a düştü. Tabii ki Carter kutuyu yerleştirirken üstüne radyoaktif sprey püskürtmüştü ve Hollyday bunu, bunca kaya ve çatlak arasında kutuyu bulmak için kullandı. Gerçekten, rotası bu ay çevresinde öyle güzel bir eğri çizdi ki, istasyondan yaklaşık beş mil öteye düştü.

Steinmann bana, ona hobisinin ne olduğunu sorduğumu sordu. Bunu söylemeyi unuttun, ama ben buldum ve ona anlattım. O ya da Hollyday, veya bir başkası kargo hakkında bir şey bilmediği için, işin içinde olmalıydı ve suçlunun dışarı çıkıp kutuyu aramak için bir mazereti olmalıydı. Santranç oynamak böyle bir yöntem oluşturmaz. Doğru mu?

En azından, sonuçlarım senin de izlediğin topa çalıştığımı kanıtlar. Steinmann, bir daha gezegen değiştirirse onunla ilgilenip ilgilenmeyeceğini soruyor.

Hollyday, Carter'ın nerede saklandığını biliyor ve bilgiyi Dünya'ya geçtik. Sorun, onlar hakkında, gerçekleri itiraf etmeden dava açamayışımız. Neyse, kara liste gibi şeyler de var.

Gemiye bakmak için yazımı burada bitiriyorum.

Yakında görüşelim; resmi bir görüşme olmaz umarım!

Saygılarımla."

Müfettiş Gregg

Ama bu olurken, kabine bakanının X ışınlı gözleri yoktu. İşe yaramaz dedikoduyu dağıttı ve sorununu tanımladı. Sabnens'ta bir yerlerde uykular arasında alarm veren bir zaksnautri vardı. Bu Syaloch'a ilginç bir durum gibi görünmüştü.

Philip Jose Farmer

Philip Jose Farmer, son elli yıl içinde elliden fazla roman ve sayısız öykü yazarak, üç Hugo ödülü aldı. Öykülerinin, vampir ve kurtadam korkularından, reenkarnasyon ve yasam sonrasına kadar herhangi koşullarda insanoğlunun değişimi, din ve uzaylı üretimi konularında dedikoducu ve kışkırtıcı olduğu düşünülmüştür. "Bir Scarletin Çalışması"nda başa çıkılmaz yeteneğini, her zamanki tahmin edilmez sonuçlarıyla bir dedektif öyküsüne çeviriyor.

Bir Scarletin Çalısması

OTOBAN DEVRİYESİ TIP BÖLÜMÜNDEN RAHMETLİ DR. JOHANN H. WEISSTEIN'IN ANISINA YENİDEN BASILMIŞTIR.

Ralph von Wau Wau'nun özel dedektif olarak ilk dosyası, en karmaşık ya da merak edilen bir dosya değildir. Yine de meslektaşımın özel yeteneklerini çok iyi biçimde ortaya koyar. Sonuçta, onun ilk davası ve birinin bu olayları tarih sırasıyla izlemesi gerekir. Ayrıca benim bildiğim, bu resmin değil de ressamın çalındığı tek dava. Ve benim için en anlamlı olanı. Çünkü o davada benim için hep kadın olarak kalacak olan kadını tanıdım.

Şunu bir düşünün Von Wau Wau; düşmanı, dedektif Teğmen Strasse; ben ve sevgili Lisa Scarlet; hepimizi Hamburg'da bir polis karakolunun odasında, büyük bir resmin önünde duruyoruz. Von Wau Wau, biz onun bu resmin yalnızca bir yapıt değil, aynı zamanda bir harita olduğu iddiasının doğru olup olmadığını merak ederken, resmi inceliyordu. Kanvasta, diğer şeylerin arasında Sherloch Holmes'ün Lederhosen'li görüntüleri, Sir Francis Bacon, yeşil bir at, bir ayna, mezardan gelen İsa, Tarzan, bir manto, balonundaki Oz Büyücüsü, diyet sorunu olan antik bir Babil kralı ve bir muz ağacı vardı.

Ama ben en başından başlayayım...

Herr Ralph von Wau Wau

1978 yılında, Köln Üniversitesinden Tıp Doktoru derecemi aldım ve Otoban Devriyesi'ndeki operatörlere önerilen kursu almak için Hamburg'a geçtim. Oradaki çalışmalarımı tamamladıktan sonra, asistan operatör olarak Beşinci Kuzey Ren Westphalia Petrol Haydutları karşıtlarına katılmıştım. Meşhur Rottenfranzer çetesine karşıt kampanyalar çoğuna onur ve reklam sağlamıştı ama benim için talihsizlik ve felaketten başka bir şey değildi. Emmerich Off'Ramp'daki ölümcül çaüşmada, omzumu vuran mermi kemiği kırdı. Cani Rottenfranzer'in avucuna düşecektim ama, beni bir Volkswagen'a atıp devriye yollarında emniyetle sürebilen, tıbbî yaverim, Morgen'ın gösterdiği bağlılık ve cesaret, beni kurtardı.

Hamburg'daki temel hastanede (gerçekten temel), çok ender rastlanan bir illetle çakılı kalmışken, keşif üzerinde gibiydim. En azından, benimkine benzer yalnız bir dosya okudum. Bu, özel olarak başka bir doktorun derdiydi, bir İngiliz olmasına rağmen bu yaraları yüz yıl önce başka bir kıtada çekmişti. Benim durumum tıbbî yayınlarda ve sonra da bütün dünyadaki genel periyodik yayınlarda yazılıp yayımlanmıştı. Hastalık yaygın olarak "dolaşan ağrı" adıyla biliniyordu, ama anlaşılır nedenlerle benim tercih ettiğim bilimsel adı "Weisstein Sendromu" idi. Yaygın adı, sebep olduğu anlık ağrının, gerçek yara çevresinde olmamasından kaynaklandı. Zamanla, ağrı aşağıya doğru yürüdü ve bacağıma yerleşti. Bilimsel olarak, bu bir celebre nedeniyle ve sun birkaç yıl sonrasına kadar çözülemedi.

Yine de kuvvetlendim ve topallayarak da olsa dolaşabilecek kadar ve hatta Orta Avrupa'nın belası şu Weltschmerz'den yakındığımda bile, duman ve pus izin verdiğinde verandada biraz güneşlenecek kadar iyileştim. Aylarca umutsuzluk içindeydim, sonunda kendime geldiğimde altı ay geçmişti. Sağlığım belki düzelemeyecek kadar bozulmamıştı ama operatör olarak tüm bıçak kullanma yeteneğim kaybolmuştu. Sonuçta görevdeki hükümet, hayatımın geri kalanını onu geliştirmeme izin vererek (yani hayatımı değil, sağlığımı) işime son verdi. Dostum, akrabam ya da çocuğum yoktu ve bu yüzden verilen sosyal sigortam ve yetersiz pansiyonumla yenmem beklenen hava kadar özgürdüm. Birkaç ayda maddi durumum öyle kötüleşti ki, yaşam biçimimi tümüyle değiştirmeye

zorlandım. Etrafta Hamburg Hilton'dan nispeten daha az iddialı ve ucuz bir konut aramaya karar verdim.

Bu sonuca vardığım gün, biri omzuma dokunduğunda Kennzeichen'daki barda duruyordum. Sakınarak (yaralı olan omzumdu) ardıma döndüm. Neustadt Hastanesi'nde anestezicim olarak altımda çalışan genç sarısın Stampfert'i tanıdım (kadınlarla pek çok ülkede ve üç kıtada deneyimim olmuştu, gerçekten öyle çok ki jinekolojiye başlamayı bile düşünüyordum). Stampfert güzel bir vücuda ama bir sürtük kişiliğine sahipti. Yalnızdım, neyse, onu heyecanla selamladım. Ona gelince, sanırım beni gördüğüne sevinmişti, çünkü yeni taktığı nişan yüzüğünü göstermek istedi. Bildiğim tek şey, onu öğle yemeğine davet ettiğim. Neu Bornholf otobüsüne bindik ve yolda ona geçmiş yıllardaki maceralarımdan söz ettim.

"Adi şeytan!" dedi. "Peki şimdi ne oluyor?"

"Ucuz bir daire arıyorum" dedim. "Ama makûl bir fiyata düzgün bir yer bulabileceğimden kuşkuluyum.» Konut kısıtlaması ve ortağı enflasyon, uzun bir süre yanıbaşımızda olacak."

"Bu kemik" dedi Stampfert. "Sen bugün tümüyle aynı sözleri söyleyen ikinci kişisin."

"Peki birinci kimdi?"

"Yeni bir kariyere yakınlarda başlamış biri" dedi Stampfert. "İşleri şimdilik iyi gitmiyor. Sadece masraflara değil, ortaklığına da katılacak bir oda arkadaşı arıyor. Polis işinde deneyimli biri. Sen bu tanıma uyuyorsun. Yalnız tek şey..."

Çekindi ve ben de, "Eğer uyumlu biriyse, onunla masrafları zevkle paylaşırım. Ve iş şiddetle ihtiyacım; olan bir şey" dedim.

"Şey, uyumlu olmakla birlikte, dahası da var. Aslında sevimlidir."

Duraladı, sonra "Hayvanlara alerjin var mı?" diye sordu.

Ona baktım ve "Hayır. Niye, bu adamın hayvanları mı var?" dedim.

Stampfert, daha da garip bir ifadeyle, "Pek sayılmaz" dedi.

"Peki, öyleyse ne?"

"Bir köpek var" dedi. "Aşırı zeki bir polis köpeği."

"Bana bu adamın kör olduğunu söyleme!" dedim. "Sorun olacağından değil tabii."

"Sadece renk körü" dedi. "Adı Ralph."

"Ee, devam et" dedim. "Kimdir Herr Ralph?"

"Bu onun önadı" dedi Stampfert. "Tam adı Ralph von Wau Wau.*"

"Ne?" dedim ve sonra kahkahayı bastım. "Soyadı köpek havlaması olan bir adam mı?"

Birden, "Ah!" dedim. Von Wau Wau adını nereden duyduğumu, ya da okuduğumu hatırlamıştım.

"Ne diyorsun" dedim yavaşça, "Daireyi paylaşmak isteyen adam, aynı zamanda köpek ve bir ortak mı arıyor?"

Stampfert kafasını salladı.

Odoroloji Bilimi

Ve böylece on beş dakika sonra, Bellen Sokağı No. 12'deki apartmana girdik ve ikinci kata asansörle çıktık. Stampfert 2K'nin zilini çaldı, bir süre sonra kapı içeri açıldı. Bu hareket, bir köşeye kurulmuş kontrol panelindeki açma kapama düğmesinin çalıştırdığı bir elektrik motoruyla gerçekleşiyordu. Bu açıkça, şu anda bize doğru seğirten köpeğin patisiyle bastığı düğmeydi. O, yaklaşık doksan kilo gelen, gördüğüm en iri polis köpeğiydi. Bir Frankfurter'in donuk, koyu kahverengi, bir şişe akağaç şurubunun, berrak kahverenginde, keskin gözleri vardı. Yüzü siyahtı ve sırtında siyah bir benek vardı.

Stampfert, "Herr Doktor Weisstein, Herr Ralph von Wau Wau" dedi.

Gülümsedi, ya da en azından çok uzun ve keskin birkaç dişini ortaya çıkarmak için çenesini açtı.

"İçeri gelin ve evinizde gibi davranın" dedi.

Biliyor olmama rağmen şaşırdım. Sözcükler boğazından çıkarken ağzı oynamıyordu. Mükemmel bir Alman lisanıyla konuşuyordu. Ama sesi, uzun süre önce ölen şu Amerikalı aktörünki gibiydi.

Tam anlamıyla, Humphrey Bogart'ın.

Sesinde yabancı olmayan biri için gizem ya da büyü yoktu, ama etkisi, hazırlanmış olana bile, esrarengiz geliyordu. Sesi, yüksek zekâsı gibi Alman biliminin biri zaferiydi. Bir köpeğin (ya da herhangi bir hayvanın) insan seslerini çıkarabilecek ağız yapısı ya da ses akordu yoktur. Bu eksikliğin üstesinden Ralph'ın boğazına nükleer güçle çalışan küçük bir çözücü yerleştirerek gelmişler. Çözücü, köpeğin beyninin konuşma merkezine yapay bir protein sinir kompleksiyle irtibatlandırılmış. Çözücüsünü çalıştırmadan önce, Ralph'ın üç şifre sözcüğü düşünmesi gerekiyordu. Bu gerekliydi çünkü aksi halde, anlamlı ne düşünürse düşünsün, sürekli sesi çıkacaktı. Söylenen sözlerin çıkışı, Ralph'in düşüncelerinin duygusal tonuna otomatik olarak yansıyordu.

Stampfert'e, "Bize biraz içki koyar mısın sevgilim?" dedi. Bana, bir patisiyle geniş ve rahat bir koltuk göstererek "Buraya park et, arkadaşım" dedi. Samimiyetinden emin olamadan oturdum. Alınmamaya karar verdim. Sonuçta, kendi itirafıyla Malta Şahini'ni kırk dokuz kez izlemiş bir köpekten ne beklenir ya da beklenebilir? Bunu daha sonra, kitap ifadenin, genelde cümlenin ortasında, şaşırtıcı biçimde değiştiğini keşfedince anladım.

Stampfert içkileri oldukça geniş oturma odasının köşesindeki zengin barda hazırladı. Kendine limon ve tuzla bir tekila yapmış, bana istediğim türden bir kokteyli, kristal tava içinde hazırlamıştı.

Köpek onu yalamaya başladı; sonra gözlerimin açıldığını görünce, "Ben bir özel dedektifim, doktor. Bu özel dedektiflerin en iyi içki geleneğidir. Hep insan geleneklerini izlemeye çalışırım, memnun olursam. Ancak bir tavadan içişim sizi rahatsız ediyorsa, patilerim arasında bir bardak tutabilirim. Ama ne yapabilirim ki?"

Aceleyle, "Hiç bir sebep yok" dedim.

İçmeyi bıraktı, bir kanepeye atladı ve yüzünü bize dönerek oturdu. "Siz ikiniz Kennzeichen'da içiyordunuz" dedi. "Oranın eski müşterilerisiniz. Ve daha sonra Neu Bornholt'ta yemek yediniz. Doktor Stampfert taksiyle geleceğinizi söyledi, ama fikrinizi değiştirdiniz ve otobüse bindiniz."

Buna bir yorum yapmam gerektiğini anlayıncaya kadar bir sessizlik oldu. Sadece "Şey" diyebildim.

Ralph sert sayılacak bir tavırla "Bebek bana bundan hiç söz etmedi. Sadece sıradan bir insanın bilemeyeceği bir şeyi tanımlıyordum" diye konuştu.

Aynı sertlikle "Sıradan mı?" dedim.

Ralph, köpeklerin gerçekte omuzları olmadığını düşünen birisi olmasına karşın, omuzlarını silkti.

"Pardon doktor. Bağırırken bağırsakların çıkacak. Kızmak yok."

"Güzel" dedi. "Bütün bunları nereden bildin?"

Ve şimdi, bunları nereden bildiğini merak etmeye başlamıştım.

"Kennzeichen, bara giren her müşterisine bir Löwenbrau veren tek restoran" dedi von Wau Wau. "Siz ikiniz açıkçası başka içkiler istiyordunuz, ama bedava içkiyi geri çeviremediniz. Kennzeichen'a gitmeseydiniz, soluğunuzdan Löwenbrau kokusu almazdım. Sonra öğle yemeği için Neu Bornholt'a gittiniz. Oradaki koku alma yeteneğimle tespit ettiğim özel karışımlı bir salata ikram ederler. Bizim koku duyumuz biliyorsunuz, insanınkinden bir milyon kez daha keskindir. Taksiyle gelseydiniz, hanımın söylediği gibi, daha güçlü bir petrol kokunuz olurdu. Sokaklarda olduğunuz için, kuşkusuz giysilerinize ve saçınıza, şimdilerde otomobillerde yüksek sülfür kömür karışımıyla yakıldığı için, bu koku işlemiş. Ama bence koku duyuma göre elektrikle çalışan, yakıt hücreli, nispeten kokusuz bir otobüsle geldiniz. Doğru mu?"

"İnanılmaz olduğunu söylemeliyim, ama tabii ki burnun işini kolaylaştırıyor" dedim.

"Çok önemli meslektaşlarımdan biri" dedi Ralph, "Kuşkusuz en ünlüsü, bir zamanlar bir suç araştırmacısının yeteneğinin, değişimleri görmesi olduğunu söylemişti. Ben bunu ikinci kalite sayıyorum. Kaliteli olan değişimleri koklar."

Biraz huysuz gibi görünse de, tavaya birkaç dil daha attıktan sonra daha samimileşti. Bardağımdan birkaç yudum alınca, ben de ısındım. Hatta, koltuğumun üzerine özel bir davlumbaz yerleştirerek sigara içmeme bile izin verdi.

Ben yaktıktan sonra koklayıp "Küba yapımı" dedi. "La Roja Paloma de la Revalucion."

"Şaşırtıcı!" dedim. Stampfert'ı dizlerimde görünce ayrıca şaşırmıştım.

"Bu hiçbir şey" dedi. "Puro kokularının ince ayrımı hakkında küçük bir eser yazmaya başladım, ama bitirmeden çok ağır bir kitap olacağını fark ettim. Dahası, onu kim okuyacaktı ki?"

"Burada ne yapıyorsun?" dedim Stampfert'a. "Bu iş görüşmesi. Herr von Wau Wau'da yanlış izlenim uyandırmak istemem."

Kıkırdayarak, "Önemsemezdin ki" dedi. "Ama buradayım. Çünkü ben de sigara içmek istiyorum ve bu onun tek davlumbazı. Bana bunun altında oturmazsam içmememi söyledi."

Bu koşullar altında, bir köpekle tutarlı bir konuşmayı sürdürmek kolay değildi, ama becerdik. Ona yaşamı hakkında bir şeyler okuduğumu söyledim. Anne babasının Hamburg Polis Merkezi'nin malı olduklarını biliyordum.

Sekiz kardeştiler ve anne-babalarıyla birlikte bilimsel araştırmalarda kullanılmak üzere ayrıldıklarında her biri, biraz değişim gördü. Bu çalışmalar bir enstitü biyolojisti tarafından yönetilmişti. Ama onun yüksek zekâsı biyooperasyonun sonucuydu. Beyni onun boyundaki bir köpekte olması gerekenden daha büyük olmasa da, karmaşıklığı bir insanınkiyle eşdeğerdi. Bilim adamları beyninde milyarlarca yeni sinir devresi yaratmak için yapay protein kullanmıştı. Bu, bir biçimde beyinciğin başladığı yere yapılmıştı. Sonuç olarak, çok az bilinçaltı vardı ve bu yüzden düşleyemiyordu.

Şimdi herkes biliyor ki, hayal kuramamak gelişkin psikoz ve düşünsel çöküntüyle sonuçlanır. Bunu düzeltmek için Ralph, gündüz yapay düşler oluşturuyor, onları sesli ve görüntülü kaydediyor ve gece de beynine yüklüyordu. Bu yazıda bunun ayrıntıları için yerim yok, ama tam bir tanımlama için Çalınmış Rüyalar Dosyası'nda bulunabilir.

Ralph hâlâ genç bir enikken, bir patlama kurumu yıkmış ve kardeşleriyle, zekâsından sorumlu bilim adamları ölmüştü. Polis merkezi Ralph'ı geri almış ve okula göndermiş. Bir Schutzhund köpeği için istenen itaat okuluna ve diğer kurslara katılmış. Ama o, aynı zamanda okuma yazma ve aritmetik dersleri alan tek köpekmiş.

Ralph şimdi yirmi sekiz yaşındaydı ama beş yaşında gösteriyordu. Bazıları bu anormalliğin değişim deneylerinden kaynaklandığını düşünmüş.

Bazıları, bilim adamlarının Ralph'e ve kardeşlerine uyguladıkları yaşlanmayı geciktirici bir iksir geliştirdiklerini öne sürmüş. Patlama kayıtları imha etmemiş olsaydı, şu anda bu iksir kullanılıyor olacakmış.

Ralph'ın varlığı, sessiz kalmaya yemin etmiş birkaç polis ve görevli dışında herkesten gizlenmiş. Basınına onun dedektiflik işindeki etkinliğini azaltacağına inanmışlar. Ama yakın zamanda durum, Ralph'ın yaptıkları yüzünden halkın dikkatini çekmişti. Sıradan biri polis köpeği olması beklenirken, onur ve ihtirasla, özel dedektif olmak için istifa etti. Bir belge için başvurusu, tabii ki gürültü kopardı. Büyük medya çalışanları kalabalıklar halinde Hamburg'a akın ettiler. Aslında mahkemede onun için dava açılmıştı, ama bunun sonucunda Ralph von Wau Wau, serbest bir ajan olarak çalışmaya başlamıştı.

Ama polis merkezinin malı olsun olmasın, hâlâ insanlara çok bağımlıydı. Bu yüzden bir oda arkadaşı ve ortak arıyor.

Ona kendimle ilgili bir şey anlattım. Sessizce dinledi ve sonra "Kokunu sevdim arkadaş. Dürüst ve kibirsiz. Bana katılmanı istiyorum" dedi.

"Memnuniyetle" dedim. "Ama yalnız bir yatak odası var..."

"Hepsi senin" dedi. "Ben lüks istemem. Belki köpek olarak demeliyim. Gördüğün gibi öbür yatak odası bir laboratuvara çevrildi. Ama ben orada bir masanın altındaki battaniye yığını üstünde uyuyorum. İstediğin gibi yaşayabilir, istediğin kadını getirebilirsin, ama gürültü yapmamak koşuluyla. Sanırım bir konuda anlaşmalıyız. Burada kıdemli ortak benim. Eğer bu senin insan şovenizmini incitecekse, başlamadan bitti sayalım amigo."

"Sürtüşme için neden göremiyorum" diye karşılık verdim ve el sıkışmak için ayağa kalktım. Ne yazık ki Stampfert'in hâlâ dizlerimde olduğunu unutmuştum. Poposu üstüne yuvarlanarak acı ve korku içinde bağırdı. Bu, bence aptalcaydı, yani en azından, zeki olmayan bir davranıştı. Stampfert küfrederek kapıya doğru yürüdü. Ralph uzattığım elime bakıp, "Geri çek, Mac. Asla el çıkmam ya da dik oturup yalvarmam" dedi.

Elimi indirerek "Tabii ki" diye cevap verdim.

Kapı açıldı. Hâlâ kıçını ovalayan Stampfert'i kapıdan çıkarken görmek için döndüm.

"Auf Wiedersehen (Hoşçakal)" dedim.

"Eğer izin verirsem, seni pislik" diye cevap verdi.

Ralph'e "Her zaman çok çabuk sinirlenirdi" dedim.

Birkaç dakika sonra otelden eşyalarımı almak için çıktım. Elimde valizlerimle geri döndüğümde birden durdum. Ralph kanepede oturuyordu, gözleri parlak, koca kırmızı dili solumasıyla oldukça mutlu görünüyordu. Karşısında şimdiye kadar gördüğüm en sevimli kadınlardan biri oturuyordu. Belli ki Ralph'in ruh halini değiştirmek için bir şey yapmıştı, çünkü hitap biçimi şimdi çok değişmişti.

"İçeri gel, sevgili Weisstein" dedi. "Meslektaşım olarak ilk davan başlamak üzere."

Davanın Açıklanması

Bir iyimser, deneyimi önemsemeyen ya da unutan kişidir. Ben bir iyimserim. Diğer bir deyişle, bir görüşte Lisa Scarletin'e aşık oldum. Kıvırcık kestane saçlı ve koca parlak kahverengi gözlü, bu zarif ve çarpıcı kadına bakarken, hâlâ iki ağır valizi taşıyor olduğumu tümüyle unutmuştum. Biz tanıştırıldıktan sonra onun alaycı bakışlarından, ne kadar salak göründüğümü fark ettim. Suratım kızarmış bir halde valizleri yere bırakarak narin elini tuttum. Elini öperken, oldukça etkileyici ve itiraf etmeliyim ki, afrodizyak bir parfümün çok hafif kokusunu aldım.

"Kuşkusuz Bayan Scarletin'in kayıp kocası hakkındaki haberleri okumuş, ya da televizyonda izlemişsindir" dedi ortağım. "Kaybolduğunu bilmiyorsan bile, böyle ünlü bir sanatçıyı tanıyor olmalısın."

Soğukça, "Sanat bilgim hiç yoktur" dedim. Sesimin tonu içimdeki soğukluğu, onu ilk görüşümdeki hazzın hararetinin yok oluşunu yansıtmıştı. Yani, evliydi! Yüzüğünü görünce anlamalıydım. Ama çabuk bir izlenim edinmek için çok dalgındım.

Alfred Scarletin, okuyucularım mutlaka tanıyor olmalılar, son on yılda çok ünlenen zengin bir ressamdı. Bana sorarsanız, sözümona Fauve Mauve okullarının işlerinin anlamsız bir saldırganlık ve sağduyuyla burnunu parmaklamak olduğunu düşünürüm. Ben, müzeye Scarletin ya da onun gibilerin manyak çalışmaları yerine, en kısa zamanda Katzenjammer Kids

karikatürlerinin orijinallerini asardım. Ama sanat zevki ne kadar düşük olursa olsun, kesinlikle gerçek kadından anlayan bir gözü vardı. Güzel Lisa Maria Mohrstein ile yalnızca üç yıl önce evlenmişti. Ve şimdi onun dul olabileceği dedikodusu dolaşıyordu.

Her halükârda, hararetim azaldı.

A. Scarletin, hatırladığım kadarıyla iki ay önce bir mayıs akşamı yürüyüşe çıkmış ve bir daha eve dönmemişti. İlk başta kaçırıldığından korkulmuştu. Ama kimse fidye istemeyince, bu düşünceden vazgeçilmişti.

Bildiklerimi Ralph'e anlatınca kafasını salladı.

"Dün gece durumda yeni bir gelişme oldu" dedi.

"Bayan Scarletin bana geldi, çünkü polisin şimdiye kadar yaptığı işlemlerden -daha doğrusu, yapmadığı- aşırı derecede rahatsız olmuş. Bayan Scarletin, lütfen Doktor Weisstein'a bana anlattıklarınızı anlatın."

Parlak ama derin kahverengi gözlerini üzerime dikti ve gözleri kadar sevimli bir sesle, (fiziğine değinmiyorum) dünün olaylarını kısaca anlattı. Ralph, dikkatimi çekti, başı yukarıda, kulaklarını dikmiş oturuyordu. O zaman bilmiyordum, ama öyküyü yeniden anlatmasını istemişti, çünkü olanları bir daha dinlemek istiyormuş. Daha az duyarlı insan kulağının yakalayamamayacağı ince tonları yakalayabilirmiş. Her zaman söylediği gibi, "Gizli duyguları yalnızca koklayamam sevgili Weisstein, aynı zamanda işitebilirim."

Scarletin, "Dün akşam yedi sularmda dışarı çıkmaya hazırlanıyorken..." diye konuşmasına başladı.

Göğsümde kıskançlığın tutuştuğunu hissederek, ama böyle hissetmenin hakkım olmadığını da bilerek 'kiminle' diye düşündüm.

".... Hamburg Metropolitan Polisi Teğmen Strasse beni aradı. Bana göstermek istediği önemli bir şey olduğunu söyleyerek karakola gelip gelemeyeceğimi sordu. Kabul ederek bir taksiyle gittim. Orada bir çavuş beni bir odaya götürerek bir resim gösterdi. Şaşırdım. Onu daha önce görmemiştim, ama bir bakışta onun kocamın bir çalışması olduğunu anladım. Bunu bilmek için her zamanki gibi sağ üst köşede bulunan imzasına bakmama gerek yoktu. Bunu çavuşa anlattım ve sonra 'Bu Alfred, hâlâ yaşıyor olmalı! Ama bunu bu dünyada nerede buldunuz?' diye sordum.

"Polis merkezine sabah getirilmiş. Zengin bir tüccar, Herr Lausitz, bir hafta önce ölmüştü. Mülkünü gözden geçiren avukat, bu resmi Lausitz'in konağının kilitli bir odasında bulmuş. O çalınmış pek çok değerli sanat eserinden yalnızca biriymiş. Lausitz'in bir anlamda çalıntı eşyaları satan, dahası hırsızlara komisyonculuk yapan bir hırsız olduğundan şüphelenilmedi. Koleksiyonun değeri milyonlarca mark tutarındaymış. İmzasından, resmin kocamın olduğunu anlayan avukat, polise haber vermiş."

Ralph dokunaklı bir biçimde "Strasse'nin bir Scarletin'i sadece stilinden asla tanıyamayacağına emin olabilirsiniz" dedi.

Scarletin gözkapaklarını kibarca açarken, "Ah! Aynen öyle oldu! Teğmen size danışmayı düşündüğümü söylediğimde hiç kibar davranmadı. Ama bu daha sonraydı" diye cevap verdi.

"Neyse, Strasse'ye bunun Alfred'in hâlâ yaşadığının bir kanıtı olduğunu söyledim. Ya da en azından yakın zamana kadar öyleydi. Kocamın bunu yapmasının -eğer baskı altında idiyse- bir buçuk ayını alacağını biliyorum. Strasse bunun sahte ya da Alfred'in onu kaybolmadan önce yapmış olabileceğini söyledi. Ona bunun sahte olmadığını söyledim; bunu bir bakışta anlayabilirim. Ayrıca bunun daha önceden yapıldığını söylerken ne kastetti? Kocamın neyin üzerine çalıştığını günü gününe çok iyi biliyorum."

Durdu, bana baktı ve hafifçe kızardı.

"Bu doğru değil. Kocam metresini haftada üç kez ziyaret ediyormuş. Kocam kaybolup, polis bana kocamın onu -Hilda Speck- yaklaşık iki yıldır gördüğünü rapor edinceye kadar, bundan haberim yoktu. Neyse, polise göre Albert onun dairesinde resim yapıyormuş. Tabii ki, bütün kanıtları kaybedebilirdi, ama Strasse bana fırçalardaki saç ve pigmentlerin bütün izlerini yok edemediğini söyledi."

Şu Scarletin ne hayvanmış! Bu muhteşem kadınla evli biri nasıl olur da başka bir kadına ilgi duyabilir?

Ralph, "Hilda Speck hakkında araştırmalar yaptım" dedi. "Öncelikle, sizinkilerin zırh dediği gibi mükemmel bir mazereti var. Scarletin kaybolmadan iki gün önce Bremen'deki arkadaşlarım ziyarete gitmiş. İki gün sonrasına kadar da Hamburg'a dönmemiş. İki yıl öncesine, yani Scarletin onu desteklemeye başlayıncaya kadar da bir ihracat firmasında

daktilocu olarak çalışıyormuş. Sabıkası yok, ama kardeşi gasp ve saldırıdan birkaç kez yakalanmış. Her seferinde mahkûmiyetten yırtmış. Öyle iri şişman bir adam ki, kız kardeşi ne kadar güzelse, o da o kadar çirkin. Göbek adı hemen hemen kendisine pek uygun: Flusspferd Hippopatamus.*Yaklaşık dört aydır nerelerde olduğu bilinmiyor."

Bir an sessiz kaldı, sonra telefona gitti. Zemin üzerindeydi; yanında da yabancı bir alet vardı. Ne işe yaradığını Ralph bir patisini öbür ucundaki huni şeklindeki kaba rahatça sokunca gördüm. İnce ucuyla telefondaki sayıları tuşluyordu.

Hoparlörden bir polis memurunun sesi yankılanarak Ralph Tğm. Strasse'yi istedi. Memur, karakolda olmadığını söyledi. Ralph bir not bıraktı, ama telefonu kapayınca, "Strasse bir süre cevap vermeyecek, ama sonunda merakına yenik düşecektir" dedi.

Bir köpeğin ne zaman gülümsediğini anlamak zordur, ama yemin ederim Ralph dişlerini göstermekten daha fazlasını yapıyor, adeta gözleri parıldıyor gibiydi.

Birden, bir patisini kaldırıp usulca "Sessizlik lütfen" dedi.

Ona baktık. Hiçbirimiz bir şey duymamıştık, ama onun yaptığı kesindi. Yerdeki kumanda paneline atlayarak açma düğmesine bastı. Sonra içeri doğru açılan kapıya doğru ilerledi. Steteskoplu bir adam aptalca bir bakışla bize bakıyordu. Ralph'in ona atladığını görünce, bağırarak koşmaya başladı. Ralph ardından yetişti ve koridorun karşı duvarına yapıştırdı. Ona yardıma koştum, ama beklediğimin aksine, Ralph odaya geri döndü. İşte o zarflan kapıya iliştirilmiş küçük cihazı gördüm. Adam dalgın dalgın ve sarsılarak ayağa kalktı. Bir polisin ortalama boyundan biraz daha uzundu ve otuz beş yaşlarında görünüyordu. Uzun burunlu dar bir yüzü ve birbirine yakın küçük gözleri vardı.

"Doktor Weisstenin" dedi Ralph. 'Teğmen Strasse."

Strasse bana bakmadı bile. Dahası, kapıdaki cihazı söküp steteskopla birlikte ceketinin cebine koydu. Solgunluğu biraz geçmişti.

"Dinleme cihazları Amerika'da yasadışı ve burada da öyle olmalı" dedi Ralph.

"Konuşan köpekler de" diye cevap verdi Strasse. Bayan Scarletin'i selamladı ve topuklarını vurdu.

Ralph, gülme anlamına geldiğini daha sonra anladığım şekilde, birkaç kez havladı.

"Niye casusluk yaptığını sormaya gerek yok. Bu dosyaya takılı kaldın ve benden ipucu olabilecek bir şeyler duymayı umdun. Evet, sevgili Teğmen" dedi.

Strasse kızarmıştı ama yeterince cesur konuştu.

"Bayan Scarletin, bu... bu... kıllı, dört ayaklı Holmes'ü kiralayabilirsiniz..."

Ralph, "Bunu bir övgü olarak kabul ediyorum" diye mırıldandı.

"... isterseniz, ama polisi devreden çıkaramazsınız, dahası, onun özel dedektif lisansının yasallığı hakkında derin kuşkular var. Ayrıca onu tutmakta ısrar ederseniz sorunlarla karşılaşabilirsiniz."

Ralph soğukça, "Bayan Scarletin yasal ayrıntıları biliyor, sevgili Strasse" dedi. "Ayrıca bu dosyayı çözeceğime de emin. Bu arada, yetkililer çalışmama izin verdi. Engelleyecek olursan, bizzat belediye başkanını ararım."

"Seni... seni!" diye köpürdü Strasse." Sırf bir keresinde beyefendinin çocuğunu kurtardığın için!"

"Bu zamanımızı boşa harcayan zırvaları bırakalım" dedi Ralph. "Resmi incelemek istiyorum. Scarletin'in, yeri hakkında ipuçları içerdiğine inanıyorum."

"O polis malıdır" dedi Strasse. "Benim birazcık söz hakkım olduğu sürece, o uzun burnunu polis binasına sokamayacaksın. Bir tutuklu olarak gelmediğin sürece."

Van de Graaff jeneratöründeki bu iki benzer yük arasında çıtırdayan ve atlayan kin karşısında hayrete düşmüştüm. Sonradan, Strasse'nin Ralph poliste çalışmaya başlayınca emanet edildiği adam olduğunu öğrendim. Başta iyi anlaşıyorlarmış, ama Ralph'ın daha zeki olduğu ortaya çıktıkça, Strasse kıskanmaya başlamış. Yine de, başka köpek istememiş. Ralph'in çözdüğü davalardan kredinin çoğunu alıyor ve Ralph sayesinde hızla terfi

ediyormuş. Köpek emniyetten istifa edinceye kadar Strasse teğmen olmuş. O zamandan beri iki dosyayı mahvetmiş ve Strasse'nin hızlı terfisinden sorumlu kişi şimdi her şeyi görüyormuş.

"Pardon", dedi Ralph. "Polis resmi kanıt olarak tutuyor olabilir, ama açıkça Bayan Scarletin'in malı. Yine de sanıyorum kırmızı telefonu arayacağım. Beyefendiye bir şikâyetim olacak."

Strasse solgun yüzüyle, "Çok güzel" dedi. "Ama kanıtı kurcalamadığınızdan emin olmak için sizinle geleceğim."

Ralph kahkahayla havlayarak "Ve öğrenebileceğini öğrenmek için" dedi. "Weisstein, şuradaki küçük kutuyu getirir misin? İçinde işim için gerekli aletler var."

Karanlıktaki Işık Von Wau Wau'nun Nezaketi

Taksiyle karakola giderken (Strasse polis araçlarını kullanmamızı reddetti), Ralph bana biraz daha Alfred Scarletin'den söz etti.

"O, Alman vatandaşı olan Amerikalı bir öğretmenle Hamburglu bir kadının oğlu. Doğal olarak İngilizce'yi doğma büyüme Kaliforniyalılar kadar iyi konuşuyor. Resimle çok genç yaşlarda ilgilenmeye başladı ve ergenlik çağından beri bütün Almanya'yı dolaşarak şehir ve kırsal kesim resimleri yaptı.

Resimleri on yıl önce Faure Mauve okulunu kuruncaya kadar oldukça klasikti. Hem Alman, hem İngiliz edebiyatı okumuş ve Frank Baum'la Lewis Carroll'ın eserlerinden hoşlanıyor. Resimlerinde sıklıkla onların karakterlerini kullanıyor. İki yazar da, söz edilmişken, kelime oyunlarından hoşlanırlardı."

"Farkındayım" dedim sertçe. Sonuçta, kimse bir köpek tarafından öküz yerine konmak istemez. "Ve sonuç olarak?"

"Bakıp göreceğiz."

On dakika kadar sonra, pek çok şeyin, suç aletlerinin sergilendiği, geniş bir odadaydık. Bayan Scarletin bizi resme götürdü (aslında hiç gerek yoktu) ve önünde durduk. Strasse bir tarafa geçip, bizi kuşkuyla izledi. Resimden hiçbir anlam çıkaramadım ve Bayan Scarletin'i kızdırmak istememe rağmen

bunu söyledim. Yine de güldü ve pek çok insanla aynı tepkiyi gösterdiğimi söyledi.

Ralph resmi uzun bir süre inceleyerek "Kuşkularım doğru olabilir. Göreceğiz" dedi.

Strasse yaklaştı ve tuvaldeki figürlere yakından bakmak için eğilerek "Neyi?" dedi.

"Bayan Scarletin'in, kocasının bütün eserlerini tanıdığını varsayabiliriz, en azından kaybolmadan öncesine kadar. Bu sonradan ortaya çıktı, öyleyse bunu son iki ay içinde yaptığını varsayabiliriz. Kaçırılmasının nedeninin fidye değil; Scarletin'in yeni resimlerinin satışından para kazanmak olduğunun delili bu. Eğer onlar için yeni resimler yapmazsa ölümle tehdit edilmiş olmalı. Muhtemelen onlar için bir tane yaptı ve belki de daha da yapıyordur."

"Scarletinleri açık piyasada satamazlar. Ama özel koleksiyonları için büyük meblağlar ödeyecek kadar fanatik ve dikkatsiz koleksiyoncu var. Biri Lausitz'ti. Scarletin tutsak edilmiş ve sanıyorum kaçmak istiyor. Başaramaz, ama zeki bir adam. Bu nedenle dışarı bir mesaj yollamak için bir yol düşünür. Ona söylenmezse bile, resimlerinin satıldığını biliyor. Binaanaleyh resmine niye bir mesaj koymasın?"

Bayan Scarletin, "Ne harika!" dedi ve Ralph'ın başını okşadı. Ralph kuyruğunu sallarken kıskançlıktan gerildiğimi hissettim.

Strasse "Saçma!" diye hırıldadı. "Resim, Scarletin'in bir tutsak olduğunu açığa çıkaramayacak özel bir koleksiyoncuya gideceğini biliyor olmalı. Bir hayli yasadışı bir olaya karıştığı için hapse konur. İki, resmin bir mesaj içerdiğinden niçin kuşkulansın? Üç, ben orada bir mesaj olduğuna inanmıyorum."

"Scarletin umutsuzdur ve bu yüzden daha fazla şansım denemek istemiş olabilir" dedi Ralph. "En azından, hiçbir şey yapmamaktan iyidir. Koleksiyoncunun vicdan azabı duyup polise haber vereceğini ummuş olabilir. Bu çok mantıklı değil, kabul ediyorum. Koleksiyoncunun birkaç yakın arkadaşının resmi görmesini engelleyemeyeceğini ummuş olabilir. Belki onlardan biri polise anlatabilir ve böylece resim polisin eline geçmiş olurdu. İçlerinde resmin anlamını çözebilecek zeki ve iyi eğitimli biri

bulunabilirdi. Yine de, bu varsayımların çok nesnel olduğunu kabul ediyorum."

Strasse burun büktü.

"Ve çok küçük bir şans daha vardı; koleksiyoncunun ölmesi. Ayrıca mülkünün yasal incelemesi ortaya bir Scarletin çıkaracaktı. Ve biri bu resimdeki anlamı -eğer varsa- çözebilecekti.

"Tam ben söyleyecektim" dedi Strasse.

"Sana oldu dediğim şey olmuş olsa bile" diye devam etti, "Kaçıranlar onun resmini incelemeden elden çıkaramazlardı. Kuşkulanacakları ilk şey, gizli bir mesaj olurdu. Bu kadar açık."

Ralph, "Bir dakika önce böyle düşünmüyordun" dedi. "Ama haklısın... bana katıldığın için. Şimdi varsayalım Scarletin, bir sanat yapıtı, ama içine bir mesaj koymak istiyor. Muhtemelen polisi -ya da onu arayan başka birini- doğrudan tutulduğu yere götürecek bir harita ya da öyle bir şey."

"Bunu kaçıranlar fark etmeden nasıl yapsın? Onların gözünden kaçmak için yeterince kurnaz olmalı. Bu kurnazlık, onların eğitimine ve algılama yeteneğine göre değişir. Ama kurnazlıkla gizlenmiş bir mesaj herkesin gözünden kaçar. Ve sembollerin seçiminde, durum icabı, onu kaçıranların 'eğer tanıyorsa' adları ve işlerini biliyor almalı. Ayrıca tutulduğu hapsin 'eğer biliyorsa' yaklaşık yeri ile kısıtlanmıştır."

Strasse ellerini havaya kaldırarak, "Eğer, eğer, eğer" dedi.

Ralph, "Bana göre eğer yoktur" diye cevap verdi. "Ama önce Scarletin'in Almanca ve İngilizce'yi eşit düzeyde bildiğini düşünelim. Kelime oyuncu Carroll ve Baum'u sever. Böylece belki de durum gereği, iki dilde de kelime oyunu yapması gerekti."

"Bence de öyle" dedi Bayan Scarletin. "Ama sanırım bu metodu çok az kişinin bunu anlayabileceğini bildiğinde kullanırdı."

"Dediğim gibi, bu uzun bir deneme madam. Ama hiç yoktan iyidir."

"Şimdi Weisstein, ne olursam olayım, sonuçta ben bir köpeğim. Bu yüzden renk körüyüm. Şu tuvaldeki bütün şekillerin renklerini sayar mısın?"

Strasse bıyık altından güldü ama umursamadık. Bitirdiğimde Ralph, "Sağol, sevgili Weisstein. Şimdi önemliyi önemsizden ayıralım. Resmi üç parçaya bölen 'Galya gibi' boyalı iki duvara bakın. Biri sol tarafın ortasından başlıyor ve üst kenarın ortasına doğru kıvrılıyor. Diğeri sağ tarafın ortasından başlıyor ve alt kenarın ortasına doğru kıvrılıyor. Üç parçada görünüşte ilgisiz -ve çoğunlukla görünüşte anlamsız- bir sürü değişik figür var. Faure Mauve düşünürleri, çalışmalarının bireysel ya da kişisel değil ama toplumsal bilinçaltından kaynaklandığında ısrar etseler de, herkes anlayabilir" dedi.

Lisa'yı düşünmeden, protesto ederek "Lanet saçmalık" dedim.

"Korkarım bu davada değil" dedi Ralph. "Şimdi dikkat et, Çin Seddi'ne benzeyen iki duvarın üstünde de bir sürü sıfır var. Bu duvarların daraldığı bölgede, diğer sıfırlar dağılmış. Bu sana bir şey çağrıştırmıyor mu?"

"Sıfır eşittir, hiçbir şey" dedim.

"İlkel bir gözlem doktor, ama geçerli" dedi Ralph. "Scarletin bize duvarların içindekilerin hiçbir şey demek olduğunu söylüyor diyecektim. Mesajı taşıyan orta kısım. Orada hiç sıfır yok."

"Kanıtla" dedi Strasse.

"İlk adım -eğer biri bulabilirse- sağ üst köşedeki garip adam figürüne bakın. Üst yarısı, açıkça geyik avcısı şapkası, saati, piposu sakinleştirici yabanî gül kökü ya da tartışmalı kili ayırt edilmese de ve elindeki büyüteciyle Sherlock Holmes. Alt tarafı, Lederhosen'ı vesairesiyle açıkça bir Bavyeralı'yı ya da geniş anlamda bir Alman'ı gösteriyor. Holmes'ün yan figürü ciddi araştırmacıya iki şey söylüyor. Bir, bu resimde dedektif yöntemlerini kullanmalıyız. İki, bulmacanın o yarısı İngilizce. Alt yarısı da bulmacanın o yarısının Almanca olduğunu gösteriyor. Benim anladığım bu."

"Akıl almaz" dedi Strasse. "Yaş şu on altıncı yüzyıl kılıklı figür ne demek oluyor?"

"Haa evet, boynunda Elizabeth dönemi yakalık olan kel ve sakallı adam heykeli. Bir parça kağıda dolmakalemle yazıyor. Kağıdın üst kısmında bir unvan var Doktor, kurumdaki büyüteçle, oraya bir bakar mısın lütfen?"

Daha Çok Şafak Işığı

Baktım ve "Güçlükle ayırt edebiliyorum. Scarletin bunun için büyüteç kullanmış olmalı. Yeni Atlantis yazıyor" dedim.

"Bu kimseye bir şey hatırlatıyor mu?" dedi Ralph.

Açıkçası ona hatırlatıyordu, ama çevresindeki insanlardan daha zeki olma duygusunun hazzını yaşıyordu. Bu tavrına biraz alındım, ancak yine de anlayabiliyorum. Uzun bir süre pek çok insan tarafından yönetilmişti.

"Büyük âlim ve devlet adamı Francis Bacon yazdı Yeni Atlantis'i" dedim birden. Ralph bana göz kırparak "Bacon! Scarletin'in metresi Hilda Speck!*"

"Bir adım daha attın sevgili Weisstein" dedi Ralph. "Şimdi ötekini de at bakalım."

"Bacon, yanındaki iki figürle birlikte diğerlerinden ayrı bir grup oluşturuyor" dedim. "Açıkça, onların yakın ilişkide oldukları düşünülmeli. Ama Bacon, yeşil bir at ve tavan arasındaki pencereye yaslanmış, omzunda baykuş taşıyan bir kadının bulunduğu bir evden pek bir şey anlayamadığımı itiraf ediyorum. Ya da hepsini çevreleyen ince dalın ne anlattığını da bilmiyorum."

Ralph beni ürküterek, "Çamura mı battın ha, evlat?" dedi. Ama onun kişiliğinin Holmes'den Spade'e ve diğerlerine ve yine geriye çabuk değişimine alışmalıydım.

"Söyle doktor, buğday yeşili, kısmî bir gölgenin uzantısı mı?"

"Hmm" dedim.

"Nil yeşili" dedi Lisa.

"Kesinlikle örnek bir müşterisin tatlım" dedi Ralph. "Çok güzel sevgili cerrah, bundan bir şey anladın mı? Ee? Ya sen, Strasse?"

Strasse bir şeyler homurdandı.

Lisa "Nilpferd!" diye cevap verdi.

"Evet" dedi Ralph. "Nilpfred. (Nil aygırı.) Su aygırının başka bir adı. Ve Hilda Speck'in kardeşinin göbek adı Hippopotamus. Öbür figür, çatıdan

bakan ve omzunda baykuş olan kadının olduğu ev. Söyle Strasse, Hippo'nun yakın arkadaşları var mı? Muhtemelen Yunan olan biri? Atina şehrinden?"

Strasse kekeleyerek, "Merkezden biri sana bilgi sızdırıyormuş. Onu ..."

"Önemli değil" dedi Ralph. "Açıkça, çatı ve omzunda baykuş olan kadın görüntünün önemli parçası. Dachstube (çatı katı) Almanca'da hiçbir anlama gelmez, ama İngilizcesini kullanırsak, açığa kavuşturabiliriz. Sözcüğün İngilizce'de iki anlamı var. Büyük harfle yazarsan Attic; antik Yunan dili ya da kültürü ve daha geniş anlamla bütünüyle Yunanistan anlamına gelir. Almanca sıfat olan Attisch'in İngilizce Attic'e benzer olduğuna dikkat edin. Bunu perçinlemek için, Scarletin omzunda baykuşlu bir kadın resmi yaptı. Bu bilgi tanrıçası, Atinalı tanrıların başkanından başka kim olabilir? Scarletin bunu kullanarak onu kaçıranlar liseye bile gidememiş olsalar da, Athena'yı tanıyabilmeleri açısından şansını denemiş. Ama onu hatırlamamış olmalılar ve her nedense Scarletin mesajının anladığımdan emin olmak için gereksiz şeyler kullanmak zorunda kalmış. Eğer burada önemli ayrıntılar üzerinde düşünmeseydik çok şaşırmazdım.

"Ya filizler" dedim. "Almanca bir kelime oyunu sevgili Doktor. Filiz (ranke) entrika anlamındaki Ranke'ye benzer. Üç figür birbirine entrika filiziyle bağlanmış.

Strasse öksürerek "Ya çatı katı evin altındaki ayna" diye sordu.

"San parkeli yolun aynadan başlayıp sola ya da batıya kıvrıldığına dikkat edin. Sanırım Scarletin burada yolun sağa ya da doğuya kıvrıldığını kastetmiş. Aynadaki görüntüler terstir kuşkusuz."

"Ne yolu?" dedi Strasse.

Ralph gözlerini iyice açarak başını salladı.

"Kaçıranlar kesinlikle kocama sembolleri açıklamışlardır" dedi Lisa. "Yapmak isteği şeyden kuşkulanmış olmalılar."

"Onu hiçbir şey yanlış açıklama yapmaktan alıkoyamaz" dedi Ralph. "Şimdiye kadar, Scarletin'in suçluların adını açıkladığını gördük. Onları nasıl tanımlayabildiğim ya da tutulduğu yeri nasıl belirlediğini bilmiyorum. Zaman ve kanıtlar -biraz da şansla- bunu gösterecek. Almanya'nın bir karayolu haritasını alabilir miyiz lütfen?"

"Gidip getirecek ya da taşıyacak köpeğin değilim" diye mırıldandı Strasse, ama yine de bir harita buldu. Bu geniş Mair's, 1:750.000 ölçekli, otoban sistemini göstermek için öncelikli olarak kullanılıyordu. Strasse haritayı açtı ve Almanya'nın üst kısmını gösteren parçasını duvara astı.

"Eğer Scarletin parke yolun başına, örneğin bir Amerikan hamburgeri koysaydı, anlamı aptallar için bile açık olurdu" dedi Ralph. "Gözlemlerini 'eğer varsa' zekâyla gizledi. Yolun suçun başladığı yerde Hamburg'da başladığını anlarlardı."

Haritayla resmi karşılaştırırken sessizdi. Bir süre sonra huysuzlanan Strasse "Gel, adamım! Yani köpeği Sen..." diye sordu.

"Yani Herr von Wau Wau, hı?" dedi Ralph.

Strasse'nin yine yüzü kızardı, ancak çabucak toparlanarak, "Kuşkusuz. Herr von Wau Wau. Bunca gizem yığınını nasıl yorumluyorsun?" diye sordu.

"Sarı parke yolun üzerinde, kalenin ardında geniş bir ayın yükseldiği yere gelinceye kadar pek çok figür olduğuna dikkat et. Bütün bu figürlerin kafalarının üzerinde hareler var. Bu harelerin sıfır olduğunu anlayana dek benim de aklım karıştı. Onların altındaki figürlere hiç dikkat etmemeliyiz.

Ama kalenin ardında yükselen ay? Haritaya bak. Hamburg'un güneydoğusundan çıkan yollardan ikisi Luneburg şehrinin üstünde buluşuyor. Burg kale demektir, ama Lune bu noktada, Almanca'da hiçbir anlama gelmez. Ama İngilizce'deki Lunar'a, yani Ay'a karşılık gelir. Ve sarı parke yol oradan güneye gidiyor.

Şimdi bir şey kaybettiğimi itiraf etmeliyim. Yani, bir arabaya binelim ve ben haritayla resmi incelerken Luneburg'a ve güneyine gidelim."

"Resmi yanımızda götüremeyiz; çok büyük" dedi Strasse.

Ralph patisiyle başına dokunarak, "Hepsi burada" dedi. "Ama zayıf zekâları olan sizler için resmin renkli bir polaroid çekimini almayı öneririm" dedi Strasse'ye sırıtarak.

Sarı Parke Yolu Takip Et

Strasse bunu sevmiyordu Ralph'siz çözümü bulamazdı ve Ralph, Bayan Scarletin'le benim de birlikte hıenüzde ısrar etti. Önce, iki adamı Hilda Speck'i izlemek ve -Amerikalıların dediği gibi- şehirden ayrılmadığından emin olmak için gönderdi. Henüz onu tutuklamak için bir kanıtı yoktu, ya da bulabileceğini de cidden düşünmüyordu.

Köpek, Lisa ve ben, tabii ki buharla çalışan, geniş bir polis limuzininin arkasına oturduk. Strasse şoförle öne oturdu. Bizimle telsiz irtibatındaki başka bir araba da bizi bir kilometre geriden izleyecekti.

Bir saat sonra, Luneburg'un hemen kuzeyindeydik. Yarım saat sonra hâlâ güneye doğru, Velzen kasabasının hemen kuzeyindeydik. Hâlâ gündüzdü ve böylece resmin elimde tuttuğum fotoğrafım kolayca görebiliyordum. Üstündeki sarı yol kalenin ardında yükselen ayın (Luneburg) güneyine gidiyordu ve üç garip figürün biraz biraz güneyine uzuyordu. Bunlar boynuzsuz koyun (muhtemelen dişi), baş üstünden geçen bir demiryolunun bir bölümü ve ortaçağ Japon saç biçimli ve ortaçağ giyimli bir okçu.

Bu grubun altında yol parçalanıyor, iki yol resmin üst ve alt kısımlarında duvara dönüyor ve içlerinden geçiyordu. Öteki sola güneye doğru kıvrılıyor ve sonra başka bulmaca figürlerin içinden ya da yanından geçiyordu.

İlki bazı ağaçların arasında mezardan çıkan bir adamın (yeniden doğmuş İsa'ya benziyordu) temsiliydi. Onun sağında ve biraz aşağısında bir melek vardı. Yanındaki Quaker mezhebinden William Penn'e benziyordu. Ardından leopar peştemallı, topuklarında iki iri maymun olan bir adam.

Yanında, antik Mezopotamyalılar gibi giyinmiş bir adam. Dört ayağı üzerinde, başı otlara uzanmıştı. yanında bir muz ağacı vardı.

Yolun karşısında, sepetinde kel kafalı bir adam olan bir sıcak hava balonu vardı. Çantanın yan tarafında büyük harflerle O.Z. yazılıydı.

Yolun oradan karşısındakiler denizde ilerleyen iki iri Viking'e benziyordu. Arkalarında ejder başlı uzun gemilerin filosunun dış hattı ve boynuz şapkalı, sakallı adamların silueti vardı. İki önder, mavi renkli, atla çekilen savaş arabalarında dikilen bir grup savaşçıya yaklaşıyordu.

Bunların güneyinde Orta Viktorya dönemi giysileri, çemberli etek vesaire giymiş bir kadın ve onun arkasında erken Amerikan İç Savaşı döneminin tipik bir konağı vardı. Yanında, eğer dışında yatan sarhoşlar ve girişin

üstündeki tahta bir anlama geliyorsa, bir taverna vardı, işaret, harfler büyüteç altında yazılmış olsalar bile çok küçüktü.

Biraz solda, yol bir çift elin başka bir çift elden bir paketi çekip aldığı yerde sona eriyordu.

Uelzen'e girmeden biraz önce Strasse "Doğru yolda olduğumuzu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Koyunu, demiryolunun yükselen kısmını ve Japon okçuyu düşün" dedi Ralph. "İngilizce'de U tam anlamıyla Almanca dişi koyun anlamına gelen 'ewe' gibi okunur. Yükselen demiryolu konuşma dilinde el'dir. Japon okçu bir Samuray olmalı, ama ben sanmam. O bir Zen okçusu. Böylece U, el ve Zen ya da Alman şehri Uelzen anlamına geliyor olmalı."

"Şimdi işaret ettiklerin çok kolay, çok açık görünüyor" dedim.

"Gezinin görüntüsü yirmiye yirmi" dedi biraz acıyla.

"Ya gerisi?" dedim.

"Esterholz çok zor değil. Denemek ister misin?"

"Bir İngiliz-Alman melez kelime oyunu daha" dedim, eskiye göre kendimden emin bir halde: "Ester, Easter'a, yani dirilen Mesih'e benziyor. Ve orman (wood), tabii ki holz. Holf eski İngilizce'de Almanca aynı kökten gelen holz gibi küçük orman ya da koru demektir."

"Ya weste (yelek)" dedi Ralph.

Kendime biraz daha güvenerek "Esterholz'ün batısındaki yolu izleyin anlamına geldiğini tahmin edebilirim" dedim.

"Mükemmel doktor" dedi. "Ya Quaker?"

Üzüntüyle "Gerçekten bilmiyorum" dedim, çünkü Lisa hayran hayran beni izliyordu.

Kısa gülme havlamasını kesip "Ben de anlamadım sevgili dostum! Bu sembollerin bazılarının, belki çoğunun, komşuları incelemeye başlayıncaya kadar hiçbir anlamı olmayacağına eminim" dedi.

Velzen'in yedi kilometre güneydoğusunda, Esterholz köyüne döndük ve sonra batıya Wrestede yoluna. Öteki ellerden paketi çalan ellere bakarken birden bağırdım, "Tabii ya! Wrestede! İngilizce'deki Wrested'i düşünün.

Eller paketi zorla alıyor (wrest)! Öyleyse bu, Scarletin'in Esterholz'la Wrestede arasında bir yerde tutulduğu demek oluyor!"

"Bu adama büyük oyuncak ayıyı verin" dedi Ralph. "Tamam, peki Scarletin nerede?"

Sustum. Ötekiler bir şey söylemedi, ama artan gerilim bizi terletiyordu. Hepimiz, batan günün ışıklarında öfkeli ve solgun görünüyorduk. Yarım saat sonra hava kararacaktı.

"Yavaşla ki çiftliklerin girişindeki adlan okuyabileyim" dedi Ralph. Sürücü yavaşladı ve aynı anda Ralph "Ah!" dedi.

Ben, bana bir Quaker'ı hatırlatan hiçbir şey göremiyordum.

"Şu çiftliğin sahibinin adı Fuchs (fox)" dedim.

"Evet... Arkadaşlar Topluluğu'nun ya da Cjuaker'ların kurucusu George Fox'tu" dedi Ralph.

Bir süre sonra ekledi, "Hatırladığım kadarıyla bu bölgede bir hayvan - yoksa insan mı demeliyim?- 1845'te birilerini öldürmüş. Wilhelm Graustock adlı biri yakalandı ve mahkeme edildi."

Bu davayı hiç duymamıştım, ama anladığım kadarıyla Ralph'in sansasyonel edebiyat üzerine oldukça bilgisi vardı. Son iki yüzyılda işlenen bütün dehşet verici olayların ayrıntılarını biliyor gibiydi.

"Here Graustock'la, açıkça Tarzan olduğu belli olan figür arasında ne bağlantı var" diye sordum.

"Graustock ses olarak açık şekilde Greystoke'a benziyor" dedi. "Bildiğiniz ya da bilmediğiniz üzere, ormanın lordu, aynı zamanda İngiliz aristokrasisinin Lord Greystoke'uydu. Gerçekte, Graustock ve Greystoke, tamamıyla aynı anlama gelir; yeşil bir çubuk ya da kutup. İkisinin de ortak Cermence kökleri var. Ah, işte! Ünsüz kasabın vârisleri mülküne hâlâ sahip, ama huzursuz çiftçiler olduklarına inanıyorum."

Strasse "Ya muz ağacının yanındaki dört eli üzerindeki adam?" diye hırıldadı. Sormak onu incitiyordu ama meraklanmayı başaramamıştı.

Ralph yine kahkayı bastı. "Gereksizliğin bir başka örneği daha. Ve çözmesi en zor olan. Çok zor tatlım. İki fenig'ine bahse girer misin?"

"Ooo, git bir yangın musluğu bul" dedi Strasse ve buna Ralph daha yüksek sesle güldü.

"Eğer yanlış yapmıyorsam" dedi Ralph, "Öteki iki görüntü bir şeye değil, bir sözcüğe karşılık geliyor. Nebanan (sonraki kapı)'ı sembolize ediyor. Soru; neyin kapısı? Graustock çiftliği ya da balon ve savaş tablosuyla gösterilen yerler ve savaş öncesi manzarası? Turnayı gözünden vurduğumuza ya da vurmak üzere olduğumuza dair bir şey henüz görmüyorum. Aynı hızla devam et, şoför."

Bir dakikalığına sessizlik oldu. Gururum yüzünden konuşmuyordum. Sonunda Lisa, "Allah aşkına Herr von Wau Wau, meraktan ölüyorum! Nebanan'ı nasıl buldun?" dedi.

"Dört eh üzerinde ve başı yere yakın adam, bana çıldırıp ot yiyen antik Babil Kralı Nebukadnezzar gibi geldi. Yanında muz (banane) ağacı. Bu iki sözcüğü birbirine geçirin, a'la Lewis Carroll ve onun portmanto sözcükleri ve elinizde nebanan (sıradaki)."

"Bu Scarletin deli" dedi Strasse.

"Öyle bile olsa, onunki akıllı bir delilik" dedi Ralph.

Strasse zafer edasıyla, "Sen de aklım kaçırmışsın" dedi. "Bak!" Ve duvarda yazdı adı gösterdi. Neb Bannons.

Strasse gülerken Ralph bir iki saniye suskun kaldı ve sessizce "Evet, kısmen hatalıymışım ama temelde haklıyım. Ah! İşte! Aynı hızla devam et, şoför! Diğerleri, ileri bakın, boş bakmayın! Evden biri bizi izliyor olabilir, ancak pencereden bakan bir köpek görürlerse kuşkulanmazlar" diye konuştu.

Dediğini yaptım, ama yolun iki tarafını da görmekte zorlanıyordum. Sağımda birkaç arpa tarlası vardı. Solumda bir kapı fark ettim ve üzerinde iri beyaz harflerle Schindeler adı yazılıydı. Onu ve solumuzda içinden çitlerin yanında durmuş bize bakan iki aygırın olduğu bir tarlanın yanından geçtik. Sağımdaki taş duvarın üzerinde bir işaret vardı: Bergmann.

Ralph zevk içinde "Buldum!" dedi.

Daha sonra aptallaştığımı hissettim.

"İlerdeki dönüşü geçip Schindeler malikânesinin görüş alanından çıkıncaya kadar durma" dedi Ralph.

Bir an sonra, dönemecin ötesinde durduğumuzda barıya dönmüştük. Bizi birkaç kilometre geriden izleyen araba telsizden Graustock çiftliği yakınında durduğunu rapor etti.

Strasse hiddetle 'Tamam" dedi. "Her şey bitti! Ama içeri girmeden önce yanlış insanları tutuklamadığımızdan emin olmalıyım. Yalnızca bunu nasıl anladığını anlat."

"Ağzını kapayıp kulaklarını aç tatlım" dedi Ralph. "Üstünde O.Z. yazan balonu düşün. Sarı parke yol çizgisini izliyor. Bergmann (madenci) adına dikkat ettin mi? Bergmann kazan adamdır, yani İngilizce 'the man who digs' karşılığında tamam? Ve unutmuş olanlarınız olabilir, Oz büyücüsünün doğumundaki ya da Nebraska'daki adı Diggs'di."

Strasse bir yerine inme inecekmiş gibi bakarak "Peki ya şu balonun olduğu yerden yolun karşısındaki antik Toton savaşçıları ve şu savaş arasındaki mavi adam" diye bağırdı.

"O Toton savaşçıları Anglo-Saxonlar'da ve antik Britanya'yı, işgal ediyorlar. Britanlar mavi boyanır ve savaşa çoğunlukla çıplak giderlerdi. Okumuş herkesin iyi bildiği şeyler" dedi ve devam etti sırıtarak. "Anglo-Saxonlar'ın şu iki önderinin bilinen adları Hengist ve Horsa'dır. İki adın anlamı da ot'tu. Dahası, bildiğiniz gibi Hengst Almanca'da aygır demektir ve yine ross at demektir. Ross, eski İngilizce'de at anlamına gelen hrossa ile aynı kökten gelir."

"Allahım, beni gelecekte böyle bir davayla yine karşılaşmaktan koru" dedi Strasse. "Çok güzel, böyle deli gibi durmayalım! Bu önünde Güneyli dilber ve yanında taverna olan iç savaş öncesi ev ne demek oluyor? Bunun, Scarletin'in orada tutulduğu anlamına geldiğini nereden biliyorsun?"

"Tabloya göre, öbür şeylerin arasında Rüzgâr Gibi Geçti kitap ve filmini anlatıyor" dedi Ralph. "Belki kitabı okumadın Strasse, ama kuşkusuz filmi görmüşsündür. Kahramanın adı Scarlett o 'Hara'ydı, değil mi dostum? Ve bir taverna, İngilizce'de inn'dir. Scarlett inn, anladın mı?"

Birkaç dakika sonra Ralph, "Eğer kendini kontrol etmezsen sevgili Strasse, adamların sana deli gömleği giydirecekler" diye konuştu.

Polisimiz böğürtülerini kesti ama titremesi durmadı, torpido gözündeki şişeden büyükçe bir yudum alarak derin derin soludu. "Evet! Hayat kolay değil! Görev bizi bekler! Kararlaştırıldığı gibi, çiftlik evine baskın yapmak üzere yürüyelim!"derken nefesi cin kokuyordu.

Benim İçin Zümrüt Şehir Yok

Hava karardıktan bir saat sonra polisler, Schinder evinin ön ve arka kapısına dayandılar. O zamana kadar evin Albert Habicht adlı biri tarafından kiralandığı tespit edildi. Bu Hilda Speck'in kardeşi Hippopotamus Albert Speck'ti. Arkadaşı uzun, dazlak, Zürafa göbek adlı Wilhelm Erlesohn'du. Şimdi ikisi de parmaklıkların ardında olan iyi bir zoolojik ikili.

Hilda Speck ise tutuklandıktan bir yıl sonra kaçmayı başardı. Ama onunla yine karşılaştık.

Alfred Scarletin, onu kaçıranları yakaladığımızda aynı mesajı içeren ama başka sembolleri olan bir resim daha yapıyordu. Fırçasını elinden attı ve sevgili karısını kollarına aldı ve kalbim umutlarımın çevresinde çürüyen bir yörüngeye oturdu. Açıkça görünüyordu ki sadakatsizliğine rağmen onu hâla seviyordu.

Dosyanın çoğu çözümlenmişti ama hâlâ cevaplanması gereken önemli bir soru vardı: Scarletin nerede olduğunu nasıl biliyordu?

"Kaçırma olayı gün ışığında, geniş bir kalabalığın ortasında oldu" dedi Scarletin: "Erlesohn, paltosunun cebinde tuttuğu bir silahı sırtına dayadı. Söylediği gibi yanımızda park eden bir dağıtım minibüsünün arkasına girdim. Sonra Erlesohn beni, bir şırıngayla uyuşturucu enjekte ederek şuursuzlaştırdı. Uyandığımda bu evdeydim. O zamandan beri, gördüğünüz gibi bu geniş, güneye bakan, gün ışığı alması engellenmiş ve kalın demirli pencereleri olan bu odaya kapatıldım. Bana, yirmi resim yapıncaya kadar burada tutulacağımı söylediler. Bu resimlerin zengin fakat dürüst olmayan koleksiyonculara satılışı, iki kişinin oldukça zengin olmasına yeterli olurdu. Sonra serbest bırakılacakmışım.

Tabii ki onlara inanmadım. Yirmi resim tamamlandığında beni öldürüp, ormanda bir yere gömeceklerdi. Gece geç saatlerde kapıyı dinledim ve çok içen iki adamı, yüksek sesle konuşurken duydum. Böylece adlarını

öğrendim. Hilda'nın da, hep kuşkulandığım gibi olaya karıştığını keşfettim. Bakın, ondan kaçırılmadan birkaç gün önce ayrılmıştım ve umutsuzmuş çünkü artık bir geliri yokmuş.

Nerede olduğumu nasıl bildiğime gelince, bu çok zor değil. Görsel hafızam kuvvetlidir. Ayrıca gençliğimde ve orta yaşımda, resim yaparak bütün Almanya'yı dolaştım. Daha gençken, bu yolu defalarca yaya olarak geçtim. Dahası, bir keresinde Graustock çiftlik evinin resmini yaptım. Evet bunu unutmuştum ama bir süre sonra hatırladım. Sonuçta, her gün pencereden bakıyor ve Graustock çiftliğini görüyordum.

Şimdi bana mesajımı okuyan adamı gösterin. Sıradışı bir adam olmalı."

Kendimi Polyphemus'un (tepegöz) mağarasındaki Uysses gibi hissederek, "Adam değil" dedim.

"Ah, öyleyse sendin, Lisa" diye bağırdı.

"Saygılarımla tatlım" dedi Humphrey Bogart'ın sesi.

Scarletin çok karmaşık bir adamdı, ama yaşamında en azından bir kez bayıldı.

Sonuç

Yakıt kısıtlamasının en kritik olduğu kışın ortasındaydık. Dairemizde televizyondan yayılan ısıyla ısınmaya çalışıyorduk. İskoç viskisi ısınmamıza yardım ediyordu ve ben Scarletin'den beri girdiğimiz davaların kayıtlarını dinleyip notlarıma göz gezdirecek rahatsızlığımızı unutmaya çalışıyordum. Ralph ve ben, bu nispeten kısa zamanda, cidden alüminyum kreş sorunuyla, insan devenin ve Eski Moda Taylandlının maceralarıyla ve korkunç Venedikli Granelli'nin tehlikeli işiyle ilgilendik. Bu arada sonuncusu, şu anda yazılmakta ve adı da: Gemisi Koyundan Daha Kötü Olan Venedik Dükü, olacak.

Sonunda notları ve kayıtları bir kenara bırakıp bir kitap aldım. Pek çok anı beni rahatsız ediyordu. Uzun bir sessizlikten sonra Ralph, "Belki de onu hâlâ kaybetmemişsindir sevgili Weisstein" dedi.

"Onu düşündüğümü nasıl anladın?" dedim.

Ralph sırıttı (en azında sanırım sırıtıyordu).

"Mercimek beyinli Strasse bile onun iri kahverengi gözlerini, gülümsemesini, derin tok sesini, vücudunu vesairesini unutamadığını anlardı. Bunca aylık iç çekişlerin, sıkıntılı bakışların, sık uykusuzluk sorunları ve hafıza kaybının başka ne anlamı olabilirdi ki? Şu anda, kendince uydurduğun gibi C.S. Forester'in güzel deniz öykülerinden birinin derinliklerinde değilsin.

Ama üzülme! Güzel Lisa'nın belki hâlâ sanatçı olan zampara kocasından boşanmak için bir nedeni vardır. Ya da bir dul olabilir."

"Ne demek istiyorsun" diye bağırdım.

"Lausitz'in, Scarletinin resmini almasının hemen ardından ölmesinin bir tesadüf olmadığını düşünüyorum. Resmin etrafını kokluyordum 'görüntü ve anlam olarak' ve sanıyorum çürümüş bir Hamburger var."

"Scarlettin'in katil olduğundan kuşkulanıyorsun" dedim. "Ama Lausitz'i nasıl öldürmüş olabilir?"

"Henüz bilmiyorum dostum" dedi. "Ama öğreneceğim. Çizmelerine iddiaya girebilirsin. Eski cinayetler, eski kemikler gibidir onları çıkarırım."

Ve haklıydı, bu macera da altı ay sonra başlayacaktı.

DONALD WESTLAKE

Donald Westlake, suç bilim kurgularıyla tanınmıştır. Profesyonel hırsız Parker'ın keskin dünyasından, ahmak suç patronu Dortmunder'a, insanın kötü yanını pek çok roman ve öyküsünde isledi. Tabii ki, suç dünyasına olan ilgisini geleceğin getirebilecekleriyle birleştirince, sonuç aşağıdaki öykü gibi oluyor.

Kazanan

Wordman pencerenin önünde durmuş, dışarı bakıyordu ve Revell'i kompleksten çıkarken gördü. Muhabire, "Buraya gelin" dedi. "Gardiyanı görev başında göreceksiniz."

Muhabir masanın çevresini dolaşarak pencerenin önünde Wordman'ın yanında durdu. "Bu onlardan biri mi?" diye sordu.

"Doğru." Wordman memnun bir ifadeyle gülümsedi. "Şanslısınız" dedi. "İçlerinden birinin buna kalkışması bile çok nadirdir. Belki bunu sizin için yapıyordur!"

Muhabir sıkılmıştı. "Onun ne yapacağını bilmiyor mu?" dedi.

"Tabii ki. Bazıları bunu bir kere deneyinceye kadar inanmazlar. İzleyin."

Birlikte izlediler. Revell hiç acele etmeden alanı geçip karşı taraftaki ormana doğru yürüdü. Avlunun sınırından yaklaşık iki yüz metre gittikten sonra, orta yerde hafifçe öne eğilmeye başladı ve birkaç metre sonra, kollarını sanki ağrıyormuş gibi karnına bastırdı Sendeledi, büyük bir acıyla, afallaya afallaya yürümeye devam etti. Neredeyse ağaçlara kadar ayakta kalabilmeyi başardı ama sonunda yere yığılıp hareketsiz kaldı.

Wordman bundan artık zevk almıyordu. 'Gardiyan projesi' uygulamasından daha çok seviyordu. Masasına dönüp reviri arayarak,

"Doğuya ağaçların yanına bir sedye gönderin. Revell orada," dedi.

Muhabir duyduğu adla dönüp "Revell? Bu o değil mi? Şair?" diye sordu.

"Yazdıklarına şiir diyebilirseniz." Wordman dudaklarını tiksintiyle büktü. Revell'in sözüm ona birkaç şiirini okumuştu.

Muhabir yine pencereden dışarı baktı. Düşünceli düşünceli, 'Tutuklandığını duymuştum" dedi.

Röportajcının omzunun üzerinden bakarken Wordman, Revell'in dizlerinin üzerinde kalkmayı başardığını, yavaşça ve acıyla ağaçlara doğru emeklediğini gördü. Sedyeli bir ekip ona doğru koşturuyordu. Wordman ona yetişmelerini, acıdan zayıf düşmüş bedenini kaldırışlarını, sedyeye bağlayışlarını ve komplekse geri taşıyışlarını izledi.

Görüş alanının dışına çıktıklarında muhabir "İyileşecek mi?" diye sordu.

"Revirde birkaç gün kaldıktan sonra. Bazı kasları gerilmiş olacak."

Muhabir pencereden uzaklaşarak. "Bu çok canlıydı" dedi dikkatle.

"Bunu gören ilk yabancı sizsiniz" dedi Wordman. Kendini iyi hissediyordu ve gülümsedi. "Buna ne diyorlar? Vurgun mu?"

Muhabir "Evet" diyerek onayladı ve tekrar sandalyesine oturdu. "Vurgun."

Röportajlarına geri döndüler, Wordman'ın, bu 'gardiyan pilot projesi'nin başladığı bir yıldan beri yaptığı düzinelerce röportajdan yalnızca bir tanesiydi bu. Belki ellinci kez (bir tür mekanik sistem) ne yaptığını ve topluma yararının ne olduğunu ahlattı.

Gardiyan projesi'nin özü, ameliyatlarla her tutuklunun bedenine yerleştirilen minyatür bir kara kutu, yani küçük bir radyo alıcısından ibaretti. Cezaevi kompleksinin merkezinde, bu alıcılara durmadan mesaj gönderen 'gardiyan vericisi' vardı. Tutuklu bu vericinin yüz elli metre menzilinde kaldığı sürece her şey iyiydi. Bu menzilin ötesine geçince, derisinin altındaki kara kutu sinir sistemine acı mesajları göndermeye başlıyordu.

Bu acı, tutuklu vericiden uzaklaştıkça doruk noktasında onu hareketsiz bırakıncaya kadar artıyordu.

"Tutuklu gizlenemez, gördünüz mü?" diye açıkladı Wordman. "Revell ormana ulaşsaydı bile, onu bulurduk. Çığlıkları bizi ona ulaştırırdı."

Gardiyan projesini ilk olarak federal sistemin daha sıradan bir hapishanesinde müdür yardımcısı olarak çalışırken Wordman önermişti. Özellikle psikiyatrlardan gelen itirazlar, kabulünü birkaç yıl geciktirmişti ama şimdi sonunda bu pilot proje, beş yıl deneme garantisiyle Wordman'in başkanlığında uygulamaya konmuştu.

Wordman, "Eğer sonuçlar, tahmin ettiğim kadar iyi olursa" dedi, "Federal sistemdeki bütün hapishaneler Gardiyan yöntemine çevrilecek."

Bu yöntem, firarları imkânsız hale getirmiş, isyanları bastırmayı kolaylaştırmış, yalnızca vericiyi bir ya da iki dakikalığına kapayarak cezaevi korumasını kolaylaştırmıştı. "Hiç görevli gardiyanımız yok" dedi "Burada yalnızca hizmet görevlilerine ihtiyaç var, yemekhane, revir ve diğer ihtiyaçlar için."

Pilot proje için seçilenler, bireylerden daha çok devlete karşı suç işleyenlerdi. Wordman gülümseyerek "Burada toplananların" dedi, "Hain muhalifler olduğunu söyleyebilirsiniz."

"Yani, politik tutuklular" dedi muhabir.

Wordman, buz gibi bir sesle "Biz bu tanımdan hoşlanmayız. Komiye benziyor."

Muhabir dikkatsiz sözcük kullanımı için özür diledi, az sonra röportajını bitirdi ve Wordman, yine iyi bir edayla, onu binanın dışına kadar geçirdi. "Bakın" dedi işaret ederek. "Duvar yok. Kulelerde makineli tüfek yok. İşte en sonunda örnek hapishane."

Muhabir, zaman ayırdığı için bir kez daha teşekkür ederek arabasına doğru yürüdü. Wordman onun gidişini izledikten sonra Revell'i görmek için revire gitti. Ancak ilaç verilmiş ve çoktan uyumuştu.

Revell uyandığında sırtüstü yatmış tavanı izliyordu. Hiç durmadan "Bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim. Bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim" diye düşünüyordu. Düşlerinde siyah boya, büyük bir fırça aldı ve lekesiz tavana "Bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim" diye yazdı.

"Revell."

Başını yavaşça çevirdi ve Wordman'in yatağın yanında dikildiğini gördü. Onu izledi ama tepki vermedi.

Wordman, "Bana uyandığını söylediler" dedi.

Revell bekledi.

"İlk geldiğinde sana anlatmaya çalışmış buradan kaçmanın yolu olmadığını söylemiştim."

Revell sonunda ağzım açarak "Sorun yok, üzülme. Sen yapman gerekeni yapıyorsun, ben yapmam gerekeni" diye cevap verdi.

"Üzülme!" Wordman onu izledi. "Neye üzüleceğim ki?"

Revell tavana baktı ve oraya daha bir dakika önce hayalinde yazdığı yazının, çoktan silindiğini gördü. Keşke bir kağıdı ve kalemi olsaydı. Kelimeler, suyun bir elekten geçmesi gibi dökülüyorlardı. Onları yakalamak için kâğıt ve kaleme ihtiyacı vardı. "Kâğıt kalem alabilir miyim?" dedi.

"Müstehcen şeyler yazmak için mi? Tabii ki hayır."

Revell, "Tabii ki hayır" diye yineledi. Gözlerini yumdu ve akan kelimelere bir daha baktı. Bir adamın hem uydurup hem ezberlemeye zamanı olmuyor, seçim yapmak zorundaydı. Revell uzun süre önce uydurmayı seçmişti. Ama şimdi uydurduklarını kağıda dökme imkânı yoktu ve onlar beyninden su gibi akıp gidiyordu. 'Titre, titre küçük acı" dedi Revell yavaşça, "Kasığımda ve beynimde, çok aşağıya ve çok yukarıya, yaşayacak mıyım yoksa ölecek miyim?"

"Acı geçer" dedi Wordman. "Üç gün oldu, çoktan geçmiş olmalı."

"Geri gelecek" dedi Revell. Gözlerini açarak sözcükleri tavana yazdı. "Geri gelecek."

Wordman, "Komik olma. Tamamen geçti, tabii bir daha kaçmazsan" dedi.

Revell bir şey söylemedi.

Wordman hafif bir tebessümle eğilerek "Yapma" dedi.

Revell biraz şaşırmış ona baktı. "Tabii ki yapacağım" dedi. "Yapacağımı bilmiyor muydun?"

"Kimse iki kez denemez."

"Asla vazgeçmeyeceğim. Bilmiyor musun? Asla vazgeçmeyeceğim, olmam gereken kişi olmaktan asla vazgeçmeyeceğim, inanmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Bunu bilmeliydin."

Wordman ona baktı. "Bunu yine mi deneyeceksin?"

"Yine ve yine" dedi Revell.

"Bu bir blöf." Wordman parmağını öfkeyle Revell'e uzatarak, "Ölmek istiyorsan ölmene izin vereceğim. Seni geri getirmezsek orada öleceğini bilmiyor musun?" dedi.

"O da bir kaçış" diye cevap verdi Revell.

"İstediğin bu mu? Peki. Bir daha kaç. Bu kez ardından kimseyi göndermeyeceğim, söz veriyorum."

"Öyleyse kaybettin" dedi Revell. Sonunda Wordman'e baktı ve kızgın bir yüz gördü. "Senin kuralların" dedi Revell, "Kendi kurallarında kaybedeceksin. Kara kutunun beni durduracağını söylüyorsun ve bu kara kutu benim ben olmamı engelleyecek demek. Ben yanlış olduğunu söylüyorum. Ben terk ettikçe senin kaybettiğini söylüyorum ve eğer kara kutu beni öldürürse, sonsuza dek sen kaybedersin."

Wordman kollarını açarak, bağırdı, "Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tabii ki" dedi Revell. "Beni bu yüzden davet ettin."

"Sen delisin" dedi Wordman. Kapıya yöneldi. "Burada değil bir tımarhanede olmalıydın."

Revell arkasından,"Bu da bir kayıp" diye bağırdı ama Wordman kapıyı çarparak çıktı.

Revell başını yine yastığına koydu. Yine yalnız, bir daha korkularına dönebilirdi. Şimdi kara kutunun ne yaptığını bildiği için, ondan daha çok korkuyordu, midesini ağrıtan korkudan korkuyordu. Ama kendini kaybetmekten de korkuyordu. Bu karmaşık bir korkuydu ama bir o kadar da güçlüydü. Hayır, daha da güçlüydü, çünkü onu yeniden kaçıracaktı.

"Ama bu kadar kötü olduğunu düşünmemiştim" diye fısıldadı. Bunu bir kez daha tavana, bu kez kırmızıyla yazdı.

Wordman'e Revell'in revirden çıkış zamanı söylenmişti ancak yine de önem verdiğini göstermek için Revell çıkarken kapıda bekledi. Revell biraz zayıflamış ve çökmüş görünüyordu. Gözlerini eliyle güneşten sakınarak, Wordman'e baktı ve "Hoşçakal, Wordman" diyerek doğuya doğru yürümeye başladı.

Wordman buna inanmıyordu. "Blöf yapıyorsun Revell" dedi. .

Revell yürümeye devam etti.

Wordman daha önce ne zaman bu kadar kızdığını hatırlamıyordu. Revell'in ardından koşmak ve onu kendi elleriyle öldürmek istiyordu. Ellerini yumruk yapıp sıktı ve kendi kendine mantıklı, aklı başında, merhametli biri olduğunu tekrarladı. Gardiyan da mantıklı, aklı başında ve merhametliydi. Sadece itaat istiyordu ikisi de. İkisi de sadece Revell'inki gibi amaçsız meydan okumaları cezalandırıyordu. Revell anti sosyal ve yıkıcıydı, öğrenmeliydi. Kendi iyiliği, aynı zamanda toplumun iyiliği için, Revell eğitilmeliydi.

Wordman ardından bağırdı, "Buradan dışarı ne çıkarmaya çalışıyorsun?" Revell'in geri döndüğünü gördü, sessizliğini dinledi. "Ardından kimseyi göndermeyeceğim! Geriye sürünerek kendin geleceksin!"

Revell kompleksten çıkıp, ağaçlara doğru sendeleyerek koşarken, kollarıyla karnına bastırıp, bacaklarının tökezlemesini, başı öne eğilinceye kadar sürdürdü ve dişlerini sıkarak izledi. Sonra aylık rapor üzerinde çalışmak için ofisine döndü. Geçen ay yalnız iki firar girişimi olmuştu.

Öğleden sonraki kursta, iki ya da üç kez pencereden dışarı baktı. İlkinde, Revell'i alanın ucunda, dizleri üstünde ağaçlara doğru emeklerken gördü. Sonucunda Revell görünürde yoktu, ama bağırtıları duyulabiliyordu. Bu durum Wordman'in rapor üzerinde yoğunlaşmasına engel oluyordu.

Akşama doğru yine dışarı çıktı. Ağaçların arasından Revell'in kesik ama sürekli haykırışları geliyordu. Wordman yumruklarını sıkıp gevşeterek dikildi ve dinledi. Kendini üzülmemeye zorladı. Revell kendi iyiliği için eğitilmeliydi.

Yardımcı doktor bir süre sonra ona yaklaşarak "Bay Wordman, onu içeri almalıyız" dedi.

Wordman başını salladı. "Biliyorum. Ama öğrendiğinden emin olmalıyım."

"Allah aşkına" dedi doktor, "Şunu bir dinleyin."

Wordman umutsuzdu. "Tamam, içeri alın."

Doktor tam uzaklaşırken, haykırışlar kesildi. Wordman ve doktor başlarını çevirerek, dinlediler. Ses kesilmişti. Doktor revire koştu.

Revell yere yatmış bağırıyordu. Bütün düşünebildiği acı ve bağırma ihtiyacı idi. Ama bazen, acıyla haykırırken, kendine bir saniyelik bir ara bulabiliyordu ve bu saniyelik aralarda, yerde santim santim ilerleyerek hâlâ hapishaneden kaçmaya çalışıyordu ve böylece bir saatte yaklaşık iki metre ilerlemişti. Başı ve sağ kolu şimdi, ormanın ortasından geçen karayolundan görülebiliyordu.

Bir yerde, acıdan ve kendi çığlıklarından başka hiçbir şeyi algılayamaz oldu. Başka bir yerde, tümüyle, hatta inadına çevresindeki her şeyin, gözlerinin önündeki otların uçlarının, ağaçların hareketsizliğinin, kafasının üstündeki ağaç dallarının farkındaydı. Ve yanında duran küçük kamyonetin.

Kamyonetten inip Revell'in yanında çömelen adamın çizgili ve solmuş bir yüzü ve üzerinde bir çiftçinin özensiz giysileri vardı. Revell'in omzuna dokunarak "Delikanlı, hasta mısın?" diye sordu.

Revell, "Doğuuyaaa!" diye bağırdı. "Doğuuyaaaa!"

"Seni taşıyayım mı?" diye sordu adam.

"Eveeet!" dedi Revell, "Doğuyaaaa!"

"En iyisi seni bir doktora götüreyim."

Adam onu kaldırıp kamyonete taşıyıp yere yatırdığında acıdan bir değişme yoktu. Vericiden neredeyse azami mesafedeydi; acı şimdi olabileceğinin en ağır derecesindeydi.

Çiftçi, Revell'in açık ağzına bir parça kumaş yuvarlayıp sıkıştırdı. "Bunu ısır" dedi. "Daha kolay dayanırsın."

Acısı azalmamıştı ama bağırtılarını kesmişti. Bunun için şükretti, çığlıklar onu rahatsız ediyordu.

Her şeyin, artan karanlığın içinde ilerleyişlerinin, çiftçinin onu dıştan koloni dizaynında ama içi revire benzeyen bir yere taşımasının ve ona bakıp alnına dokunan ve sonra gidip çiftçiye teşekkür eden doktorun farkındaydı. Orada kısaca konuştular ve sonra çiftçi gitti ve doktor yine Revell'e bakmak için geri geldi. Gençti, laboratuvar önlüğü giymişti, küçük yüzlü ve kırmızı saçlıydı. Sıkıntılı ve kızgındı. "Hapishanedensin, değil mi?" diye sordu.

Revell ağzındaki beze rağmen hâlâ bağırmaya devam ederek acıyla başını sallıyordu. Koltukaltları buzdan bir bıçakla yarılır gibi acıdı. Boynu sanki bir zımpara kağıdıyla kazınır gibi yanıyordu. Bütün eklemleri, birinin yemekte bir tavuğun kemiklerini ayırması gibi ileri geri bükülüyordu. Bedenine iğneler batıyor, alevler içinde yanıyordu. Sanki derisi yüzülüyor, sinirleri usturayla kesiliyor, kasları çekiçlerle dövülüyordu. Beyninin içinden bastıran hayali parmaklar gözlerini çıkarıyorlardı. Ve henüz, acısının bilinci, içine işleyen parıltı, beyninin çalışmasına, sürekli bilinçli kalmasına izin veriyordu. Bilinçsizlik, unutkanlık yoktu.

Doktor, "Bazı insanlar ne kadar hayvan. Onu senden çıkarmayı deneyeceğim. Ne olacağını bilmiyorum, nasıl çalıştığını bilmemiz gerekmiyordu, ama kutuyu bedeninden çıkarmaya çalışacağım" diye konuştu.

Uzaklaştı, sonra bir iğneyle geri geldi: "İşte. Bu seni uyutacak."

"Ahhhhhh."

"Orada değil. Ağaçların içinde bir yerde değil. , Wordman doktora baktı, ama verilen raporu kabul etmesi gerektiğini biliyordu. "Peki" dedi. "Biri ona yardım etmiş. Orada kaçmasına yardım eden bir adam olmalı."

"Kimse cesaret edemez" dedi Doktor. "Ona yardım eden biri, kendisinin de buraya düşeceğini bilir" diye konuştu.

Wordman "Yine de eyalet polisini arayacağım" diyerek ofisine geri döndü.

İki saat sonra eyalet polisi aradı. Yolu sürekli kullanan, bir şey görmüş ya da işitmiş olabilecek insanları kontrol etmiş ve hapishane yakınlarında rahatsız birini alıp, Boonetown'daki Dr. Allyn'e götüren bir çiftçi ummuşlardı. Polis çiftçinin masum olduğuna inanmıştı.

Wordman sinirle, "Ama doktor değil" dedi. "Gerçeği anında öğrenmiş olmalı."

"Evet efendim, düşünmeliydim."

"Ve Revell'i rapor etmedi."

"Hayır efendim."

"Onu almaya gittiniz mi?"

"Henüz değil. Raporu yeni aldık."

"Ben de sizinle gelmek istiyorum. Bekleyin."

"Evet efendim."

Wordman Revell'i getirecekleri ambulansla gitti. Doktor Allyn'e sirenleri çalmadan, iki polis arabasıyla gittiler, küçük operasyon odasına girdiklerinde Allyn'i aletlerini yıkarken buldular.

Allyn onlara baktı ve sakince "Yolda olduğunuzu sanıyordum" dedi.

Wordman, odanın ortasındaki masada bilinçsiz yatan adamı göstererek, "İşte Revell" dedi.

Allyn şaşkınlıkla operasyon masasına baktı. "Revell mi? Şair mi?"

"Bilmiyor muydun? Öyleyse niye yardım ettin?"

Cevap vereceğine, Allyn, konuşanın yüzünü inceleyip, "Sen Wordman misin?" diye sordu.

Wordman, "Evet, benim" dedi.

"O zaman bu sizin" dedi Allyn, Wordman'in ellerine küçük ve kanlı bir kara kutu koyarken.

Tamam, tamamen çıplaktı. Revell gözleri üzerine renkli boyalarla yazılar yazıldığını hissediyordu ama bir şey olmadı. Gözlerini beyaza karşı kapatırken göz kapaklarına ince harflerle bir tek kelime yazdı: Unutmak.

Revell birinin içeri girdiğini işitti, ama kıpırdaması öyle zordu ki, bu nedenle bir süre gözlerini kapalı tuttu. Açtığında, karşısında Wordman'i yatağın ayakucunda sinirli ve canlı bir şekilde dikilirken buldu.

"Nasılsın Revell?"

"Unutmayı düşünüyordum. Hatta bu konuda şiir bile yazıyordum" diye cevap verdi Revell. Tavana baktı, ama tavan boştu.

Wordman, "Kâğıt kalem, bir keresinde kâğıt kalem istemiştin. Alabileceğine karar verdik" dedi.

Revell ani bir umutla ona baktı ve sonra anladı. "Ha" dedi. "Ha, şu."

Wordman eğilerek "Sorun ne? Kâğıt ve kalem alabilirsin dedim."

"Bir daha asla kaçmamaya söz verirsem, değil mi?"

Wordman yatağın ayak ucunu kavradı. "Senin derdin ne? Kaçamazsın, şimdiye kadar bunu öğrenmeliydin" dedi.

"Yani kazanamam. Ama kaybetmeyeceğim de... Bu senin oyunun, senin kuralların, senin sahan, senin malzemen; kazanabildiğim kadarı yeter benim için."

Wordman, "Bunun hâlâ bir oyun olduğunu mu sanıyorsun. Ne yaptığını görmek ister misin?" dedi. Kapıya yürüdü, açtı, el salladı ve Dr. Allyn içeri girdi. "Bu adamı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum" dedi Revell.

Wordman, "Yeni geldi. Bir saate kadar bedenine gardiyan mekanizması yerleştirilecek. Yaptığını beğendin mi Revell?"

Revell Allyn'e bakarak, "Üzgünüm" diye cevap verdi.

Allyn gülümseyerek başını salladı. "Üzülme. Gariban gibi şeylerden kurtulmamıza yardım edecek bir deneme yayını düşünüyorum." Gülümsemesi yüzünde dondu: "Çok fazla yayın yoktu."

Wordman, "Siz ikiniz de aynı kumaştan biçilmişsiniz. Ayaktakımının duyguları, tek düşündüğünüz bu. Revell'in şu sözümona şiirlerinde ve senin şu mahkemede yaptığın konuşmanda" dedi.

Revell gülümseyerek, "Ooo? Konuşma mı yaptın? Dinlemeye gelemediğime üzüldüm."

"Çok iyi değildi" dedi Allyn. "Soruşturmanın bugün süreceğini bilmiyordum, bu yüzden hazırlanmak için pek zamanım olmadı."

Wordman, 'Tamam, bu kadar yeter. Sonra konuşursunuz, önünüzde yıllar var."

Kapının yanında Allyn geri dönerek, "Ben ayağa kalkıp dolaşmaya başlayıncaya kadar bir yere gitme, olur mu? Ameliyatımdan sonra" diye konuştu.

Revell, "Gelecek sefer benimle gelmek mi istiyorsun?" dedi.

"Doğal olarak" diye cevap verdi Allyn.

TOM REAMY

Tom Reamy (1935-1977) yazarlık kariyerinin en başarılı olduğu bir dönemde öldüğünde, geride bir roman ve bir avuç öykü bırakmıştı. Yine de bunlar, tanınmasına ve eserlerine ilgi duyulmasına yetti. Cesaretiyle gerçek karakterler oluşturma yeteneği oldukça fazla olan Tom Reamy, eserlerinde aşk, ihtiyaç ve ölüm arasındaki bağlantıyı inceledi.

Küçük Detweiler

Oda çam yağı dezenfektanıyla temizlenmişti ve umumi tuvalet gibi kokuyordu. Harry Spinner, yatağın ardında yerde, yatakla duvar arasında sıkışmıştı. Renksiz yatak örtüsü neredeyse yana kaymış, temiz ama solgun yatağın bir kısmını açıkta bırakmıştı. Harry'yle ilgili tüm görebildiğim, yatağın başucuna dayanmış bir bacaktı. Ayakkabısı yoktu, ayağında delinmiş yalnızca koyu sarı bir çorap vardı. Çorap, elastikiyetini uzun süre önce kaybetmiş, ince, kirli bileğinin çevresinde toplanmıştı.

Kapıyı sessizce arkamdan kapadım ve yatağın ucuna kadar dolandım. Böylece onu tümüyle görebiliyordum. Bilekleri duvara dayanmış, sırtüstü yere yığılmıştı. Boğazı kesilmişti. Kan çok fazla yayılmamıştı. Çoğu yatağın altındaki tüyleri dökülmüş halı tarafından emilmişti. Ufacık odada etrafıma bakındım ama bir şey bulamadım. Boğuşma izi yoktu, zorla girilmemişti, ama benim Bank Americard'ımda bir iz bırakmamıştı. Açık pencereden bulvarın trafiğinin gürültüsü duyuluyordu. Başımı dışarı uzatarak baktım. Sinema binasının neon ışıklı tentesi üç kat aşağıdaydı.

Harry beni arayalı yaklaşık iki saat olmuştu. "Bertram, oğlum, çok özel bir şeyden kaçtım. Onunla ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum."

Lucas McGowan'in hiperaktif karısı hakkında yazdığım rekoru bir kenara koymuştum. (Kadının pompacılara, araba yıkayıcılara ve park yeri

sorumlularına belirgin bir meyli vardı. Sanırım Otomobil Çağı'yla ilgili bir şey.) Eski fırdöndülü sandalyem, isyan edip inleyinceye kadar, ayaklarımı masama dayadım ve ardıma yaslandım.

"Bu kez ne buldun Harry? Uluslararası casusların yuvasını mı, yoksa Marslıların istilasını mı?" Sanırım Harry Spinner'ın kimseye, hatta kendine bile pek yararı yoktu, ama onu severdim. Bana birkaç kez dikkat çekmeden Harry Spinner'ların burnunu sokabileceği yerlere burnunu sokarak yardımcı olmuştu. Benim Sherlock Holmes'lüğüme, Doktor Watson rolü oynamaya çalıştığım düşünmeye başlıyordum.

"Beni taciz etme Bertram. Burada otelde bir çocuk var. Sanırım görmemi istemediği bir şey gördüm. Aşırı ilginç."

Harry aynı zamanda, beni annem dışında Bertram diye çağıran tek insandı: "Ne gördün?"

"Bunu telefonda konuşmamayı tercih ederim. Gelebilir misin?"

Harry geç saatlerde çok fazla özel dedektif filmleri izliyordu. "Biraz sürer. Birkaç dakikaya kadar bir müşterim başıboş karısının poposunu almaya gelecek."

"Bertram, zamanını ve yeteneğini boşanma davalara harcamamalısın."

"Faturaları o ödüyor Harry. Dahası, etrafta yeteri kadar Malta Şahini yok."

Lucas McGowan'i tüm ayrıntılarla doldurunca (Adamın karısının sadakatsizliğinden çok tadıyla ilgilendiği izlenimi edindim; ki sinema yıldızları ya da uluslararası çapkınlarla yuvarlansa bile fark etmezdi.) ücretimi alıp, Colonel Sanders'ta perşembe günü için özel bir yer kapıncaya kadar neredeyse iki saat geçti. Harry kapıyı vurmama cevap vermedi, ben de bir kredi kartıyla içeri girdim.

Birdie Pawlpwicz, şişman, kırk ile iki yüz yaşları arasında pasaklı biriydi. Sağ gözü kördü ve üstüne siyah bir bez bağlamıştı. Gözünü, bir ırmak gemisi kumarbazı için Latin Amerikalı bir orospuyla yaptığı kavgada kaybettiğini söylüyordu. Brewster Oteli'ni, Florence Nightingale'in Kırım'daki o kokulu hastaneyi çekip çevirmesi gerektiği gibi idare ediyordu. Kiracıları, Hollywood Otoyolu'nun doğusundaki bulvarın çürüyen bölümünde yaşayan, kaybeden kumarbazlardı. Onları idare ediyor,

küfrediyor, seviyor ve ilgileniyordu. Onlar da onu seviyorlardı. (Bir keresinde, bir iki yıl önce, kara bir züppe, yaşlı, tek gözlü bir hanımı kaldırmanın kolay olduğunu düşünmüş. Polisler onu üç gün sonra iki blok ötede, gizlendiği bir sokak arasında çerçöpün altında buldu. Bir kolu kırık, iki kaburga kemiği çatlak, burnu darmadağın olmuş, birkaç dişi eksilmişti ve iç kanamasından çoktan uzamıştı.)

Brewster kıpkırmızı bir halde çalışıyordu, ama Birdie onu önemsemiyordu. Westwood'da kara, kapkara çalışan bayağı bir mülkü vardı. Masaya yaklaşırken bana yan yan baktı ve iyi olan gözünü kırptı.

"Merhaba aşkım!" dedi. Çatlak bir kazanın sesiyle anırarak. "Fiyatımı bir çeyreğe indirdim. İlgilenir misin?" Yüzümü gördü ve ifadesi açık saçıktan ihtiyaç yanına kaydı. "Sorun ne Bert?"

"Harry Spinner... Polisleri çağırsan iyi olur Birdie. Biri onu öldürmüş."

Bir şey demeden, yavaşça dönüp tarifsiz bezgin bir yüz ifadesiyle polisi aradı.

Brewster Oteli'nde, Hollywood Bulvarı'nın ters ucunda kalan tek Harry Spinner olduğu için, polislerin gelmesi bir buçuk saati buldu. Beklerken Birdie'ye telefon konuşması ve bulduğum şeyle ilgili bildiğim her şeyi anlattım.

Eğilerek, "Küçük Detweiler'dan söz ediyor olmalı" dedi. "Harry onunla iyi arkadaş oldu, onun için üzüldü sanırım."

"Odası hangisi? Onunla konuşmak istiyorum."

"Ayrıldı."

"Ne zaman?"

"Sen gelmeden hemen önce."

"Lanet!"

Dudağını ısırdı. "Onu, Küçük Detweiler'ın öldürdüğünü sanmam."

"Neden?"

"Yapabileceğini sanmam. Çok kibar bir çocuktu."

"Oh, Birdie" diye homurdandım, "Katil tipi diye bir şey olmadığını biliyorsun. Hemen herkes geçerli bir nedenle öldürülebilir."

"Biliyorum" diye içine çekti, "Ama buna hâlâ inanamıyorum. Kırmızı tırnaklarıyla solgun formika masayı tıkırdattı. Harry ne zamandır ölü?"

Beni yaklaşık beşi on geçe aramıştı. Ben cesedi yedide bulmuştum. "Epeydir. Kan epey kurumuştu."

"Altı buçuktan önce mi?"

"Muhtemelen."

Yine iç çekti, ama bu kez rahatlayarak: "Küçük Detweiler altı buçuğa kadar burada benimle birlikteydi. Neredeyse dördü çeyrek geceden beri buradaydı. Cin oynuyorduk. Nöbetlerinden biri gelmişti ve kendisine arkadaşlık etmemi istedi."

"Ne tür bir nöbet? Bana bundan söz et Birdie."

"Ama Harry'yi o öldürmüş olamaz" diyerek itiraz etti.

"Tamam" dedim, ama tümüyle ikna olmamıştım. Kim niçin, barışsever, göze batmaz Harry Spinner'i bana Detweiler hakkında 'özel' bir şey keşfettiğini söylemesinin hemen ardından kasten ve acımasızca öldürsün? Detweiler hariç?

"Yine de söyle. Harry'yle arkadaş olduysa, bir şey biliyor olabilir. Niye ona sürekli küçük diyorsun, kaç yaşında?"

Başını salladı ve iri bedeniyle kayıt masasına eğildi. "Yirmili yaşlarda; yirmi iki, yirmi üç belki. Çok uzun boylu değil, bir altmış, yetmiş kadar. Zayıf, koyu kıvırcık saçlı, gerçek bir yakışıklı. Sırtı dışında film yıldızlarına benziyor."

"Sırtı mı?"

"Şişik. Kamburu var."

Bu beni bir dakikalığına duralattı, ama neden olduğuna emin değildim. Beynimde Charles Laughton'ın zilleri kaçırışı ya da Igor'un laboratuvardan o beyni çalışı canlanmış olmalı. "Yakışıklı ve kambur."

"Elbette." Göz kapaklarını kaldırdı. Bantın altında olan diğeri kadar açılmadı. "Önden görseydin, böyle düşünmezdin bile."

"Ön adı ne?"

"Andrew."

"Ne zamandır buradaydı?"

"Emin değilim. Bu onun ikinci gelişiydi. Çabuk bozulup kızıyordu. Sanırım çok acısı vardı. Günlerce daha kötüye gidiyordu; sonra iyi oluyordu, gül gibi ve sağlıklı."

"Bana bir bağımlılığı varmış gibi geldi."

"Ben de başta öyle düşündüm, ama sonra fikrimi değiştirdim. Onu yeterince gördüm, hep aynı değildi. Sözümü dinle. O akşam gerçekten kötüydü. Dediğim gibi, aşağı yukarı saat 4:15 gibi geldi. Yakınmadı ama birinin düşüncelerini dağıtmasını istediğini hissettim. 6:30'a kadar cin oynadık. Sonra yukarıya çıktı. Yirmi dakika kadar sonra eski valiziyle aşağıya inerek otelden ayrıldı. Nöbeti geçmiş, iyi görünüyordu."

"Doktoru var mıydı?"

"Olmadığından eminim. Ona bunu sordum. Dert edecek bir şeyi olmadığını, geçeceğini söyledi."

"Niye ayrıldığını ya da nereye gittiğini söyledi mi?"

"Hayır, yalnızca enerjik olduğunu ve hareket etmek istediğini söyledi. Gerçekten ayrıldığını görmekten nefret ediyorum. Gerçekten hoş çocuk."

Sonunda polisler geldiğinde, onlara bütün bildiğimi anlattım. Küçük Detweiler hakkında bir şey söylemek dışında. Harry'nin yaklaşık 6:30'dan sonra öldürülmediğinden emin oluncaya kadar oralarda dolandım. Cinayet saatini beni aradığı 5:15 ile 6:00 arasında varsaydılar. Andrew Detweiler masum gibiydi, ama Harry onunla ilgili "özel" neyi fark etmişti ve neden Harry öldürüldükten hemen sonra ayrılmıştı. Birdie odasına bir göz atmama izin verdi, ama ben hiçbir şey bulamadım, unutulmuş bir kâğıt parçası bile.

Cuma sabahı masamda oturup, parçaları birleştirmeye çalıştım. Sorun, sadece iki parça olması ve bunların birbirine uymamasıydı. Güneş, bulvarı geçip içeri giriyor pencerede parlıyor, camda yazılı harfleri karşımdaki duvara düşürüyordu. BERT MALLORY: Gizli Araştırmalar. Ayağa kalkıp dışarı baktım. Bulvar'ın bu bölümü henüz bozulmamıştı, ama uzun süre böyle kalmayacaktı.

Mahallenin bir kısmını değerlendirmede kesin bir ölçü vardır: Sinema salonları. Asla değişmez. Örneğin, uzun zamandır L.A.'ın merkezinde yeni bir film gösterilmedi. Hareket on yıl önce bulvardaydı. Şimdi Westwood'da.

Koca eski Pantages, Vine'ın doğusu ve otoyolun çok yakını, eskiden en parıltılı açılışların yeriydiler. Oscar törenleri bile bir süre orada düzenlendi. Şimdi duygu sömürüsü yapan ve ikinci kalite korku filmleri gösterimde. Yalnızca Grauman's Chinese ve bir zamanların Paramont'u, Loews'u', şimdinin Downtown Sineması iyi açılışlar yapıyor. Sokağın karşısındaki The Nu View ikisi bir arada X sınıfı gösteriyordu. Çok iç karartıcıydı. Ben de panjurları kapadım.

Bayan Tremaine takırdayan daktilosunun üzerinden bakıp öne eğildi. Masası küçük kabul bölgesindeydi, ama masaları öyle yerleştirmiştim ki, kapı açık olduğunda birbirimizi görüp normal sesle konuşabiliyorduk. Kapı, sekreterlerin sorunlarını bilmemesi gerektiğini düşünen bir müşterim olduğu zamanların dışında çoğunlukla açıktır. Yarım saattir, otuz saniyelik aralıklarla oflayıp puflayarak Lucas McGavon raporunu yazdırıyordu. Fevkâlede bir vakit geçiriyordu. Bayan Tremaine, 45 yaşlarında, kabız bir kütüphaneciye benziyordu ama çalıştığım en iyi sekreterdi. Yedi yıldır benimleydi. Birkaç genç ve seksi sekreterle çalıştım, ama işe yaramadı. Ya hiç çalışmıyor ya da hep çalışmak istiyorlardı. Her ikisi de sabah ilk karşılaşacak şey olarak, hem de her sabah, tam bir karın ağrısıydı.

"Bayan Tremaine, Gus Verdugo'yu bağlar mısınız lütfen?"

'Tabii, Bay Mallory." Telefonu, sırtında bir askı varmış gibi oturarak hızla çevirdi.

Gus Verdugo R&I'da çalışıyordu. Bir keresinde ona yardım etmiştim, o da karşılığını on katıyla ödemekte kararlıydı. Ona Andrew Detweiler'la ilgili edindiğim her şeyi aktardım ve bunu bilgisayardan araştırıp araştıramayacağını sordum. Kabul etti. On beş dakika sonra aradı. Bilgisayarda Andrew Detweiler hakkında hiçbir bilgi yoktu ve araştırdıklarının hiçbirinin Detweiler'ın tanımına uymayan yedi kamburu vardı.

Telefon yeniden çaldığında, öylece oturmuş, onu hangi cehennemde bulacağımı düşünüyordum. Bayan Tremaine, yazmayı bırakıp, ritmini bozmadan telefonu açtı. Arayana ciddi bir işletmeyi aradığı hissini verecek canlı bir ses tonuyla "Bay Mallory'nin ofisi" dedi. Eliyle ahizeyi kapayıp bana baktı. "Sizin için müstehcen bir arama." Gözüyle vurur gibi bakmadı ya da kaşını oynatmadı.

"Sağol" dedim ve göz kırptım. Ahizeyi yuvasına on santim yukardan bırakarak yazmaya devam etti. Sırıtıyordu. Telefonumu açtım. "Merhaba Janice."

Kısık ses kulağımı gıdıkladı: "Bir dakika, kulağımdaki zırıltı geçsin."

"Bu kadar erken saatte ne yapıyorsun?" diye sordum. Janice Fenwick, bir striptiz kulübünde egzotik dansçıydı ve öğleden sonraları UCLA'de oşinografi mastırı yapıyordu. Onu tanıdığım yıl, gözlerini saat 11:00'den önce gün ışığına açtığını pek görmemiştim.

"Seni arabalı kadını takip etmeye başlamadan önce yakalamalıydım."

"O iş bitti. Son park görevlisine asıldı, en azından fiyken" dedim gülerek.

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Ne var ne yok?"

"Günlerdir senden ahlaksız bir teklif almadım. Ben de bu teklifi kendim yapmaya karar verdim."

"Kulağımı dört açtım."

"Yarın Catalina'ya dalmaya gidiyoruz. Gelmek ister misin?"

"Dalış elbisesiyle pek bir şey yapamayız."

"Dalış elbisesinin işi saat dört gibi biter. Sonra bütün cumartesi gecesi ve pazar günü bizim."

"Bütün hafta boyunca aldığım en iyi ahlaksız teklif."

Bayan Tremaine pufladı. Rapordaki bir şeye olabilirdi, ama ben öyle olduğunu sanmam.

Janice'i, cumartesi sabahı erkenden, Westwood'daki dairesinden aldım. Beni bekliyordu. Altın sarısı, sağlıklı bacaklarının uzun adımlarıyla arabaya yaklaştı. Beyaz şortunun altına şu lanet Dallas kovboylarının jarselerinden giymişti. Otantikti. Üzerindeki ad ve numara oldukça tanınmıştı, futboldan hoşlanmayanlar için bile. Nereden aldığını anlatmadı, yalnızca sırıttı ve halinden memnun görünüyordu. Çantasını arka koltuğa atarak üzerime eğildi. Gündoğumu gibi kokuyordu.

Günümüzün çoğunu uçar gibi bir halde Janice'den beş, benden on beş yaş genç bir sürü gençle, Pasifik'te takılarak geçirdik. Bu gezintiye daha önce

de Janice'le gelmiş ve o kadar çok sevmiştim ki, bu nedenle kendi dalış elbisemi yanıma almıştım. Ama cumartesi gecesi ve pazar günü boyunca aldığım zevki vermemişti tabii.

Beachwood'daki daireme pazar gecesi döndüm ve Melrose'un köşesindeki Meksika lokantasından yiyecek bir şeyler almaya zamanım vardı. Harika caneasada yapıyorlardı. Paramaunt'un hemen karşısında insanların Benzersiz İkili'yi izlemeye gittiklerini kapının tam karşısında izliyordum. Her cuma akşamı, onları orada dizilmiş görünce, bir gün gidebileceğimi düşünürüm, ama yine de hiçbir zaman içimden gelmez. (Yaşadığım yerde birkaç film yıldızı gördüğümü düşünebilirsiniz, ama görmedim. Seymour'u Channel 5'de Gene Autry için çalışmaya başlamamdan önce Channel 9'da çalışırken birkaç kez görmüştüm.)

Öyle yorgundum ki Andrew Detweiler'ı tümüyle unutmuştum. Taa ki pazartesi sabahı masamda oturmuş, Times gazetesini okuyuncaya kadar.

Üçüncü sayfada küçük bir öyküydü, çok ilginç ya da önemli değildi. Dün gece, 51 yaşında, Maurice Milian adında bir adam, oturduğu dairedeki terasa açılan cam kapıdan düşmüştü. Gece yarısına doğru, alt katında yaşıyan insanlar kendi teraslarındaki kurumuş kanı görünce olay fark edilmişti. Harry Spirmer'la Maurice Milian'ın ölümlerindeki tek benzer yan, bolca akan kandı. Eğer Milian öldürüldüyse, zayıf da olsa bir bağlantı olabilir. Ama Milian'ın ölümü kaza sonucuydu, salak, aptal bir kaza. Bu fikir, vazgeçinceye kadar, bir saat boyunca beynimi kurcaladı durdu. Bunu kafamdan çıkarmamın tek yolu vardı.

"Bayan Tremaine, bir saate kadar dönerim. Eğer kız kardeşlerini bulmam için gelen sinsi sarışınlar olursa, beklemelerini söyleyin."

Bir daha pufladı ve duymazlıktan geldi.

Almsbury, Yucca'dan altı blok ötedeydi. Bu yüzden yürüdüm. Sekiz kat yüksekliğinde dikdörtgenimsi tek taSİ1/ eski değil, yeni de değil, ama lüks bir binaydı. Küçük teraslar, düzenli sıralar halinde dizilmişlerdi. Uzun dar zeminleri tertemizdi ve Mars'tan ithal ediliş gibi görünen bitkiler vardı. Aynı zamanda vazgeçilmez palmiye ağaçları ve cennetkuşu ağaçları da vardı. Dövme demirde salman küçük, özenli, parlatılmış bir plaka, kibarca uyarıda bulunuyordu: DOLUYUZ.

Halıyla kaplı lobideki fidan gibi iki delikanlı beni, egzotik orman kuşlarının gün ışığından etkilenmesi gibi bir ilgiyle izlediler. Onlardan biriydi, diye düşündüm. Kiracı listesine baktığımda, kuşkularım doğru çıkmıştı. Bütün adları inceledim, neredeyse hepsi erkekti ama hiçbirinin arasında Andrew Detweiler adı yoktu.

Maurice Milian hâlâ 407'de kayıtlıydı. Asansörle dördüncü kata çıkarak 409'un zilini çaldım. Zil Bach'tan, ya da belki Vivaldi ya da Telemann'dan birkaç nota çaldı. Bütün eski baroklar bana aynı gibi geliyor. Kapıyı açan sevimli görüntü, yaklaşık kırk yaşında, Twiggy kadar ince, ama benim kadar uzundu. Kemikli çıplak göğsünü açıkta bırakan, göbeğine kadar açık, çiçekli ipek bir gömlek ve Saran Wrap'ten yapılmış olması muhtemel, dar bir beyaz pantolon giymişti. Bir şey söylemedi, gözleri aşağı sonra yukarı hareket ederken, göz kapaklarını umursamaz bir ifadeyle kaldırdı.

"Günaydın" dedim ve ona kimliğimi gösterdim. Sarardı. Korku dolu gözlerle taş kesilmiş bir halde kapıp yüzüme çarpmak için gerildi. Dostça, samimi gülüşümle gülümseyerek fark etmemiş gibi devam ettim: "Andrew Detweiler adında bir adamı araştırıyorum."

Gözlerindeki korku kayboldu, ancak göğsünün inip kalktığını görebiliyordum. Bu adı hiç duymadığını ifa de eden boş bir bakışla baktı suratıma.

"Yaklaşık yirmi iki yaşında" diye devam ettim, "Esmer, kıvırcık saçlı, çok yakışıklı."

Ağzını çarpıtarak paniğini gizlemek istercesine sırıttı. Sakinleşmeye çalışarak "Hepsi öyle değil mi?" dedi.

"Derweiler bir kambur."

Gülümsemesini aniden kesti ve gözlerini iyice açarak "Oh" dedi.

"Evet, o."

"Bingo!"

Mallory, temiz, dürüst bir hayat yaşadın ve karşılığını alıyorsun.

"Bu binada mı yaşıyordu?" Kalp çarpıntımı biraz olsun dindirmek için yutkundum ve başımın etrafında uçuşan yıldızları temizlemek için birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım.

"Hayır... Ziyaretçiydi."

"İçeri gelip sizinle onun hakkında konuşabilir miyim?"

Yan açık kapının aralığından pahalı bir renkli televizyondan başka hiçbir şey göremiyordum. Omzunun üzerinden, arkasındaki bir şeye sinirle baktı. Göz kapaklarını öne doğru sarkıtarak bana baktı. Sonra tehditkâr bir ifadeyle bakışlarını üzerime dikti: "Tabii, ama anlatabileceğim çok fazla bir şey yok."

Kapıyı ardına kadar açarak geri çekildi. Dekorasyon dergilerinin sayfalarından çıkmış gibi görünen geniş bir oturma odasıydı. Yarım duvarın ardındaki mutfak sağımdaydı. Solumda bir hol uzanıyordu. Tam önümde, ikili, cam sürgülü, terasa açılan kapı vardı. Terasta bir parça bronz biftek, daha da bronzlaşmak için sereserpe uzanmış yatıyordu. Parça gözlerini açıp bana baktı. Rakibi olmadığımı anlayınca yeniden kapadı. Uzun bacaklı zayıf eleman, futbol sahası büyüklüğünde mermer ve camdan yapılma bir kokteyl masamın iki yanında duran turuncu, kahverengi çizgili iki şezlongdan birini gösterdi. O da ötekine oturdu, ak mermer bir kutudan bir sigara aldı ve ak mermer gibi çakmakla yaktı. Biraz düşündükten sonra bana da uzattı.

Sigarayı yakarken "Detweiler kimi ziyaret ediyordu?" diye sordum. Çakmak elimde soğuk ve pahalı durmuştu.

"Maurice'i, yan daire." Kafasını hafifçe 407'ye doğru eğdi.

"O dün gece bir kazayla ölen adam değil mi?"

Büzük dudaklarından epeyce duman üfledi ve sigarasının külünü ak mermer küllüğe dökerek. "Evet" dedi.

"Maurice ve Detweiler ne zamandır tanışıyorlardı?"

"Çok değil."

"Ne kadar?"

Sigarasını süt gibi ak mermerde söndürdü, önceki gibi ciddi oturdu. İddiaya girerim, siparişleri selofonla paketlenip geliyordur. Yine göz kapaklarını kaldırdı: "Maurice onu evvelsi akşam getirdi."

"Hangi akşam?"

Bir an düşündü. "Perşembe sanırım. Evet, perşembe."

"Detweiler iş beceren miydi?"

Kırkların posterleri gibi bacak bacak üstüne attı ve Roma içi sandaletini salladı. Dudaklarını hor görür gibi kıpırdatarak, "Öyle olsaydı, acından ölürdü. Deformeliydi."

Maurice önemsemiyor gibiydi. Burnunu çekerek bir sigara daha yaktı.

"Detweiler ne zaman gitti?"

Omuzlarını silkti. "En son dün öğleden sonra gördüm. Gece dışardaydım ... geç saate kadar."

"Birlikte ne yaptılar? Tartışıp kavga ettiler mi?"

"Bir fikrim yok. Yalnız birkaç kere koridorda gördüm. Maurice ve ben ... samimi değildik." Huzursuzca ayağa kalktı. "Gerçekten size anlatabileceğim bir şey yok. Neden David ve Murray'e sormuyorsunuz? Maurice'le onlar çok sıkı fıkıydılar.

"David ve Murray mi?"

"Koridorun karşısı. 408 numara."

Ayağa kalktım. "Bakacağım. Çok teşekkür ederim." Camdan kapılara baktım. Açık olduğunu sanıp içinden geçmeye çalışabilirdiniz. "Bütün daireler benzer mi? Şu teras kapıları."

Kafa salladı. "Tik-tak."

"Tekrar teşekkürler."

"Düşünmeye değmez." Kapıyı açtı ve ardımdan kapadı. Derince nefes alıp 408 numaraya doğru yürüdüm. Zili çaldım. Melodili değildi, yalnızca ding dong etti.

David (ya da Murray), yirmi beş yaşlarında, kızıl kafalı ve çilli biriydi. Yine çilli, zayıf, kaslı bir vücudu vardı. Üzerine çok kısa kesilmiş bir kot giymiş ve belini de yırtınıştı. Ayakları çıplaktı ve burnunda yeşil bir boya lekesi vardı. Dostça ve açık bir yüz ifadesiyle bana anlamsızca gülümsedi. "Evet" dedi.

Ona kimliğimi gösterdim. Solgunlaşacağı yerde, sadece şaşkın bir yüz ifadesiyle baktı. "409'daki adam Andrew Detweiler hakkında bir şeyler

anlatabileceğini söyledi."

"Andy mi?" Hafifçe eğildi. "İçeri gelin. Ben David Fowler" Elini uzattı.

Uzattığı elini sıktım. "Bert Mallory." Daire, koridoru karşısındakinden tümüyle farklıydı. Konforlu ve dağınıktı. Fırça kaplarıyla ve boya tüpleriyle dolu bir masa göze çarpıyordu. Yine de mimari planı, neredeyse diğerleriyle aynıydı. Teras, boş kasalardan çok, saksılı bitkilerle doluydu. David Fowler, eğik masanın ardındaki tabureye oturup, fırçaları temizlemeye başladı. Oturduğunda, şortundaki yarık açılarak çilli olan baldırının yarısı görünüyordu. Ama bende kendini sergilemediği, tümüyle farklı olduğu izlenimi uyandırmıştı.

"Andy hakkında ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Her şeyi."

Güldü. "O beni aşar. Şunları itin."

Kanepede bir yeri boşaltıp oturdum: "Detweiler ve Maurice neler yaptılar?"

"Bana bilmiş bir bakış attı. "Hiç. Bildiğim kadarıyla Maurice başıboş gençleri getirmekten hoşlanırdı. Andy de başıboş bir gençti."

"Detweiler işbitirici miydi?"

Yine güldü. "Hayır. Ne demek olduğunu bildiğinden bile kuşkuluyum."

"Gay miydi?"

"Hayır."

"Ne biliyorsun?"

Sırıttı. "Duymadın mı? Biz birbirimizi bir milden tanırız. Kahve alır mısın?"

"Evet, Sağol."

Mutfağı ayıran yarım duvara doğru yürüyerek gördüğüm kadarıyla bütün gün sıcak tutulan kahveden koydu: "Andy'yi tanımlamak zor. Onda çok çocuksu bir şey vardı. Gerçek bir masumiyet. Yeni her şeyden zevk alıyordu. Kamburu olması çok kötü. Gerçekten kötü." Bana fincanı uzattı ve taburesine döndü "Onda çok gizli bir şey vardı. Duygularıyla ilgili değil; bu tür şeylerde çok açıktı."

"O ve Maurice seviştiler mi?"

"Hayır. Sana bunun günübirlik bir arkadaşlık olduğunu söyledim. Keşke Murray burada olsaydı. Sözcükleri o benden daha iyi seçer. Benim görüşüm kuvvetlidir."

"O nerede?"

"İşte. Avukattır."

"Sence Maurice'i Detweiler öldürmüş olabilir mi?"

"Hayır."

"Neden?"

"Bütün akşam burada bizimleydi. Yemek geldi ve Scrabble oynadık. Sanıyorum gerçekten hastaydı ama değilmiş gibi davranmaya çalıştı. Burada olmasaydı bile, ondan kuşkulanmazdım."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Maurice bulunmadan yarım saat kadar önce çıktı. Oraya gidip Maurice'i ölü bulunca, ortadan kaybolmaya karar verdi sanırım. Onu suçladığımı düşünme. Polisin bazı komik fikirleri olabilir. Ondan söz etmedik."

"Neden?"

"Onu bağlayan bir konu yoktu ki. Sadece bir kazaydı."

"Maurice'i buradan çıktıktan sonra öldürmüş olamaz mı?"

"Hayır. Onun bir saatten daha uzun bir süredir ölü olduğunu söylediler. Desmond sana ne anlattı?"

"Desmond?"

"Karşıdaki. Kötü bir şeyler kokluyor gibi görünen."

"Onunla konuşup biftekle konuşmadığımı ne bildin?"

Gülerken neredeyse fincanını düşürüyordu. "Roy'un konuşabildiğini sanmam."

"Hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyordu." Ben de gülmeye başladım. Ayağa kalktım ve cam kapılara doğru yürüdüm. Sürgüleyip açtım, sonra

yine kapadım. "Bunların kapalıyken açık olduklarını düşündüğünüz oldu mu?"

"Hayır. Ama böyle şeyler duydum."

İçimi çektim. "Ben de" dedim. Dönüp, eğimli masada çalıştığı şeye baktım. Bir kızla bir oğlanın küçük bir resmiydi; kız yumuşak beyaz bir elbise, oğlan da kot ve tişört giymişti. On beş yaşlarındaydılar. Öpüşmek üzere kucaklaşmıştılar. İkisi için de ilk kez olduğu çok belliydi. İyiydi. Ona da iyi olduğunu söyledim.

Memnuniyetle gülümsedi. "Sağ ol. Bir kitap kapağı için."

"Detweiler'ın akşam yemeği yiyip, zamanını burada geçirmesi kimin fikriydi?"

Bir an düşündü: "Maurice'in." Bana baktı ve gülümsedi. "Pul bilir misin?"

Ne dediğini anlamam bir saniye, sürdü. "Pul koleksiyonu mu? Pek anlamam."

"Maurice filatelistti. Savaş sonrası Almanyası'nda uzmandı yerel ve bölgesel, öyle şeyler. Kiloyla binası vardı ve onları bozulmadan saklamak isterdi."

Başımı iki yana salladım. "Kaçırdım galiba. Kiloyla bina mı?"

Güldü. "1948'de Amerikan bölgesinde çıkanla ünlü Alman binalarını gösteren yirmi sekiz pulluk bir set. O dönemde Almanya'daki durum hâlâ karmaşıkmış ve pullar geçici tedbir koşullarında basılıyormuş. Sonuç olarak aşırı sayıda çeşitli tırtıllar, su yolları ve oymalar oluşmuş. Daha doğrusu yüzlerce. Maurice onlara dalarak saatlerini harcayabilirdi."

"Değerliler mi?"

"Hayır. Çok sıradan. Bazı çeşitleri bulmak zor Ama değerli değil." Bana bilmiş bir bakış attı. "Maurice'in dairesinde kaybolan bir şey yoktu."

Omuz silktim: "Ben Detweiler'ın parayı nereden bulduğunu düşünmeye çalışıyorum."

"Bilmiyorum. Hiç konusu olmadı." Savunuyor gibi konuşmuyordu.

"Ondan hoşlandın, değil mi?"

Gözlerinde bitkin bir ifade vardı. "Evet" dedi.

Öğleden sonra, Birdie Pawlowicz'i Brewster Oteli'nden alıp Harry Spinner'ın cenazesine götürdüm. Bunun üzerinde konuştuk durduk. Küçük Detweiler asla Harry ya da Millian'ı öldürmüş olamazdı, ama benzerlik bu tesadüfü biraz kuşkulu bir hale getiriyordu.

Cenazeden sonra Los Angeles Halk Kütüphanesi'ne gittim ve Times'ın eski sayılarını incelemeye başladım. Kütüphane kapandığında yalnızca üç haftanınkini bitirebilmiştim. L.A Times'ı kalındır ve ölüm haberleri sansanyonel ya da ölen önemli biri değilse, hikâye ilanlardan başka herhangi bir yere sıkıştırılmış olabilirdi.

Geçen salı, 26'sında, Kuzey Hollywood'da bir kız, usturayla bileklerini kesmiş.

Bir önceki gün pazartesi. 25'inde, bir kız düşük yapıp iç kanaması geçirmiş. Kanamadan ölmüş, çünkü kızın ve erkek arkadaşının kafaları yerinde değilmiş.

Bufestern'ın bir blok ötesinde -Brewster'a çok yakınında oturuyorlarmış ve Detweiler pazartesi günü Brewster'daydı.

Pazar 24'ünde, Mac Arthur parkında bir ayyaş bıçaklanmış.

Cumartesi 23'ünde, olay gerçekleşmiş. Pico'daki bir barda bir bıçaklama, Irolo'daki bir pansiyon evinde bir silahla yaralama ve La Brea'nın dar bir sokağında tecavüz ve bıçaklama. Yalnızca silahla yaralanan kanamadan ölmüş, ama üç olayda da bolca kan akmış.

Cuma 22'sinde, Detweiler'ın Brewster'a girdiği gün, Larchemont'taki -Benim yaşadığım Beachwood'un yalnızca sekiz-on blok ötesi- evlerinin arka bahçesinde, 2 yaşında bir çocuk, tırmığın dişlerinin üstüne düşmüş. Ve Chicago'lu bir çift, Hollywood lisesinin arkasında bıçak kavgası yapmışlar. Biri ölmüş, diğeri hapiste. Ah, maçoluk!

Liste, Perşembe 7'sine kadar uzadıkça uzuyor. O gün başka bir yaralama olayı Western'la Wilshire yakınlarında vuku bulmuş.

Ertesi sabah salı günü, ayın 3'ünde, BayanTremaine'i aradım ve geç kalacağımı, ama iki saatte bir kız kardeşini arayan sarışının gelip gelmediğini kontrol için arayacağımı söyledim. Pufladı.

Larchemont, kasaba kulübü çevresindeki eski eserlerin ve Western Avenue'dan Melrose'a yayılan bitkilerin arasında kurulmuş orta sınıf bir mahalledir. Şehir merkezi alışveriş bölgesinden çok, banliyö izlenimi verir. Dairelerin ya da pansiyonların alanı geniş değil ama geniş olanlar da var. Detweiler'ı araştırdığım üçüncü yerde buldum. Burası küçük çocuğun tırmığın üzerine düştüğü yerden bir buçuk blok ötedeydi.

Ev sahibine göre, çocuk öldüğü zaman Detwell onunla ve yirmi numarada kalan yaşlıca iki kız kardeşiyle briç oynuyormuş. Kendini iyi hissetmiyormuş ve sonra o akşam San Diego'daki hasta annesine gitmek için bir otobüse yetişmek üzere çıkmış. Onun için öyle üzülmüş, öyle üzülmüş ki, sarsılmaz kurallarını bozmuş ve Detweiler'a peşin ödediği bir aylık kiranın çoğunu geri vermiş. Sonuçta, orada yalnızca üç gün kalmış. Sırtı için ne kötü. Böyle hoş, kibar bir çocuk bir yazardı, bilirsiniz.

Hayır, bilmiyordum ama bu çalışmıyor görünürken nasıl olup da bu kadar çok dolaşabildiğini açıklıyordu.

David Fowler'ı aradım: "Evet, Andy portatif bir daktilo taşıyordu, ama yazar olduğundan söz etmemişti."

Ve Birdie Pawlowicz: "Evet, odasında çok şeyler yazdı."

Küçük Detweiler'ı ayın 16'sında ve 19'unda yine buldum. Silver Lake Parkı yakınındaki bir evde 13'ünde bir oda tutmuş ve yine 19'unda bu evden çıkmıştı. Ev sahibine kirasını geri vermemişti ama 16'sında parkta bıçaklanan yaşlı bir adam ve aynı evde oda tutan bir kızın 19'undaki intiharı için mazeretler uydurmasına yardım etmişti. Eve girdiğinde sağlıklıymış, 16'sında hasta, 17'sinde sağlıklı, 19'unda yine hastaymış.

Bir döngü gibi. 13'ünde, bir sokak arasında saldırıları, öldürülen ve soyulan bir adamdan -öldürme yöntemi genele uymasa da- yalnızca bir blok ötede oturuyormuş. Ama hastaymış, mazereti varmış ve Silver Lake'e taşınmış.

10'unda yine aynı: Bir kadının banyoda ayağı kayıp, duşun cam kapısına düşüp şeritlere ayrılmış. Hasta, mazeretli, taşınmış.

Belki matematiğim pek iyi olmadığı için ama o zamana kadar Detweiler'ın tarifesini çözememiştim. Milian l'inde öldü, Harry Spinner 28'inde, düşük yapan w 25'inde, küçük çocuk 22'sinde, Silver Lake'dekiler 16'sında, 19'unda vs, vs, vs.

Detweiler'ın genel çevresinde, her üç günde bir kanlı bir ölüm oluyordu.

Ama kurbanlar için bir formül oturtamamıştım: Erkek, kadın, küçük çocuk, yaşlı teyze, evli, hiç evlenmemiş, zengin, fakir, genç, yaşlı. Bir türün bir formülü yok; ama hep bir formül vardır. Adların alfabetik sırada olup olmadığını bile kontrol ettim.

Ofisime saat 6:00'da döndüm. Bayan Tremaine, çantası ve not defteri dışında her şeyden temizlenmiş masasında ciddice oturuyordu. Bana ısrarla Desmond'ı hatırlattı. "Burada hâlâ ne yapıyorsunuz Bayan Tremaine? Bir saat önce çıkmalıydınız" Masama oturdum, dönen sandalye iki kez gıcırdayıncaya kadar geriye yaslandım ve ayaklarımı uzattım.

Not defterimi aldı. "Sizi arayanları vereyim."

"Bekleyemezler mi? Bütün gün iz peşindeydim ve berbat yorgunum."

"Kimse Detweiler'ı bulmanız için para vermiyor, değil mi?"

"Hayır."

"Banka bildiriminiz geldi bugün."

"Bu ne demek oluyor?"

"Hiçbir şey. İyi bir sekreter, patronuna bilgi verir. Size bilgi veriyordum."

"Tamam. Kim aradı?"

Not defterini uzattı, ama spor ayakkabıma iddiaya girerim, listedeki her şeyi ezbere biliyordu. "Bayan Carmichael aradı. Fransız kanişi kaçırılmış. Onu bulmanızı istiyor."

"Ay Allahım! Neden polise gitmiyor?"

"Çünkü kaçıranın eski kocası olduğundan emin Onun başını belaya sokmak istemiyormuş; yalnızca Gwendolyn'i geri istiyormuş."

"Gwendolyn mi?"

"Gwendolyn. Bayan Bushyager uğradı. Küçük kız kardeşini bulmanızı istiyor."

Öyle hızlı doğruldum ki, neredeyse sandalyeden düşüyordum. Ona uzun uzun, sertçe baktım ama doğal ifadesi hiç değişmedi. "Şaka yapıyorsun." Göz kapaklarını hafifçe kaldırdı. "Sinsi bir sarışın mıydı?"

"Hayır. Bodur bir kumraldı."

Gülmemeye çalışarak, sandalyeme geri yerleştim. Tükürür gibi konuşarak, "Neden Bayan Bushyager küçük kız kardeşini benim bulmamı istiyor?" diye sordum.

"Çünkü Bayan Bushyager, onun bir yerlerde Bay Bushyager'la düşüp kalktığını düşünüyor. Onu bu akşam aramanızı istedi."

"Yarın. Janice'le bu akşam bir randevum var."

Masasının gözüne uzandı ve banka bildirimimi çekti. Bir kâğıt düşüşü sesi çıkararak masamın üstüne bıraktı. "Dert etme." Ona güvence verdim, "Çok para harcamayacağım. Bu gece sadece biraz spagetti ve şarap, sabaha da hamburger ve yumurta." Pufladı. Ben kazandım. "Başka bir şey?"

"Bay Blomfled aradı. Bayan Blomfeld'deki eşyaları bulmanızı istiyor. Böylece boşanma davasını kazanabilirmiş."

İçimi çektim. Bayan Tremaine defteri kapadı. "Peki. Bayan Carmichael'ı geç. Bushyager ve Blomfeld için randevu ayarla." Gözlerini bana doğru indirdi. Ellerimi iki yana açtım. "Sam Spade, Gwendolyn adında bir Fransız kanişini arar mıydı?"

"Eğer sizin banka bildiriminizden alsaydı yapabilirdi. Bay Blomfeld 2:00'de, Bayan Bushgayer 3:00'te burada olacak."

"Bayan Tremaine, biri için mükemmel bir anne olurdunuz." Puflamadı bile, sadece çantasını alıp dışarı çıktı. Sandalyeyi çevirip takvime baktım. Yarın ayın 4'üydü.

Yarın biri ölecekti ve Andrew Detweiler da ölen kişinin yakınlarında olacaktı.

Yorganın dışına çıktım ve yatağın başucuna yaslandım. Janice yastığa doğru burnundan soludu ve bir gözünü açarak bana iğneler gibi baktı. "Seni uyandırmak istememiştim" dedim.

"Sorun nedir?" diye mırıldandı, "Fazla spagetti mi?"

"Hayır. Fazla Andrew Detweiler."

Yanıma sokularak, örtüyü üzerine çekti ve ışığı yaktı. Etrafta bir sigara araştırdı. "Kim ondan boşanmak istiyor?"

"Bu daha basit Janice" dedim inleyerek.

"Sigara ister misin?"

"Evet..."

Ağzına iki sigara koydu ve ikisini de yakarak birini bana verdi. "Paul Henreid'a hiç benzemiyorsun" dedim.

Sırıttı. "Çok komik. Sen Bette Davis'e benziyorsun. Andrew Detweiler kim?"

Ona anlattım.

"Çok basit, sevgili Sherlock'um" dedi. "Andrew Detweiler bir vampir." Ona doğru eğildim. "Tabii ki, o zeki bir vampir. Vampirler genelde aptaldır. Her zaman insanların boyunlarında küçük diş izleri bırakarak kendilerini ele verirler."

"Hayatım, vampirler de suç işler."

"Hep bir mazereti var, ha?"

Yataktan çıktım ve banyoya yöneldim. "Kendi içinde kuşkulu."

Geri döndüğümde, "Neden?" dedi.

"Masum insanların genelde mazeretleri olmaz, özellikle de üç günde bir."

"Bu yüzden bunca masum insan hapse giriyor olmalı."

Cıkcıklayıp yatağın kenarına oturdum. "Haklı olabilirsin."

"Bert, bunu bir daha yap."

Omzumun üstünden ona baktım. "Neyi?"

"Banyoya git."

"Sanırım gidemem. Termosifonum ancak bu kadar tutuyor."

"Onu demiyorum. Banyo kapısına doğru yürü."

Kuşkuyla ona doğru eğildim, ayağa kalktım ve banyo kapısına doğru yürüdüm. Geri döndüm, kollarımı bağladım ve kapının kasasına yaslandım. "Ee?"

Sırıttı. "Çok hoş bir arkan var. Neredeyse Burt Reynolds'unki kadar hoş. Belki ikizidir."

"Ne?"

"Belki Andrew Detweiler ikizdir. Biri cinayetleri işliyor ve diğeri de mazeretleri uyguluyordur."

"İkiz vampirler mi?"

Eğildi. "Bu biraz daha mantıklı, değil mi? Bram Stoker'ın günündeki kan gruplarını keşfetmişler mi?"

Yatağa geri döndüm ve örtüyü belime kadar çekerek yatağın başucuna yaslandım. "Hiç haberim yok."

"Bu vampirlerin başka bir salaklığı. Kurbanın kan grubunu asla kontrol etmezler. Yanlış kan grubu öldürebilir."

"Vampirler pek kan nakli yaptırmazlar."

"Bu bir tek kapıya çıkar değil mi?" Omuzlarımı silktim. "Oh, evet diyerek" içini çekti, "Vampirler aptaldır." Uzandı ve göğsümden kıl kopararak. "Saatlerdir ahlaksız bir teklif almadım" deyip sırıttı.

"Ben bir teklif yaptım..."

Çarşamba sabahı bir düzine telefon görüşmesi yaptım. Öğrendiğim dokuz kurbandan altısı hakkında bilgi edinebildim.

Altısı da aynı kan grubundandı.

Bir sigara yakıp, dönen sandalyede geriye yaslandım. Her şey beynimin içinde dönüyordu. Kurbanlar için bir formül bulmuştum ama formülün bu olup olmadığını bilmiyordum. Pek mantıklı değildi. Belki Detweiler gerçekten bir vampirdi.

"Mallory" dedim yüksek sesle, "Sen çatlıyorsun."

Bayan Tremaine beni süzdü. Asık suratıyla "Ben olsaydım, sizi dinlerdim" dedi.

Ertesi sabah yataktan saat altıda düşecek gibi kalktım. Soğuk bir duş aldım, tıraş oldum, giyindim ve gözlerime Murine taktım. Hâlâ onları suni çimentoda yıkamışım gibiydiler. Bir gece önce Bayan Blomfeld beni ikiye kadar ayakta tutmuş, henüz tanımadığım bir züppeyle Santa Monica'da

bütün gece spotlarına takılmıştı. Bir motele gittiklerinde, eve döndüm ve uyudum.

O saatte Western ve Wilshire'dan daha yakında bir sabah gazetesi bulamadım. Olay yedinci sayfadaydı Şans eseri cesedi erken baskıya yetişecek zamanda bulmuşlar. Sybil Herndan adında, 38 yaşında bir kadın Las Palmas'taki bir apartman katında intihar etmişti. (Detweiler çok uzağa gidememişti. Andres Alusbury'deki köşenin hemen yanıydı.) Bileklerini kırık bir ayna parçasıyla kesmişti. 11:30 sularında, yönetici ona televizyonunun sesini kısmasını söylemeye gittiğinde bulunmuş.

Dışarı çıkmak için çok erkendi ve Detweiler'ın bu kez bir yerde üç günden daha uzun kalmasını umarak kahvaltı ettim. Bir anlık bile olsa, Las Palmas'taki apartmanda, ya da yakınlarında bir yerde kaldığından kuşku duymadım.

Binanın yönetici sahibi şu Hollywood'a özgü yaratıklardan biriydi. Yirmili yıllarda ya da otuzlarda bir yıldız olabilir ama başarısızlık yakasını bırakmamış. O da kendini zamanda dondurmaya çalışmış. Hâlâ, her an için, stüdyodan bir arama bekliyormuş. Ama bedeni ona pek aldırmamış. Saçları donuk bakır rengindeydi ve itfaiye tulumbası kırmızısı ruj da, ince dudaklarının dışına çokça taşarak sürülmüştü. Sulu gözleri, yakı beyazı yüzündeki Maybelline'in Lone Ranger maskesinin arasından bulanık bulanık bana baktı. Elbisesi açık biçimde Norma Shearer'ın gardırobundan kopya edilmişti.

"Evet?" Soluğumsu bir sesi vardı. Bakışlarını bedenimin üzerinde gezdirdi. Bu kendimi iyi hissedeceğim sıklıkta olur; ama bu kez, bir mumya tabutuna ölçülüyormuşum gibi mide bulandırıcı bir duygu yaşadım, ama kimliğimi gösterdim ve kiracılardan biri hakkında konuşup konuşamayacağını sordum.

"Tabii ki. İçeri gelin. Ben Lorraine Nesbitt" dedi. Adı tanıdık değildi. Sesinde sanki hayal kırıklığı titreşimi vardı. Kapıyı benim için tutarak geri çekildi. Dedektiflerin ona kiracıları hakkında sormalarının, onun için yeni bir şey olmadığını söyleyebilirim. İşlemeli tabak altlarının olduğu odaya girdim ve o bana yüz ayrı yönden bakıyordu. Solmuş fotoğraflar, her düzeydeki alanları doldurmuş ve sülük gibi duvarlara yapıştırılmıştır. Bayağı tadımlıkmış kırk yıl önce tabii. Belki fotoğraflara bakarken gördü ve gülümsedi. Ağız çevresindeki makyajı çatladı.

"Hangisi hakkında sormak istiyorsunuz?" Gülümsemesi kaybolduğunda çatlaklar kapandı.

"Andrew Detweiler." Boş boş baktı. "Genç, yakışıklı ve kambur" diye ekledim.

Çatlamış dudaklarını aralayarak "Oh, evet. Burada yalnızca birkaç gün kaldı. Adı aklımda kalmamış."

"Hâlâ burada mı?"

"Oh, evet." İçini çekti. "Böyle güzel bir delikanlının, fiziksel bir kusurunun olması ne kötü."

"Bana onun hakkında ne anlatabilirsiniz?"

"Çok şey değil. Burada pazar akşamından beri kalıyor. Çok yakışıklı, melek gibi, esmer bir melek. Ama beni çeken yakışıklılığı değildi." Gülümsedi. "Zamanında çok sayıda yakışıklı adam gördüm, yani. İfadesi güç. Dayanılmaz bir masumiyeti var. Byron'da olması gereken kayıp, felakete uğramış bir görüntü. Onu koruyup kollamayı istemenize neden olacak bir incinebilirlik. Bunun ne olduğundan emin değilim, ama ruhumda bir tele dokundu. Ruh." Dalgın bir halde "Belki budur. Ruhunu yüzünde taşıyor" diyerek başını salladı. "Tehlikeli bir şey." Yeniden bana baktı. "Eğer kalite, her ne ise, fotoğrafa aktarılabilseydi bir gecede yıldız olurdu, oynayabilse de oynayamasa da. Yalnız tabii ki kusuru dışında.

Lorraine Nesbitt'in, meyveli kek gibi olduğuna karar verdim.

Odaya biri girdi. Bana uykulu gözlerle bakarak, kapının çerçevesine yaslandı. Yaklaşık 25 yaşlarında külotsuz tayt ve tişört giymiş, dağınık saçlarına ve modanın aksine kısa kesilmiş dağınık saçlarıyla iyi görünüşlü biriydi. Kansas'lıya benziyordu. Saç kesimi buralarda yeni olduğunu, ama gözleri eski olduğunu söylüyordu. Sanırım yaşlı yosma saçlarının böyle olmasını istiyordu.

Nazlı nazlı gülümsedi. "Oh, Johnny! İçeri gel. Bu dedektif yedi numaradaki Andrew Detweiler hakkında sorular soruyordu." Bana geri döndü. "Bu benim dostum, Johnny Peacock, çok yetenekli bir genç. Bay Goldwyn aramama cevap verir vermez bir ekran denemesi ayarlayacağım." Utangaç bir ifadeyle gözlerini öne indirdi. "Yani, ben bir Goldwyn Kızı'ydım."

Komik, Goldwyn'in öldüğünü sanıyordum. Belki ölmemiştir.

Johnny, yakınlarda yıldız olacağına ilişkin haberlere tümüyle ilgisizdi. Kanepeye yürüdü ve esneyerek oturdu. "Detweiler mı? Erkeklerle ilgilendiğimi sanmam. Ne yaptı?"

"Hiçbir şey. Sıradan işler." Anlaşılan benim polis dedektifi olduğumu düşünmüştü. Beynini kurcalamaya gerek yoktu. "Dün gece Herndon öldüğünde neredeydi?"

"Odasında sanırım. Daktilosunu duydum. İyi değildi" dedi Lorraine Nesbitt. Sonra dişlerinin arasından havayı çekip parmaklarını kızıl dudaklarına götürdü. "Onun bununla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Detweiler formülü bozmuştu. Bir mazereti yoktu, buna inanamıyordum.

"Oh, Lorraine" diye homurdandı Johnny.

Ona döndüm. "Detweiler neredeydi, biliyor musunuz?"

Omuzlarını silkti. "Fikrim yok."

"Öyleyse olayla bir ilgisi olmadığından nasıl emin olabiliyorsunuz?" .

"Kadın intihar etti."

"Ne biliyorsunuz?"

"Kapı içerden sürgülüydü. İçeri girmek için kırmaları gerekti."

"Peki ya pencere? O da kapalı mıydı?"

"Hayır. Pencere açıktı. Ama önünde demirler var. Kimse oradan geçemez."

"Dün gece kapıyı vurduğumda karşılık alamayınca, dolaşıp penceresine gidip içeri baktım. Her yanı kan içinde yatıyordu." Burnunu çekiştirmeye başladı. Johnny ayağa kalktı ve ona sarıldı. Bana baktı, sırıtarak omuzlarını çekti.

Ani bir kararla, "Boş yeriniz var mı?" diye sordum.

Burun çekmeleri ansızın durdu ve "Evet" dedi. "İki tane. Aslında üç ama Bayan Herndon'ın odasını birkaç gün kiralayamam, yani biri onun eşyalarını alana kadar."

"Yedi numaraya en yakınını kiralamak istiyorum" dedim.

Altı ya da sekiz numarayı tutacak kadar şanslı değildim ama beş numarayı tuttum. Lorraine Nesbitt'in adsız, solgun binası tam bir bit torbasıydı. Beş numara bir klozeti, küçük bir mutfak ve küçük bir banyosu olan bir odaydı. Bana diğer dokuzunun da aynı olduğuna dair güvence vererek epeyce çekiştirme ve hırıldanmayla, kanepeyi dalgalı bir yatağa dönüştürdü Buzdolabı, sanki biri 1938'de bir şişe Br'er Rabbit dökmüş ve henüz temizlenmemiş gibi görünüyordu. Soba yağ kovasına benziyordu. Eh, içimi çektim, sadece üç günlüktü. Bir aylık kirayı peşin vermem gerekti ama, bunu Lorraine ve Johnny'nin benim dedektif olmamla ilgili çenelerini sıkı tutmaları için verdiğim rüşvet olarak saydım.

Üç gün yetecek kadar giyecek, yastık ve yatak örtüleri getirdim, mutfağa bir daha göz attım ve dışarda yemeye karar verdim. Banyoya bir şişe Lizol götürdüm ve parmaklarımı kenetledim. Bayan Tremaine oflayıp puflayarak banka bildirimini getirdi.

Beş numaranın bir kapısı ve dört penceresi vardı. Lorraine diğerleriyle aynı olduğuna dair güvence verdi. Kapının dışardan açılıp kapanamayan bilyalı emniyet kilidi vardı. Kapının yanındaki pencere hiç açılmıyordu ve açılmaya niyeti de yoktu. Banyo ve mutfak pencereleri kolluydu ve üç metreye yarım metre gibi uzun ve dardı. Oturma odasında, kapının karşısındaki pencere, yukarı sürülüyordu. Önlerindeki demirler öyle paslıydı ki, kolayca çekilip çıkarılabilirdi. Andrew Detweiler'ın kusursuz bir mazereti daha olduğu görülüyordu.

Yedi numaranın önünde, ilk randevusuna giden bir genç heyecanıyla durdum. Detweiler'ın içerde daktiloda yazdığmı duyuyordum. Tamam Mallory, bunun için bir haftadır beynini patlatıyordun.

Kapıyı çaldım. Daktilo sesinin kesildiğini ve bir sandalyenin gıcırlatarak sürüldüğünü duydum. Sonra on beş yirmi saniye, hiçbir şey duymadım ve ne yaptığını merak ettim. Sonra sürgü çekildi ve kapı açıldı.

Gömleğini düğmeliyordu. Gecikme bu yüzden olmalı: Kimsenin onu gömleksiz görmesini istemiyordu. Onun hakkında anlatılan her şey doğruydu. Çok uzun değildi; başının üst noktası burnuma geliyordu. Esmerdi, ama beklediğim kadar koyu değildi. Soyunu tahmin edemedim. Kesinlikle Latin Amerikalı değildi ve Slav olduğunu da sanmam. Çizgileri,

Akdenizliler'de görülenden daha yumuşaktı. Saçı tam siyah değildi. Tam uzun ya da tam kısa da değildi. Giysileri stilsizdi. Onun hakkında her şey - yüzü hariç- sıradandı. Tam Lorraine Nesbitt'in tanımladığı gibiydi. Merkezi arayıp erkek bir melek isteseydiniz, sarı kanatlarıyla Andrew Detweiler'ı gönderirlerdi. Vücudu zayıf ve biçimliydi. Benim durduğum yerden kamburu görünmüyordu. Bu nedenle kambur olduğunu asla anlayamazdım. Gömleğini düğmelerken çıplak göğsünü biraz gördüm. Kaslı değildi ama iyiydi. Çok sağlıklı, pembe ve diriydi, ama güneşe pek çıkmamış gibi hafif solgundu. Koyu gözleri büyüleyiciydi. Yüzünün gerisini silip, gözlerinden başka bir şey bırakmazsanız, dört yaşından daha büyük olmadığına yemin edebilirdiniz. Kocaman, hilesiz, savunmasız, sorgulayan gözleri olan çocukları görmüşsünüzdür değil mi? "Evet?" dedi.

Gülümsedim. "Merhaba, Bert Mallory. Beş numaraya yeni yerleştim. Bayan Nesbitt cin oynamaktan hoşlandığınızı söyledi."

"Evet" deyip gülümsedi. "İçeri gelin."

Yolumdan çekilmek için döndüğünde kambur gördüm. Ne hissettiğimi nasıl anlatayım bilemiyorum Birden içimde bir acı hissettim. Diğerleri gibi, güzel bir şeyi batıran bir hata için hissedilen üzüntüyü ben de hissettim.

"Sizi rahatsız etmiyorum değil mi? Daktilo sesini duydum da." Oda gerçekten benimkinin aynıydı ama yüzde yüz daha yaşanır bir yere benziyordu. Ben onun düzeltmek için uğraştığı bu şeylerin hiçbirine dokunamazdım bile. Belki yarı karanlıktandır. Perdeleri sıkıca kapamıştı ve daktilonun yanında bir lamba yakmıştı.

"Evet, bir öykü üzerinde çalışıyordum, ama cin oynamayı tercih ederim." Açık bir ifadeyle sırıttı." Cin oynayarak para kazanabilseydim, yazmazdım."

"Pek çok kişi cin oynayarak para kazanıyor."

"Ben kazanamazdım. Çok şanssızım."

Kesinlikle bunu söylemeye hakkı vardı, ama kendine acıdığı için değil, öyle olduğu için. Sonra hafifçe irkilmiş gözlerle bana baktı. "Siz ... ah ... para için oynamayacaksınız, değil mi?"

"Hayır" dedim ve gözleri açıldı. "Ne tür hikâyeler yazıyorsunuz?"

"Her tür." Omuzlarını çekti. "Çoğunlukla fantezi."

"Yayımlandı mı?"

"Çoğu."

"Adınızı bir yerde gördüğümü hatırlamıyorum. Bayan Nesbitt, adınızın Andrew Detweiler olduğunu söyledi."

Başını salladı. "Başka bir ad kullanıyorum. Belki onu da bilmiyorsunuzdur. Alışılmış bir şey değil." Gözleri bu adı bana söylemek istemediğini anlatıyor.

Hafif bir aksanı vardı; bir tür yavaş konuşma, kelimeleri uzatmak gibi de değil, Güneyliler'inki gibi de değildi. Daktiloyu kapadı ve bir deste kâğıt çıkardı.

"Nerelisiniz?" diye sordum. "Aksanınızı çıkaramadım."

Gülümseyerek kartları kardı. "Kuzey Carolina. Blue Ridge'den."

Kesti ve dağıttım. "Ne zamandır Hollywood'dasınız? "

"İki ay kadardır."

"Beğendiniz mi?"

Umursamaz ifadesiyle gülümsedi ve kağıdımı kesti. "Çok alışılmadık. Siz burada uzun süredir mi yaşıyorsunuz Bay Mallory?"

"Bert. Doğma büyüme... Inglewood'da doğmuşum. Annem hâlâ orada yaşıyor."

"Çok ... garip olmalı... tüm hayatını aynı yerde geçirmek."

"Siz çok mu geziyorsunuz?"

"Evet... Cin."

Güldüm. "Şanssız olduğunuzu düşünmüştüm."

"Eğer para için oynuyor olsaydık, doğru olan hiçbir şey yapamazdım."

Bütün öğleden sonra cin oynadık ve konuştuk. Detweiler konuşmaya, ya da en azından konuşacak birini bulmaya hevesli görünüyordu. Bana, dokuz ölüm olayıyla ilgili hiçbir şey anlatmadı. Çoğunlukla nereleri gezdiği, ne tür şeyler okuduğundan filan söz etti. Çok okuyordu, hem de bulabildiği her şeyi. Onda yaşamı okuduğu kadar çok yaşamadığı izlenimi edindim, çünkü okuduğu şeyler onu fiziksel olarak çok etkilememişti. Issız bir ada gibiydi.

Yaşam etrafından akıyor ama ona asla dokunmuyordu. Sırtındaki kambur, bunda ne kadar etkili olup olmadığını merak etti Onu, adamvari varlığına sığınmış yeşil bir maymuna çevirmişti. Konuştuğum herkes, onu sevmişti, değişik oranlarda acıma da vardı bu duygunun içinde, ama yine de sevmişlerdi. Harry Spinner onu sevmişti, ama onunla ilgili 'özel' bir şey keşfetmişti. Birdie Pawlowicz, Maurice Milian, David Fowler, Lorraine Nesbitt hepsi onu sevmişti.

Ve lanet olsun ki, ben de onu sevmiştim.

Gece yarısı hâlâ uyanıktım, jokey şortumla oturuyordum. Işık sönük, kapı açıktı. Detweiler'ın daktilosunun tıkırtısını ve Los Angeles'ın uğultulu gürültüsünü dinledim. Düşündüm, düşündüm, düşündüm. Ve bir yere varamadım.

Biri kapımın önüne doğru, sessiz ve dikkatlice yürüdü. Kafamı uzattım. Johnny Peacock'tu. Bungalovlar boyunca gölge gibi sessiz yürüyordu. Kaldırıma varınca güneye döndü. Selima ya da bulvara, bir iki numara yapıp, ekstra para kazanmaya gidiyordu. Lorraine çantasını sıkı tutmalı. Dikkat et oğlum. Fark ederse, yine sokaklara düşersin. Ve önünde kıçının üstünde oturarak para kazanabileceğin uzun yıllar kalmadı.

Cuma sabahı, bir süreliğine ofise uğradım ve ayın ilk gelen faturalarına baktım. Bayan Tremaine yeni muhtemel müşterilerimizin bir listesini yapmıştı: "Herkese, pazartesiye kadar hiçbir şeyle uğraşamayacağımı söyle."

Onaylamıyordu ama başını salladı. "Bay Bloomfeld aradı."

"Raporumu almış mı?"

"Evet. Çok memnun olmuş. Ama adamın adını da istiyor."

"Ona pazartesi günü bununla ilgileneceğimi söyle."

"Bayan Bushyager aradı. Kız kardeşi ve Bay Bushger hâlâ kayıpmış."

"Ona pazartesi günü bununla ilgileneceğimi söyle " Ağzını açtı. "Eğer banka bildirimimle ilgili bir şey söylersen, Ovaltine'ına Spanish fly katarım." Puflamadı ama kıkırdadı. Bunun kaç puan olduğunu merak ediyorum.

O gün öğleden sonra Küçük Detweiler'la cin oynadım. Beni gördüğüne sevimli bir köpek gibi sevinmişti. Kendimi bir orospu çocuğu gibi hissetmeye başlıyordum.

Bir önceki gün, bir kere değinmenin dışında Kuzey Carolina'dan söz etmemişti ve ben sözünü etmekten kaçındığı her şeyle aşırı ilgileniyordum. "Blue Ridge nasıl bir yer? Zenci avı ve ay ışığı mı?"

Sırıttı. "Evet, sanırım. Bu konuda okuduğun şeylerin çoğu hemen hemen doğru. Orası, neredeyse dışarıyla hiç bağlantısı olmayan, çok başka bir yer."

"Orada ne kadar yaşadın?"

"Öteki tarafa geçmeden kalabileceğin kadar. İnsanların çoğunun televizyon ya da sinemadan haberi olmadığını, bazılarının başkanın adını bile bilmediğini biliyor muydun? Pek çoğu doğdukları yerden otuz mil öteye gitmemiştir, elektrik lambası görmemiştir. İnanmazsın. Ama bu bazı şeylerin değişik olmasından öte bir şey. İnsanlar değişik, düşünceler değişik, başka bir ülke gibi." Omzunu çekti. "Ama sanırım çok geçmeden düzelir. Her şey birbirine daha yakın sürünüyor. Hiç okula gitmediğimi biliyor muydun?" dedi sırıtarak. "Bir gün bile. On yaşıma kadar ayakkabı giymedim. İnanamazsın." Düşünerek başını salladı. Yumuşakça, "Hep okula gidebilmiş olmayı istedim" diye mırıldandı.

"Neden ayrıldın?"

"Kalmak için sebep yoktu. Sekiz yaşındayken aile bir yangında öldü. Evimiz kül oldu. Yaşlı bir kadın beni yanına aldı. Akrabalarım vardı ama beni istemediler. Oralılar çok batıl inançlıdır işte. Benim... işaretli olduğumu düşündüler. Neyse kadın beni yanına aldı. Sıradandı ama kendini cadı gibi bir şey sanıyordu. Bana sürekli kaynattığı bir şey içirirdi. Beni besledi, giydirdi, eğitti, bir dönem sonra bana bütün büyülerini öğretmek istedi ama ben bunları hiç ciddiye almadım." Koyun gibi sırıttı." Ev işlerine yardım ediyordum ve dolayısıyla asistan gibi bir şey oldum sanırım. Ona bebek doğumlarında, yani, bebek kurtarırken bir kaç kez yardım ettim, ama bu çok uzun sürmedi. Aileleri, benim yakınlarında olmamın, bebeği de işaretleyeceğine inanıyordu. Bana okumayı öğretti ve bir daha orada kalamadım. Bir yerlere tıktığı bir sürü kitabı vardı. Çoğu Birinci Dünya Savaşı'ndan önce basılmıştı. '1911 basımı' tam bir set ansiklopedi okudum."

Güldüm.

Gözleri bulutlandı. "Sonra o.... öldü. On beşimdeydim ve oradan ayrıldım. Basit işler yapıp, okudum. Sonra bir öykü yazıp bir dergiye gönderdim. Onu basıp, bana elli dolar ödediler. Zengin olduğumu düşünüp, başka bir tane daha yazdım. O zamandan beri gezinip yazıyorum. Her şeyle ilgilenen bir ajansım var ve benim tüm yaptığım yazmak."

Detweiler'ın sağlıklı görüntüsü, o öğleden sonra giderek soluyordu. Hasta değildi, yalnızca biz diğer ölümlüler gibi hissetmeye başlıyordu. Ve ben niyetimin bozulmaya başladığını hissediyordum. Bu eğlenceli çocuğun bir dizi kanlı cinayete karıştığını düşünmek imkânsızdı. Belki bir dizi inanılmaz tesadüftü, 'inanılmaz' anahtar sözcüktü. İhtimal hesapları-kuralları tümüyle yıkılmadıysa, o bu cinayetlerin üstünde olmalıydı. Şimdilik, Detweiler'ın bir olaya karışmadığına yemin edebilirdim. Onun dürüst masumiyeti gerçekti, lanet olsun, gerçek.

Cumartesi sabahı, Bayan Herndon'ın ölümünün Üçüncü günü, Lorraine ve Johnny'yle bir konuşma yaptım. Eğer Detweiler o gece kâğıt oynamak filan isterse, kabul etmelerini ve beni dördüncü olarak önermelerini istedim. Eğer sorun etmezse oynayacaktım, ama onun bu kez yine her zamanki mazeretini öne süreceğini düşünüyordum...

Ben oraya yerleştiğimden beri ilk kez o öğle sonu, Detweiler odasından çıktı. Las Palmas'tan kuzeye gitti, posta kutusuna bağlı bir paket attı (sanırım yazdığı öykü idi) ve Highland'deki süpermarketten yiyecek malzemesi aldı. Bu ayrılmayı planlamadığı demek mi oluyordu? Karnında ani bir sızı duydum. Her dakika daha bir orospu çocuğu gibi hissediyordum kendimi. Bir saat sonra Johnny Peocock geldi. Suikastçı gibi davranıyordu. Detweiler o gece briç oynamayı önermişti, ama Johnny briç bilmiyordu, onlar da Scrabble oynadılar.

Yedi numaraya uğradım. Daktilo bir kenara konmuştu ama kâğıtlar ve tabela hâlâ masanın üstündeydi. Çantası, kanepenin yanımda yerdeydi. Çocukluğumdan beri görmediğim tabaklanmış inek derisinden yapılmış türdendi. Eskiliğinden kaynaklanan yeşil lekeleri olsa da, koruyucularla (ayak yağı ve bakım kremi) bakımlı hale getirilebilirdi.

Detweiler kendini pek iyi hissetmiyordu. Soluk, boğuk ve huzursuzdu. Göz kapaklan ağırlaşmış, hafifçe sürçüyordu. Acı çektiğine eminim, ama hiçbir sorun yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu.

"Bu gece Scrabble oynamak istediğinden emin misin?" diye sordum.

Hafifçe daha gerilseydi, bana mutlu bir gülücük verecekti. "Tabii. Ben iyiyim. Sabaha bir şeyim kalmaz"

"Oynaman gerektiğine inanıyor musun?"

"Evet... başımın ... ağrısını alıyor ... Dert etmeyin Bu nöbetlerim hep gelir. Sonra geçer."

"Ne zamandır geliyor?"

"Çocukluğumdan beri." Sırıttı. "Buna o yaşlı cadının verdiği iksirlerin neden olduğunu mu düşünüyorsunuz? Belki yanlış tedavi için onu mahkemeye verebilirdim."

"Bir doktora göründün mü? Gerçek bir doktora?"

"Bir kere."

"Sana ne dedi?"

Omzunu silkti. "Önemsiz şeyler. İki aspirin al, bolca su iç, iyi dinlen, işte öyle şeyler." Bu konuda konuşmak istemiyordu. "Hep gelir, geçer."

"Ya geçmeyecek olursa?"

Bana daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle baktı ve şimdi Lorraine'in neden kayıp, çökük bir bakışı var dediğini anlamıştım. "Sonsuza dek yaşayamayız değil mi? Hazır mısınız?"

Oyun yine Max Kardeşler'in düzenli oyunu gibi başladı. Lorraine ve Johnny bir kediyle Scrabble oynayan iki kanarya gibi davranıyordu, ama Detweiler öyle normal ve ilgisizdi ki kısa sürede sakinleştiler. Konuşma önceleri Lorraine'in kariyerinden söz edip, bizi eğlendirmeye ve güldürmeye başlayana kadar gergin ve dağınıktı. Çok sayıda ünlüyü tanıyordu ve bu övgülerin çok gülünç ve iftira dolu anekdotlarla doluydu, Detweiler çabucak en iyi oyuncu olduğunu kanıtladı ama Johnny de, beklentilerimin tersine, hımbıl kalmamıştı. Lorraine boş boş oynuyordu, ama bunu önemsiyor gibi de görünmüyordu.

Eğer yakınlarda birinin öldüğünü ya da öleceğini biliyor olmasaydım, ben de akşamı eğlenerek geçirebilirdim.

Detweiler'ın daha da rahatsızlandığı iki saat kadar sonra, lavaboya gitmek için izin istedim. Masadan uzak olduğum sırada Lorraine'in yedek anahtarını almıştım.

Bir yarım saat daha geçince, yatağın beni çağırdığını söyledim. Ertesi sabah erken kalkmalıydım. Pazarlarını hep annemle Inglewood'da geçirirdim. Annem şu anda Yucatan'ı geziyordu, ama burada ya da orada değildi. Johnny'ye baktım. Başını salladı. Detweiler'ın en azından yirmi dakika daha orada kalmasını sağlayacaktı ve sonra kalkınca da onu izleyecekti. Eğer dairesinden başka bir yere giderse, gelip çabucak bana haber verecekti.

Kendimi yedek anahtarla yedi numaraya attım. Perdeler kapalıydı, ben de şansımı deneyip banyonun ışığını yaktım. Detweiler'ın az eşyası vardı. Sekiz gömlek, altı pantolon ve ince bir ceket dolapta asılıydı. Gömlekler ve ceket, kambura uyması için düzeltilmişti. Bunun dışında dolap boştu. Banyoda sıradan şeylerden başka bir şey yoktu, neredeyse benimkinin aynı. Mutfakta bir plastik tabak, fincan, bir plastik bardak, bir plastik kase, küçük bir katlanır çorba tenceresi, küçük bir katlanır tava, bir metal kaşık, çatal ve orta boy mutfak bıçağı vardı. Hepsini toplasanız bir ayakkabı kutusuna sığardı.

Hâlâ kanepenin yanında duran valiz açılmamıştı (dolapta asılı giysiler ve mutfak malzemeleri hariç) iç çamaşırı, çoraplar, ekstra bir çift ayakkabı, açılmam, bir top kâğıt, yazması için gerekli diğer malzemeden bir takım ve bir düzine kitap kabı vardı. Kitaplar Santa Monica Bulvarı'ndaki açık bir kitapçının adıyla, makinede pullanmışlardı. İlgi alanı bilim kurgu, gizem, biyografi ve felsefeden oluşuyordu. Ve bir kaç Colin Wilson.

Ayrıca yeni bitirdiği öykünün karbon kopyası da vardı. İlk sayfadaki gönderme adresi, Hollywood postanesindeki bir posta kutusu numarasıydı. Öykünün adı "Ölüm Şarkısı" idi. Keşke okuyacak zamanım olsaydı.

Bu kadar şey içinde, hiçbir şey bulamadım. Kitaplar ve kartlar dışında odadaki hiçbir şey Detweiler'ın kişiliğine özgü değildi. Birinin böyle sıradan bir hayat yaşamasının mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Hiçbir şeyi bozmadığımdan emin olmak için etrafa bakındım, banyo ışığını kapadım, kapıyı aralık bırakıp dolaba girdim. Saklanılabilecek tek yer orasıydı. İçimden, ben neler olduğunu bulmadan, Detweiler'ın kapıyı

açmamasını geçirdim. Açarsa, yapabileceğim tek şey ne bulursam onunla, onu safdışı bırakmak olacaktı. Ya sonra Mallory, büyük bir itiraf mı? Bulduğun şeyle yüzüne güler ve seni haneye tecavüzden tutuklattırır.

Ya buna ne demeli Mallory? Eğer sen Detweiler'la buradayken biri ölürse; ya doğrudan odasına gelir ve uyursa; ya sabah kendini iyi hissederek uyanırsa; haa, hiçbir şey olmuyorsa, seni orospu çocuğu.

Perdeler kapalı olduğu için öyle karanlıktı ki, bir şey göremiyordum. Dolaptan çıktım ve öndeki pencereyi hafifçe araladım. Çok ışık almıyordu ama yeterliydi. Belki Detweiler fark etmeyecekti. Dolaba geri dönüp bekledim.

Yarım saat sonra parmaklıklı, açık pencerenin önündeki perdeler kıpırdadı. Dolabın içinde çömelmiştim ve o yöne bakmıyordum ama hareket gözüme çarptı. Bir şey pencereden içeri atladı, aceleyle koşuşturdu ve kanepenin ardına gitti. Sadece, bir an gördüm, ama sanırım bir kediydi. Muhtemelen yiyecek arayan ya da bir köpekten saklanan bir sokak kedisiydi. Tamam kedi, sen bana dokunma, ben sana dokunmayayım. Gözümü kanepeye diktim, ama o şey bir daha görünmedi.

Detweiler bir saat daha görünmedi. O ana kadar yere oturmuş, bacaklarıma kramp girmesine engel olmaya çalışıyordum. Eğer dolaba bakacak olursa, durumum çok komikti, ama artık kalkmak için de çok geçti. Çok sonra içeri aceleyle girerek kapıyı.ardından sürgüledi. Açık pencereyi fark etmedi. Diliyle hafifçe şaklayarak etrafa bakındı. Gözleri kanepenin ucunda bir şeye takıldı. Gülümsedi. Kediye mi? Acele ettiği için, düğmelerini beceriksizce açarak gömleğini çıkarmaya başladı. Gömleğini sıyırdı ve sandalyenin arkasına savurdu.

Göğsünde bağlar vardı.

Bana arkası dönük, çantasına döndü. O şırada kamburunun, köpük plastiği gibi bir şeyden yapılmış, takma bir şey olduğunu gördüm. Bağları çözdü, çantayı açtı ve kamburu içine attı. Benim işitemeyeceğim kadar yavaş sesle bir şey söyledi, ayakları benden tarafta kalmak üzere, kanepeye yüzüstü yattı. Aralık perdeden sızan ışık, üstüne düşüyordu. Sırtı yaralıydı, çizik gibi küçük beyaz çizgiler bir deliğin etrafında toplanıyordu.

Sırtında kürek kemiklerinin arasında bir delik, parmağınızı sokabileceğiniz kadar büyük, iyileşmemiş bir yara vardı.

Kanepenin dibinden bir şey dolandı. Bir kedi değildi. Bir maymun olduğunu, sonra bir kurbağa olduğunu düşündüm, ama hiçbiri değildi. İnsandı. Elleri ve ayakları üzerinde kocaman bir kurbağa gibi ilerledi.

Sonra ayağa kalktı. Yaklaşık bir kedi büyüklüğündeydi. Pembe, nemli, kılsız ve çıplaktı. İnsana çok benzeyen elleri, ayakları ve erkeklik organı, küçük bedeni için oldukça iriydi. Karnı iri bir kene gibi şişmiş, kabarmış ve gerilmişti. Başı düzdü. Çenesi bir maymununki gibiydi. Onun da bir yarası vardı; çıkıntı yapan sırt kemiğinin üstünde, iki kürek kemiği arasında, büyük, beyaz, kırışmış bir yara.

Kocaman elini uzatarak Detweiler'ın kemerini tuttu. Şişkin vücudunu bir maymunun çevikliğiyle yukarı çekti ve çocuğun sırtına doğru emekledi. Detweiler kanepenin kolunu parmaklarıyla sıkıp gevşeterek derin derin nefes alıyordu.

O şey Detweiler'ın sırtına yattı ve dudaklarını yaraya yerleştirdi.

Boğazımın yandığını, midemin katlandığını hissettim, ama bu korkutucu seremoniyi izledim.

Detweiler'ın soluması yavaşlayıp sakinleşti, artık daha rahattı. Gözleri kapalı ve yüzünde neredeyse cinsel bir haz duygusuyla uzanıyordu. O şeyin bedeni küçüldükçe küçüldü, karnındaki deri de buruşuk ve sarkık bir hal aldı. Bir miktar kan yaradan süzülüp, Detweiler'ın sırtında kararsız bir yol izledi. O şey elini uzattı ve sızıntıyı parmağıyla geri sıyırdı.

Bu yaklaşık on dakika sürdü. O şey ağzını açarak çürük yüzünün yanına süründü. Kanepenin koluna küçük bir cüce gibi oturup gülümsedi. Parmakları Detweiler'ın yanaklarında gezdirdi ve karmaşık saçlarını gözlerinin üzerinden geriye taradı. Detweiler'da rahatlama ifadesi vardı. Hafifçe iç çekerek uykulu gözlerini açtı. Bir süre sonra kalkıp oturdu. Sağlıklı, kırmızı, açık ve parlak bir görünümü vardı.

Ayağa kalktı ve banyoya gitti. Işık yandı ve suyun aktığını duydum. O şey aynı yerde oturmuş onu seyrediyordu. Detweiler banyodan çıktı ve yine kanepeye oturdu. O şey sırtına tırmandı, elleri omuzlarından asılıp, kürek kemikleri arasına toparlandı. Detweiler ayağa kalktı, o şey sırtında, gömleğini geri aldı ve giyindi. Bağlarını özenle yapay kambura sardı ve çantaya yerleştirdi. Ağzını kapadı ve kilitledi.

Yeteri kadar görmüştüm, hatta fazlasını. Kapıyı açıp dolaptan dışarı çıktım.

Detweiler şaşırdı, gözlerini patlar gibi açtı. Boğazından bir inleme çıktı. Beni başından savmak ister gibi ellerini kaldırdı. İniltinin şiddeti isterik bir biçimde arttı. Yüzündeki ifade bakılamayacak kadar korkunçtu. Geri adım attı, bu arada çantasına takıldı.

Dengesini kaybetti ve sendeledi. Kollarını salladı ama dengesini bulamadı. Masanın kenarına çarptı. Sırtındaki kambura çarpmıştı. Sekip ellerinin üstüne düştü. Ağır çekim bir film gibi, acı içinde ayağa kalktı, omurgasını geriye yaylamış, yüzü acıdan buruşmuştu. Acımasız işkenceden kaynaklanan tiz, kesik kesik feryatlar geliyordu, ama Detweiler'dan değil.

Yüzüstü kanepeye düştü, acıdan kararmıştı. Gömleğinin sırtı kanıyordu. Çığlık kulaklarımı yırtmaya devam etti. Gömlekte yırtılmalar oluştu ve küçük biçimsiz bir kol dışarı çıktı. Donmuş kalmış, sadece izliyordum. Gömlek parçalara ayrılmıştı. İki kol, bir baş, bir gövde çıktı. Bütün o şey gömleği yırttı ve kanepeye, çocuğun yanına düştü. Yüzü buruşmuş, işkence görmüş gibiydi ve ağzı çığlık attıkça açılıp kapanıyordu. Kendini işe yaramaz bacaklarını sürükleyerek, kollarıyla çekti. Görünen o ki, omurgası kırılmıştı. Kanepeden düştü ve zemin üzerinde dövündü durdu.

Detweiler inleyerek kendine geldi. Kanepeden kalktı, hâlâ takatsizdi. O şeyi gördüğünde yüzünde tarifsiz bir ıstırap ifadesi belirdi.

O şeyin gözleri bir anlığına Detweiler'ın üzerinde odaklandı. Yalvararak ona baktı, bir elini uzattı. Çığlıkları devam etti, o monoton nota durmadan tekrarlandı. Kolunu indirdi, sonrasında gittikçe zayıflaşarak, bilinçsizce sürünmeye devam etti.

Dehveiler, beni unutarak ona doğru yürüdü, yüzünden aşağı yaşlar akıyordu. O şeyin çabaları zayıfladı, çığlığı nefessiz törpü sesine dönüştü. Buna daha fazla dayanamadım. Bir sandalye kaldırdım ve o şeyin üstüne indirdim. Sandalyeyi bıraktım, duvara yaslandım ve sakinleştim.

Kapının açıldığını duydum. Döndüm ve Detweiler'ı kaçarken gördüm.

"Onu duydun mu?" dedi yavaşça. "Ölürken onu duydun mu?"

"Şimdi daha iyisin ya!"

"Evet, geçti."

"Konuşmak ister misin?"

Gözlerini indirerek bir anlığına sessiz kaldı. "Sana anlatmak istiyorum. Ama bir canavar olduğumu düşünmeden nasıl anlatırım bilmiyorum."

Bir şey söylemedim.

"O... benim kardeşimdi. Biz ikizdik. Siyam ikizleri. Bütün o insanlar öldü, ama böylece ben hayatta kalabildim." Sesinde hiçbir duygu yoktu. Tarafsızdı, başka gibi hakkında konuşuyordu. "Beni o canlı tutuyordu. O olmazsa ölürüm." Gözleri yine benimkiyle buluştu, "deliydi sanırım. Başta ben de çıldırırım sandım, ama çıldırmadım. Sanırım, çıldırmadım. Ne yapacağım, kimi öldüreceğini asla bilemezdim. Bilmek istemedim. Çok zekiydi. Tüm o olayların hep kaza ya da intihar gibi görünmesini sağladı. Ben karışmadım. Ölmek istemiyordum. Kanla beslenmek zorundaydık. Her seferinde öyle yapıyordu ki bir sürü kan akıyordu ve kimse onun ne aldığını anlayamıyordu." Gözleri yine anlamsızlaşıyordu.

"Neden kana ihtiyacınız var?"

"Bizden daha önce kimse kuşkulanmamıştı."

"Neden kana ihtiyacınız vardı?" diye tekrarladım.

"Biz doğduğumuzda" dedi, gözleri yine bir yere odaklandı. "Sırt sırta yapışıktık. Ben büyüdüm ama o büyümedi. Sırtımda dolaşan bir bebek gibi öyle küçücük kaldı. İnsanlar bizden hoşlanmazdı. Korkardı. Babam ve annem bile. Sana anlattığım yaşlı cadı kadın, bizi o doğurttu. Her zaman etrafımızda gibiydi. Ben sekiz yaşındayken, ailem bir yangında öldü. Sanırım bunu o cadı kadın yaptı. Ondan sonra onunla yaşadım. Deliydi ama tıp ve tedavi biliyordu. On beşimize gelince bizi ayırmaya karar verdi. Nedenini bilmiyorum. Sanırım onu bensiz istiyordu. Eminim onun cehennemden gelen küçük bir şeytan olduğunu düşünüyordu. Neredeyse ölüyordum. Neyin yanlış olduğundan emin değilim. Ayrıyken tam değildik. Tam değildim. Onda bende olmayan bir şey vardı, paylaştığımız bir şey. Cadı beni ölmeye bırakabilirdi, ama o biliyordu ve benim için kan buldu. Cadınınkini." Geçmişe dalmış, boş boş beni süzerek oturdu.

Kusurlu çocuğa aşırı üzüntüyle bakarak "Neden bir doktora falan görünmediniz?" diye sordum.

Belli belirsiz gülümsedi. "O zaman pek bir şeyden anlamıyordum. Çok sayıda insan çoktan ölmüştü. Eğer hastaneye gitseydim, bu zamana kadar canlı kalmayı nasıl becerdiğimi öğrenmek isteyeceklerdi. Bazen bittiğine memnun oluyorum ve sonra, bir sonraki dakika ölmekten korkuyorum."

"Ne kadar sürüyor?"

"Emin değilim. Üç günden daha uzun kalmadım. Buna daha uzun süre dayanamam. O biliyordu. O hep ne zaman ihtiyacım olduğunu bilirdi. Ve benim için bulurdu. Ona hiç yardım etmezdim."

"Eğer düzenli kan nakli sağlanırsa, hayatta kalır mısın?"

Yeniden korkuyla ve dik dik bana baktı. "Lütfen. Hayır!"

"Ama yaşayacaksın."

"Bir kafeste! Bir garibe gibi! Artık bir garibe olmak istemiyorum. Bitti. Bitmesini istiyorum. Lütfen."

"Benim ne yapmamı istersin?"

"Bilmiyorum. Başının derde girmesini istemem."

Ona baktım, yüzüne, gözlerine, ruhuna. 'Torpido gözünde bir silah var" dedim.

Bir süre oturdu, sonra vakarla elini uzattı. Tuttum. Elimi sıktı, sonra torpido gözünü açtı. Silahı aldı ve arabadan çıktı. Tepeden aşağı çalılıkların arasına indi.

Bekledim, bekledim ve hiçbir silah sesi duymadım.

WILSON TUCKER

Wilson Tucker, genellikle ilk başta anlaşılmayan kurnazca bir darbe etkisi yapan, sade, pek belli olmayan biçimde bilim kurgular yazar. Sessiz Güneşin Yılı ve Lincoln Avcıları gibi kitapları tarihsel ayrıntıların, gelecekte olabilecek tahmini olaylarla ilişkilendirilmesini işler. "Zaman" da, öykünün ayrıntıları için yaşamın bir başka bakış açısını, kırk yıllık kariyerini bir film tasarımcısı olarak kullanmıştır.

Zamanlamalı Pozlar

Çavuş Tabbot, merdivenlerden kadının üçüncü kattaki dairesine çıktı. Ağır fotoğraf makinesi, merdivenleri çıktıkça bacaklarına vuruyor ve dizine sürtünüyordu. Makineyi sol eline kaydırarak kendi kendine söylendi; kadın birinci katta ölme nezaketini gösterebilirdi.

Kat sahanlığında, güya merdivenleri ve üçüncü katı gözetleyen bir devriye geziniyordu.

Tabbot şaşırmıştı. "Koruma yok mu? Hâlâ çalışıyorlar mı? Hangi daire?"

Devriye, "Biri korumayı unutmuş. Biri de peşinden gitti. Orası çok kalabalık, sorgu yargıcı daha işini bitirmedi. 33 numarada" dedi. Ağır makineye göz attı. "Kadın pek açık saçık."

"Sana hoş bir baskısını yapayım mı?"

"Hayır efendim, bunun değil! Yani, çıplak ama güzel değil artık."

Tabbot "Cinayet kurbanları genellikle güzelliklerini kaybederler" dedi. Koridor boyunca 33 numaraya doğru yürüdü ve kapıyı aralık buldu. Gürültülü bir konuşma duyuluyordu. Tabbot kapıyı itip açtı ve kadının dairesine girdi. Küçük bir yerdi, muhtemelen bir oda.

Gördüğü ilk şey, cam bir kahve masası üzerinde aerosol kutusu ve kaşmir siyah ışığıyla parmak izi arayan biriydi; adamın yüzündeki ekşi ifade, parmak izi bulamadığı anlamına geliyordu. Bölgenin teğmenlerinden biri kahve masasının ardında dikilmiş, ışığı izliyordu; gözü Tabbot'a, fotoğraf makinesine ilişti, sonra yine masaya döndü. Sade giysili bir adam, kapının ardında bir şey yapmadan bekliyordu. Hasır sepetli iki adam, dolu koltuğun iki koluna oturmuş, koltuğun ardında, yerdeki bir şeye dikkatle bakıyordu. Biri başını çevirip yeni gelene baktı, sonra yine dikkatini yere yöneltti. Koltuğun epey ötesinde, çok yağlı ve kel kafalı bir adam, pantolonunun dizlerindeki tozu fırçalıyordu. Ayağa yeni kalkmıştı ve bu uğraşısı, kuru, hırıltılı bir solumaya neden olmuştu.

Tabbot, teğmeni ve sorgu yargıcını tanıyordu.

Yargıç, ağır makineyi hemen kapının önüne koyan Tabbot'a bakarak "Fotoğraf için mi?"

"Evet efendim. Zamanlamalı Pozlar."

"Baskılarından ben de istiyorum. Sekiz dokuz yıldır bir ateş görmedim. Artık pek görülmüyor." Kalın işaret parmağıyla yerdeki şeyi gösterdi. "Kadın vurulmuş. Düşünebilir musun? Bu zamanda vurularak öldürülmüş! Fotoğraflardan istiyorum. Silah taşıma yüzsüzlüğünü gösteren adamı görmek istiyorum."

"Evet efendim." Tabbot dikkatini teğmene yöneltti. "Bir fikir verebilir misiniz?"

"Hâlâ belirsiz Çavuş" diye cevapladı teğmen. "Kurban katilini tanıyormuş; sanırım içeri alıp uzaklaşmış, Senin durduğun yerde duruyormuş. Belki tartışmışlar ama kavga etmemişler. Kırılan, bozulan bir şey yok, parmak izi yok. Arkandaki kapı tokmağı temizlenmiş. Vurulduğunda şu koltuğun ardında duruyormuş ve oraya yığılmış. Hepsi tamam mı?"

"Evet efendim, sanırım. Şu kapı girişindeki odada hazırlanırım. Mutfak mı?"

"Kapı girişinden başlayıp yaklaşırım. Mutfakta bir şey yok mu?"

"Sadece kirli tabaklar. Yerde leke yok, ama baskıları ben de isterim. Şu koltuğun ardı hariç yerler tertemiz."

Çavuş Tabbot karşısındaki pencereye baktı ve sonra yine teğmene döndü.

"Yangın çıkışı yok" dedi Teğmen. "Ama yine de gerçek. Her şeyi gerçek. Her zamanki gibi."

Tabbot başını salladı, sonra karın kaslarını iyice gererek dolu koltuğa doğru yürüdü ve üzerinden dikkatlice arkasına baktı. Hasır sepetli iki adam, hep yaptıkları esprileri gibi, ahenk içinde başlarını çevirip ona baktılar. Bu onun hesabınaydı. Midesi bununla başa çıkmak için zorlanıyordu.

Kadın sarışın ve yaklaşık otuz yaşındaydı; yüzü fark edilir biçimde çekiciydi ama herhalde güzellik yarışması kazanmamıştı; temiz ve makyajsızdı. Parmaklarında, bileklerinde ya da boynunda mücevher yoktu ve çıplaktı. Göğsü parçalanmıştı. Tabbot şok içinde gözlerini kırptı ve gözlerini bu iğrenç görüntüden kaçırmak için kadının karnına ve bacaklarına doğru kaydırdı. Bir an tüm yediklerini çıkaracağını düşürüp Kendini tutmaya çalışırken gözlerini kapadı, yeniden açtığında kadının karnında gebelikten kalmış eski yara izlerine bakıyordu.

Çavuş Tabbot hızla koltuktan uzaklaşırken yargıca çarptı. "Sırtından vurulmuş!" dedi bir anda.

"Evet, öyle." Hırlayan şişman adam sıkıntıyla etrafında dolaştı. "Omurgada küçük bir delik var. Küçük giriş ve gerçekten büyük bir çıkış. Çıkarken göğüs kafesini parçalamış. Doğal olarak. Büyük kalibreli bir silahmış sanırım." Koltuğun ardından uzanan çıplak ayağa baktı." İlk cinayet olayını sekiz ya da dokuz yıl önce görmüştüm. Düşünebiliyor musun? Silah taşıyan biri." Hırıltılı bir soluk aldı ve yine aynı kalın parmakla sepetli adamları işaret ederek "Kaldırıp taşıyın çocuklar. Bir otopsi yaptıralım" dedi.

Tabbot mutfağa gitti.

Mutfak masasında kirli bir tabak, kahve fincanı, çatal kaşık ve tost kırıntıları vardı. Yanlarında sapsız bir şeker kabı ve küçük bir kavanoz kahve kreması tozu vardı. Bir bıçak ve tereyağı bulmak umuduyla masanın altına baktı.

"Orada değil" dedi teğmen. "Tostunu kuru seviyormuş."

Tabbot döndü. "Kahvaltıyı ne zaman yapmış? Ne zamandır ölü?"

"Bunun için yargıcın kararını beklemeliyiz ama ben üç ya da belki dört saat diyebilirim. Kahve kabı soğuktu, ceset soğuktu, yumurta lekeleri kurumuştu; üç küsur saat diyelim."

"Bu bana iyi bir yer sağlıyor" dedi Tabbot. "Eğer dün gece ya da gündüz olsaydı, makinemi alıp gidecektim." Göz ucuyla fark ettiği görüntüye yöneldi ve etli adamların yüklerini girişten koridora taşıdıklarını gördü. Bakışları çabucak mutfak masasına döndü. "Yumurta ve kuru tost, kremalı kahveye şeker. Bu pek işimize yaramıyor."

Teğmen başını iki yana salladı. "Ben onu dert etmiyorum; ne yediği umrumda bile değil. Bırak kahvaltısıyla yargıç ilgilensin; bize kahvaltısını ne zaman yaptığını ve onu oradan almamızı söyler. Senin fotoğrafların daha önemli. Saldırganın fotoğraflarını görmek istiyorum."

Tabbot: "Umarım sabahtır ve umarım bu sabahtır. Bunun dünkü kahvaltı olmadığından emin misiniz? Eğer dün sabah ya da gece olduysa, makineyi kurmaya hiç gerek yok. Benim görüntüleme sınırım on ila on dört saat arası, on dört saatlik çekimlerin ne işe yaramaz olduğunu biliyorsunuz" dedi.

"Bu sabah" diye doğruladı teğmen. "Dün sabah işe gitmiş bu sabah işe gitmeyip telefona da cevap vermeyince, dükkândan biri nedenini öğrenmek için buraya gelmiş."

"Bu birinin anahtarı var mıymış?"

"Hayır ve bu ilk şüphelimizi aklıyor. Onu içeri kapıcı almış. Anlattıklarını doğrulamak için kapının bir fotoğrafını alır mısın? Saat dokuzdan birkaç dakika sonrasıymış. Şu anda tam zamanım hatırlayamıyorlar."

"Çekerim. Ne dükkânı? Ne iş yapıyormuş?"

"Oyuncakçı. Noel bebekleri yapıyormuş."

Çavuş Tabbot bunu düşündü. Bir süre sonra: "Aklıma ilk gelen, oyuncak silahlar" dedi.

Teğmen ona sıkı, esprili bir ifadeyle sırıttı. "Biz de aynı şeyi düşündük ve dükkânı araştırmaları için adam gönderdik. Pazar malları, bilirsin, oyuncaklar, malzemeler. Dean Yasası geçtiğinden beri silaha benzeyen hiçbir şey yapmamışlar. Dükkân temizdi."

"İşiniz zor teğmen."

"Senin fotoğraflarını bekliyorum çavuş."

Tabbot bunun doğru bir beklenti olduğunu düşündü. Diğer odaya geçti ve sade giysili sessiz adamdan başka herkesin gitmiş olduğunu gördü. Dedektif kahve masasının ardındaki sofaya oturdu ve çavuşun çantasını açmasını izledi. Kapının yaklaşık bir buçuk metre önüne bir üçayak kuruldu. Makine ağır, hantal bir aletti. Üç ayağa sıkıca tutturulunca, Tabbot alet çantasından bir film şeridi çıkardı ve kameranın arkasına taktı. Son olarak objektif ve bir zamanlama aracını yerleştirerek objektifin temiz olup olmadığına baktı.

Giriş kapısına odaklandı ve hesap makinesi için elini cebine soktu. Şimdiki zamanı kontrol etti ve kapıcıyla oyuncakçı dükkânı çalışanının varışlarına denk düşecek saat 9:00'daki, 9:05'teki, 9:10'daki ve 9:15'teki dört görüntüyü alabilmek için hesap yaptı. Zamanlayıcı kurdu ve sonra, filmin her pozu çekişten sonra düzgünce sarıp sarmadığını kontrol etti. Her pozun bilgileri, fotoğrafların daha sonradan daha kesin tanınmasını sağlamak için bir not defterine kaydediliyordu.

Sade giysili adam ölüm sessizliğini bozdu. "Daha önce bu şeylerin nasıl çalıştığını görmedim."

Tabbot rahatça, "Bu sabah, 9:00'dan 9:15'e kadarki fotoğrafları çekiyorum; eğer şanslıysam kapıcının kapıyı açışını yakalarım. Eğer şansım varsa bulanık bir görüntü ya da belki hiçbir şey. Sonra geriye dönüp, 9:00'dan sonraki her dakika için, aradığımı buluncaya kadar fotoğraf çekeceğim. Kapının bulanık hareketi onu ele verecek."

"İyi fotoğraflar mı?" Kuşkulu görünüyordu.

"9:00'daki mi? Evet. Saat 9:00'da şu pencereden yeri kadar ışık geliyordu ve çok fazla zaman geçmedi. Koşullar uygun. Bir ya da iki lambanın aydınlattığı gece çekimleri yaptığımda dayanılmaz oluyor; o kadar sık kesinlikle yetersiz. Keşke her şey aydınlık bir günde öğle üzeri, açık bir yerde olsaydı ya da sadece bir saat önce!"

Dedektif mırıldandı ve makinenin tıklamasını bekledi. "Bir kere mahkemeye birkaç fotoğrafını götürdüm. Geçen yılki banka soygunu. Fotoğraflar kötüydü, yargıç onları savurdu ve dosya kapandı."

"Onları hatırlıyorum" dedi Tabbot. "Ve o sefil işim için özür dilerim. O çekimler tam zamanın sınırında yapılmıştı; on dört saat, belki de daha fazla. Makine ve film on, on iki saatten sonra işe yaramıyor. Bu kadarı biraz fazla zaman aşımı oluyor. Olabilecek en iyi filmi kullanıyorum ama iyi ve belirgin bir görüntü sağlayabilmem için on iki saatten çok zaman geçmemiş olması gerekiyor. Banka fotoğrafları dolaşan gölgelerden başka bir şey değildi; on iki, on dört saat arası tüm yakalayabileceğim bu."

"On dört saatten sonra hiçbir şey olmuyor mu?"

"Hiçbir şey. Denedim, ama çıkmıyor." Makine çekimlerini tamamlayarak kendi kendini kapadı. Tabbot onu üç ayağın üstünde çevirdi ve sofaya yönlendirdi. Dedektif ayağa kalktı.

Çavuş karşısına geçip, "Kalkmayın, siz görünmeyeceksiniz. Objektif şimdi sizi görmeyecek" diye konuştu.

"Yapacak işim var" diye mırıldandı dedektif. Ve teğmene el salladı, kapıyı ardından çarparak daireden çıktı.

Teğmen, "Hâlâ o banka fotoğrafları yüzünden öfkeli" dedi.

Tabbot onaylamak için başını salladı ve zamanla mekanizması üzerinde yeni bir düzenleme yaptı, deklanşörü tek poz için kurdu ve teğmene gülümsedi

"Ona orada üç dakika önce otururkenki fotoğraf, göndereceğim. Belki bu onu neşelendirir."

"Ya da seni kovduracak kadar çıldırtır."

Çavuş hesap makinesinde yeni hesaplar yaptı ve odanın saat 6:00'dan, 9:00'a kadar olan görüntülerinin tespiti için gereken rutin işlemleri yaptı. Ağır makineyi kahve masasına, mutfak kapısına, dolu koltuğa, koltuğun ardındaki pençeye, odadaki daha küçük bir oturağa ve kitaplığa, zemine, radyatörün üzerindeki bir rafta duran yapay çiçekli vazoya, bir abajura, tavan lambasına yönlendirdi ve odanın etrafında çalışarak dolanıp giriş kapısına geri döndü. Sonunda hesaplamalarını yeniden gözden geçirerek bütün dikkatini kapıya ve içeri ilk girdiğinde durduğu yere yöneltti.

Makine, çıplak sarışının sabahki canlı halini araştırdı, gözetledi ve üç dört saat önce kaybolan görüntüleri naylon filme kaydetti. Bu dairesel görüntüleme sırasında kitaplık ve yapay çiçekli vazo arasında, şerit filmin

bittiğini gösteren bir sinyal yandı ve makine çekme işini yeni film takılıncaya kadar durdurdu. Tabbot kaybolan bu kısa zamanı karşılamak için zamanlayıcıda küçük bir düzeltme yaptı. Eski ve yeni film şeritlerini numaraladı ve her açı ve poz serisi için ayrıntılı notlar almaya devam etti. Makine o anı silerek geçmişi görüntüledi.

Teğmen, "Ne kadar sürer?" diye sordu.

"Ön hazırlıklar için bir saat, mutfak için bir saat daha gerekir. Ve belki üç ya da dört saat de bir şey yakalandıktan sonraki çekimler için."

"İşim yığılıyor." Teğmen objektife bakmak için bakmak için geri yasladı. "Sanırım beni bölge evinde bulabilirsin. Ana baskılardan ekstra kopyalar yap."

"Peki efendim."

Teğmen gözlerini objektifi incelemekten ayırarak odaya son kez şöyle bir baktı. Dedektifin yaptığı gibi .kapıyı ardından çarpmadı.

Sıradan fotoğraflama işlemi devam etti.

Tabbot, odanın daha geniş bir görüntüsünü almak için makineyi geriye, mutfak girişine doğru taşıdı; sofaya, dolu koltuğa ve yine kapıya yönlendirdi. Kapının açıldığı ve katilin yasak silahı ateşlemek için içeri girdiği birkaç hayati anı yakalamak istiyordu. Üç saat çalıştıktan sonra, daha geniş açılı bir objektifle,on dakikalık bir çekim işlemiyle odayı daha geniş açıdan görüntüledi. Görüntüler tümüyle kaydedildi.

Filmleri banyoya hazırlamak için değiştirdi.

Çılgın bir düşünce çavuşu makineyi döndürürken durdurdu. Koltuğa doğru yürüdü, ardından dolaştı, akmış kanın yanından geçti ve kendini pencereyle kapı hattının tam üstünde buldu. Tabbot ardında bir silah olduğunu düşünerek pencereden dışarı baktı ve kapıyı görmek için yavaşça döndü: Pencereden gelen gün ışığı adamın yüzünü aydınlatmış olmalı. Buraya yerleştirilen makine saldırganın yüzünü ve tabii ki silahın ateşlemesini kaydedebilir.

Tabbot makineyi koltuğun arkasına taşıdı ve kurarak kapıya yönlendirdi. Objektifi yine değiştirdi. Yeni bir hesaplama yaptı. Bu çekimlerde gerçekten şanslıysa, katil makineye ateş edecekti.

Mutfağın görüntülenmesi, hemen hemen odanınkinin tekrarı gibiydi. Yalnızca biraz daha kısa sürdü.

Tabbot masayı ve iki sandalyeyi, kirli tabakları, tost kırıntılarını, küçük fırını, eski buzdolabını, arıtma ve kanalizasyon tahtası üstüne çiviyle asılmış tabaklarını, kanalizasyon girişini, dar bir kapının ardında süpürge dolabını andıran tuvaleti ve duş kabininin katlanır kapısını görüntüledi. Kabin sızdırıyordu

Buzdolabının kapısını açtı ve yiyeceklerin yanında yarım şişe kırmızı şarap buldu: İkisi bir saat tutar. Tuvaletin mengeneli kapaklarını inceledi. Birkaç düzensiz fotoğraf ve sarışının orada oturuyor olmadığı umu. du. Duş kabini, sızdıran bir duş başlığının altında pas lekeleriyle bozulmuş beyaz renkli yapay fayanslarla döşeliydi: Deney için iki poz daha çekti; çünkü kabinde minyatür bir küvet, bir ayna ve neme dayanıklı elektrik donanımı vardı. Hiç düşünmeden, elektrik donanımının elektrikli traş makineleri için bir girişi olmadığını not etti.

Tabbot daha geniş açılı bir çekim için objektifi değiştirdi. Mutfakta pencere yoktu ve hafızasına bir yangın kapısı olmadığını not etti; yangın yasalarının acı bir ihlali.

Böylece ön çekimler sona erdi.

Tabbot kimliğini cebinin üstüne asarak, çekilmiş film makaralarını topladı ve daireden dışarı çıktı. Kapıdan geçişi önleyen koruyucu yoktu ve şaşkınlık içinde hâlâ koridorda gezinen devriyeye baktı.

Devriye yüzündeki ifadeyi okumuştu.

"Geliyor çavuş, geliyor. Şimdiye kadar teğmen birini çiğnemiştir, sanırım ve iddiaya girerim aceleyle geliyordur."

Tabbot kimliğini cebine koydu.

Devriye sordu: "Dedikleri gibi vurulmuş mu? Arkadan, tam bel hizasından ha?"

Tabbot sıkıntıyla başını salladı: "Arkadan, ama göğüs kafesinden; belden değil. Biri çok ağır bir silah kullanmış. Bir baskı ister misin? Dolabına asabilirsin."

"Yoo, hayır!" Koridora göz attı ve çavuşa geri döndü "Yargıcın bunun profesyonel bir iş olduğunu söylediğini duydum; yalnızca profesyoneller artık silah taşıyacak kadar çılgındır. Risk, vesaire işte."

"Sanırım öyle. Yıllardır silah taşıyan bir amatör duymadım. Taşımanın hapisle cezalandırılması hükmü, hepsinin ödünü patlatıyor." Tabbot filmleri merdivenleri inerken incinmiş dizine çarpmasınlar diye öbür dizine aktardı.

Sokak gün ışığıyla aydınlanmıştı. Çavuş Tabbot'ın daha iyi sonuçlar almak için her şeyin olmasını istediği türden parlak bir manzara. Parlak güneş altında, on dört saate kadar gölgeden biraz daha iyi görüntüler elde edebilirdi.

Engelin yanında park etmiş tek polis aracı çavuşun kamyonetiydi.

Tabbot arkaya geçti ve kapıyı ardından kapadı. Tam karanlıkta geliştirme ve kurutma makinesini açarak filmleri ilkinden başlayarak kutulara yerleştirmeye başladı. Filmin bitiş ucu kasedinden çıkıp kaybolunca, ikinci filmin başlangıç ucu aynı yuvaya yerleştiriliyordu. Sonra üçüncüsüne devam etti. Çavuş geliştirici ve kurutucu işini tamamlayıp naylon negatifleri geri gönderinceye kadar tam karanlıkta, bir iskemlede oturdu. Bir süre sonra uzanıp baskı makinesini açarak artık bir şey yapmadan oturdu ve bekledi.

Kadının patlamış göğsü gözünün önündeydi; bu aracın karanlığında, gün ışığında olduğundan daha netti. Bu kez midesi kalkmadı ve görüntüyü hatırlamaya alıştığını düşündü. Ya da görüntü hafızası emniyetle geçmişte kalmıştı. Gelen baskılardan birkaçı o kâbus görüntüsünü yeniden canlandırabilirdi.

Yargıç, Noel bebekleri yapan kadını bir serserinin öldürdüğüne inanıyordu; silah yasasına da diğer bir yasa kadar az önem veren profesyonel bir cani. Belki tam tersiydi. Görevden uzaklaştırılmış memurla ülkeye dış postadan gelen silahları kaçak yollardan sokuyorlardı; bunun oldukça sık olduğunu duymuştu, bu delifişek tiplerden bir kaçını da hapiste görmüştü Bir nedenle, Çin'de görev yapmış eski deniz piyadelerinin en utanmaz saldırganlar olmasını anlayamıyordu: Öbür bölümlerden haydutları üç ya da dörde bir geçmişlerdi. Dean Yasası'nda geçen korkunç cezalar onları caydırmıyordu bile. Kongre kararıyla, yalnızca asayiş görevlilerinin

ve aktif görevdeki ordu personelinin ateşli silah taşıma ayrıcalığı olduğu belirtilmişti; tüm diğer silahlar, yasaya göre teslim ve imha edilmeliydi.

Tabbot'ın bir silahı yoktu; buna ihtiyacı da yoktu. Üçüncü kattaki devriye silah taşıyordu. Teğmen de, sade giysili adam da ama yargıcın taşıyacağım sanmıyordu. Ya da sepetli heriflerin. Dean Yasası'na bağlı yerlerden birinde, bir mandada ağır hapis hükümleri içeriyordu, ama deniz piyadeleri silah taşımayı sürdürüyorlardı. Arada bir sivil, ateşli bir silahlı öldürülüyordu. Noel bebekleri yapan kadın gibi.

Yumuşak bir zırıltı geliştiricinin işinin bitişini işaret etti. Tabbot üç şerit naylon negatifi kurutma bölümünden aldı ve basıcıya sürdü. Bekleme süresi inanılmaz derecede kısaydı. Üç uzun şerit basılmış fotoğraf, basıcıdan ellerine düştü. Tabbot fotoğrafları ayırmak amacıyla kesmek için zaman harcamadı. Şeritlerin ikisini omzuna astı ve üçüncüsünü aracın kapısına kadar taşıyıp kapıyı açtı. Parlak gün ışığı gözlerini kamaştırarak sulanmasına neden oldu. yüksek sesle: "Aa, hay lanet! Ne oldu?" diye bağırdı.

Baskılar karanlıktı, olmaları gerekenden daha karanlık. Defterindeki sayıları kontrol etmeden, pozların gündoğumundan sonra olduğunu biliyordu, ama baskılar hâlâ karanlıktı. Tabbot doğru pencereyi seçmek için binanın cephesini taradı, sonra soru dolu bakışları fotoğraflara geri çevirdi. Oturma ve yatak odası karanlıktı.

Daha yakından, güneşin aydınlık ışığından yararlanarak baktı: Giriş kapısının dört zamanlamalı pozu, üçüncü pozda kapıcı ve açık ağızlı başka bir adamın bulanık görüntüsünü. Dokuzu on geçe. Beşinci fotoğraf: Sofada oturmuş, Tabbot'la konuşan sade giysili adamın açık bir fotoğrafı. Altıncı fotoğraf ve devamı: Yatağa dönüştürülmüş sofanın -kahve masası yok- açıkça fark edilir mutfak kapısı yolunun, dolu koltuğun (yanında kahve masası vardı) ve pencerenin karanlık görüntüleri. Pencereye üzüntüyle baktı. Lanet perdelerin kapalı olması gün ışığını kesmişti!

Tabbot aceleyle omzundaki ikinci şeridi inceledi: Aynı derecede karanlık. Abajur ve tavan ışığı kapalıydı. Perdeler bütün gece kapalıymış ve içersi sisli bir karanlık içindeymiş. Sadece radyatörü, çiçek vazosunu, kitaplığı, küçük sandalyeyi ve çok sayıda kapalı kapı pozunu seçebildi. Yer görüntüleri neredeyse siyahtı. Şimdi makinenin yeri değişmiş, mutfak girişini ve yatak odasının fotoğrafını çekiyordu. Karanlık, hayal kırıklığı.

Yatak sıradan bir sofaya dönüştürülmüş, kahve masası doğru yerine konmuş, mobilyanın geri kalanına dokunulmamış, perdeler tek pencereyi kapamış, ışıklar açılmamış. Son şeride yakından bakıp nefesini tuttu. Bir figür -solgun ve belirsiz birinin figürü- kapı ve masasının uzak köşesinde delinmiş kapalı kapıya bakıyordu.

Tabbot üçüncü fotoğraf şeridini eline aldı.

Dört fotoğrafta da kapalı kapıdan başka bir şey yoktu. Beşinci fotoğrafta parlak bir ışık patlıyordu: Silah bekleyen objektife ateş ediyordu.

Çavuş Tabbot araçtan atladı, kapıyı çarparak kapadı ve merdivenleri üçüncü kata kadar çıktı. Yaralı dizi zorlanmasına sebep oluyordu. Genç devriye, nöbetini bırakıp gitmişti.

Bir koruyucu dairenin girişini engelliyordu.

Tabbot, kimlik kartını yakasına asarak, dikkatlice yaklaştı. Yalnızca elli santim kala, kasığındaki acının ağır kıpırtılarını hissetti: Makineyi sıkıştırıp daireye girmeye kalksaydı, bu şey son derece etkisiyle, bağırsaklarını parçalardı. Hayalar en önemlisiydi. Koruyucu ona hep ikinci kuşak bir yangın söndürücüyü hatırlatıyordu ama bölge binalarından birinde ızgara edilseydi asla kimseye tatminkâr bir ikinci kuşak yangın söndürücü tanımı yapamazdı. Sorgulayıcısı, bunun sadece cinsel bir sembol olduğunda ısrar edecekti.

Koruyucu, paslanmaz çelik ve renksiz plastikten yapılmıştı: Bel yüksekliğindeydi ve işaretli başında ışıldayan bir boğa gözü ve bir yuva vardı. Kontrollü bir fulgurasyon yayımı yapıyordu: Hayvan dokusunu öldürebilen yüksek frekanslı bir radyasyon. Makineler tutukluları içerde ve meraklı vatandaşları dışarda tutmak için yeterli derecede kullanışlıydılar.

Tabbot kimliğini yuvaya yerleştirerek boğa gözünün ışığının sönmesini bekledi.

Sofanın öteki ucunda, tozlu kitap yığınının yanında, yerde bir telefon duruyordu: Kadın western romanları okuyordu. Bölge binasını aradı ve operatörün yeri bulmasını bekledi.

Sabırsızca: "Tabbot konuşuyor. Perdeleri kim açtı?" diye sordu.

"Sen ne cehennemdesin? Ne perdeleri?"

"Pencereyi, odadaki tek pencereyi örten perdeleri bu sabah kim açtı? Ne zaman?"

Akıl karıştırıcı bir sessizlik oldu. "Çavuş, fotoğraflar işe yaramıyor mu?"

"Evet efendim neredeyse. Sadece perdeler açıldıktan sonra sofada oturan dedektifin pozu güzel çıkmış." Defterine bakınırken bir ara duraladı. "Silah bu sabah 6:45'te ateşlenmiş; kapıcı kapıyı 9:10'da açmış. Ve elimde sade giysili adamın gerçekten güzel bir pozu var."

"Hepsi bu mu?"

"İşinize yarayacak hepsi bu. Kapıya bakan birinin soluk ve kirli bir fotoğrafı var, ama onun kadın mı, erkek mi, yeşil mi, kırmızı mı olduğunu söyleyemem."

Teğmen: "Hay lanet!" dedi.

"Evet efendim."

"Perdeleri yargıç açtı, kadının cesedine bakmak için daha çok ışık gerekiyordu."

"Keşke dün gece kadın öldürülmeden açmış olsaydı."

"İşe yaramaz olduklarından emin misin?"

"Ee efendim, bunları mahkemeye götürür ve aynı yargıca denk gelirseniz, sizi dışarı atar."

"Lanet olsun! Şimdi ne yapacaksın?"

"6:45'e döneceğim ve ateş anı etrafında çalışacağım. Aynı anda onu kapıya kadar izleyebilirim. Sanırım o, katili içeri almaya giden kadındı. Ama umutlanmayın teğmen. Henüz bir nedenimiz yok."

Teğmen bir anlık sessizliğin ardından: "Tamam. Yapabildiğini yap. Bir not daha çavuş" diye sürdürdü konuşmasını.

"Evet efendim." Telefon kapandı.

Tabbot ağır makineyi kahve masasının bir ucuna kurarak kapıya yönlendirdi; bu kez kadının kapıya gidisini, açışını, geri dönüşünü ve saldırganın içeri girişini yakalayacağını düşünüyordu. Hepsi oldukça karanlıktı. Makineye yeni bir film makarası taktı, objektifteki olmayan kiri

kontrol etti ve zamanlama hesaplarına başladı. Makine ateş edilen yerde durmuş, pozlarını çekmeye başlamıştı.

Tabbot, üçüncü şeritteki incelemelerini tamamlamak için pencereye yürüdü. Mutfaktaki görüntülerin çoğu da yatak odasındakiler kadar karanlıktı.

Son paketi çekmeye başladıktan hemen sonra, geniş açılı objektifle çekilenler birden aydınlanıyordu. Mutfakta bir tavan ışığı açılıyordu.

Tabbot masanın yanında oturan çıplak bir kadına baktı.

İki elini et rulosuna bastırır gibi karnına bastırmıştı. Ardında, tuvaletin dar kapısı aralık duruyordu. Masa boştu. Tabbot kadının görüntüsüne eğildi, sonra notlarından görüntüleme zamanını araştırdı: 6:05. Noel bebekleri yapan kadın sabah 6:05'te, boş bir masada oturmuş, soluna bakıyor ve eliyle midesini tutuyordu. Tabbot o sırada aç olup olmadığını merak etti. Düşünde bir hizmetçinin yemek hazırlayıp getirmesini bekleyip beklemediğini merak etti. Yumurta, kahve ve kuru tost.

Fırının bir fotoğrafını aradı: Kahve kabının altında zayıf bir gaz alevi vardı. Yumurta yoktu. Şey ... belki üç dakikalık yumurtalardı ve bu fotoğraflar, beş ya da on dakikalık aralıklarla çekilmişlerdi.

Yeniden kadına baktı ve kötü şaka için özür diledi: Bir dakika içinde ölmüş olacak..

Üçüncü şeritteki tek ilgi çekici nokta, duş perdesinin altındaki ince ışık sızıntısıydı. Tabbot fotoğrafları tekrar tarayarak duş kabinini alan pozları aradı, ama onları karanlık ve kabini boş buldu. Yanlış saat.

Arkasındaki makine kendini kapadı ve sinyal verildi.

Tabbot makineyi odanın ucuna,, koltuğun kolunun ardından daha avantajlı bir yere taşıdı ve yine kapıya yönlendirdi. Zamanlayıcı biten çekimlerin ardından yeniden kuruldu, ama giren, ateş eden ve ayrılan gölge bir figürden karanlık odada loş bir figürden- daha fazlasını elde etmeyi beklemiyordu. Aydınlık tek fotoğrafın zamanı merkez olmak üzere yeni bir dizi çekim başladı.

Dikkatini yine masadaki kadına çevirdi. Elleri karnının üstünde kenetlenmiş soluna bakıyordu. Neye bakıyordu?

Bu düşünceyle Tabbot mutfağa giderek sandalyeye oturdu. Aynı duruş, aynı açı. Tabbot elleriyle karnına bastırdı ve sol yanına baktı. Tanımlayıcı bakış açısı. Duş kabinine bakıyordu.

Bir fotoğraf ona lekeli perdenin (hayır, lekeli katlanır kapının) altından sızan bir ışık şeridi göstermişti. Bariyer su sızdırmıştı.

Yüksek sesle: "Hay kavrulayım!" dedi.

Fotoğraf şeritlerini, ellerini boşaltmak için masaya sermişti ve ardından notlarını tek tek inceledi. Her bir fotoğraf sabah 6:05'ten sonra çekilmişti. Kadın masada otururken biri duş alıyordu.

İkinci makaradan ikinci fotoğraf şeridine basılmış birkaç resim: Bir figür (loş ve tanımlanamayan birinin figürü) kahve masasının uzak köşesinde dikilmiş kapalı kapıya bakan biri. Zaman: 6:40. Ateş edilmen beş dakika önce.

Kadın sadece orada durup beş dakika boyunca kapının çalmasını mı bekledi? Yoksa pozun çekilmesinden bir süre sonra kapıyı açıp adamı içeri aldı ve beş dakika sonra koltuğun ardında öldürüldü mü? Beş dakika, bir tartışma, sıcak bir anlaşmazlık, tehdit ve ateş etme için yeterliydi.

Tabbot elini masanın kenarına dayadı.

Duştaki adama ne oldu? Kadın vurulduğunda kırk dakika boyunca hâlâ orada mıydı? Yoksa çıkmış, kurulanmış, kahvaltısını bitirmiş ve saldırgan gelmeden daireden çıkmış mıydı?

Tabbot bütün bu soruların cevabını yine kendisi verdi: Hayır, hayır, hayır, belki.

Sandalyeden öyle hızlı kalktı ki, sandalye düştü. Telefon western kitapları yığınının ardındaydı.

Telefonuna cevap veren adam belki de hasır sepetli adamlardan biriydi.

"Şehir morgu."

"Çavuş Tabbot, fotoğraf bölümünden. Dairedeki kadının ön çekim fotoğrafları hazır. Kadın 6:00'dan 6:15'e kadar kahvaltı masasında oturmuş. Bu otopsiyle kesişiyor mu?

Ses heyecanla: "Tam üstüne bastın çavuş. Tost hâlâ oradaydı, ne dediğimi anladın mı?" dedi.

Usulca: "Ne dediğini anladım. Fotoğrafları göndereceğim."

"Hey, dur dur, dahası var. Birazcık gebeydi. Belki iki aylık."

Tabbot yutkundu. Beklenmedik bir görüntü beyninde belirmeye çalışıyordu: Otopsi masası, neşterin ya da iki darbesi, midenin içindekilerin bir listesi, görüntüyü hafızasından silmeye çalışarak telefonu kapadı.

Dehşet içinde, yüksek sesle: "Sanırım kahvaltıyı duştaki adam yaptı! Ama yapmamış." Operatör telefonu cevap vermedi.

Makine geçmişi fotoğraflamayı bitirdi.

Tabbot makineyi mutfağa taşıyarak masayı, fırını ve duş kabinini görüntülemek için kadının oturduğu sandalyenin ardına kurdu. Bakış tam başının üzerinden olacaktı. İlk fotoğraf saat 6:00'da olmak üzere pozlar iki dakika aralıklı olacak biçimde zamanlayıcıyı ayarladı. Tabbot makinenin etrafından uzandı ve basılı fotoğrafları masadan aldı. Işık pencere yanında daha iyiydi ve umutsuzca ön çekimleri yeniden incelemek için mutfaktan çıktı.

Ön kapı, girişteki kapıcı ve ikinci bir adam, sofada oturan dedektifin aydınlık güzel fotoğrafı, çekilerek yatak yapılmış sofanın karanlık fotoğrafı. Tabbot duraladı ve dikkatle baktı. Yatakta uzanmış bir yoksa iki figür mü vardı? Sonra: Mutfak girişi, dolu koltuk, yeri değişmiş kahve masası, kapalı perdeli pencere... Hepsi. Her biri. Karanlık. Ama yatakta bir mi yoksa iki kişi mi vardı?

Ve şimdi şu fotoğrafı ele alalım: Loş ve tanımlanamayan biri kapalı kapıya bakıyor. Bu biri kapıya doğru yürürken yarı yolda mı yakalanmıştı? Bu biri duştan çıkan adam mıydı?

Tabbot fotoğrafları bırakarak mutfağa koştu.

Makine programlanmış çekimlerini bitirmemişti ama Tabbot pozisyonunu değiştirerek mutfağın zeminine çevirdi. Üçayak iz bırakmıştı. Masa yana çekilmişti. Zamanlayıcıyı durdurdu ve objektifi duş kabinine uzatmak için katlanır kapıyı açtı. Küçük küvet ve üstündeki aynaya yönelmiş bir çekim; beyaz fayanslardan yeterli ışığın yansımış olması umudu. Yeni bir makara film. Yeniden zevkle yapılan hesaplamalar

Zamanlardan emin olmak için üst üste yapılan kontroller. Zamanlayıcıyı kurma ve makineyi çalıştırma Geri durup bekleyiş.

Teğmen yanılmıştı.

Noel bebekleri yapan kadın, sabah saat 6:40 gibi kapıya yürümemiş ve birini içeri almamıştı; kapıya hiç gitmemişti. Koltuğun ardında, perdeleri açmaya giderken ölmüştü. Katili geceyi orada geçirmiş, 6:00'dan biraz önceye kadar onunla aynı yatakta uyumuştu. Kalktıklarında biri tuvalete gitmiş, biri yatağı toplamıştı. Kadın masada otururken, adam duşa girmişti. Bu sırada kadın karnını tutmuş, sonra kahvaltı etmişti. Bir tartışma başlamış ya da geceki kavgalarına devam etmişlerdi. Ve adam duştan çıkıp karanlık mutfağa girince giyinmiş ve yemek yemeden çıkmaya hazırlanmıştı.

Tartışma oturma odasında devam etmişti; profesyonel katil kahve masasıyla kapı arasında kararsızken, kadın gün ışığı almak için pencereye doğru yürümüştü. Adam yarım dönmüş, ateş etmiş ve sonra da kaçmıştı.

"Omurgada küçük bir delik var..."

Tabbot, teğmenin yanıldığını düşündü. Bir saate kadar yanıldığını kanıtlayacak fotoğraflar hazır olacaktı.

Birkaç dakikalık zaman kazanmak için çekilmiş filmleri araca taşıdı ve filmi geliştirme tankına sürdü. İçeri ve dışarı her geçişinde koruyucuyla uğraşmak tam bir baş belasıydı ve onu çalışır durumda bırakarak jenlemeleri bozuyordu. Aracından inerken bir polis devriyesi yanından geçti ve sürücünün yanındaki adamın belirgin bir baş sallamasından başka hiçbir şey örmedi. Tabbot'ın dizi, o gün sanki merdivenleri yüzlerce kez çıkmışcasına acı vermeye başlamıştı.

Makine çekimi tamamlayıp durdu.

Tabbot ayrılmaya hazırlandı.

Malzemelerini koridora taşıdı ve daire kapısının üç pozunu aldı. Her şeyi ağır çantaya geri yerleştirme işi, çıkarmaktan daha uzun sürüyordu. Üçayak kısalıp çantaya girmeye inatla direndi. Ve yurttaşların bireyselliği yasası inatla koridorun fotoğraflarını çekmesini yasaklıyordu: Orada suç işlenmişti.

Tamamlanmamış daireye son bir bakış: Mutfağı görebiliyordu ve kadını oturmuş, karnını tutarken düşleyebiliyordu. Kapının etrafını incelemek için

boynunu çevirdiğinde pencereden içeri giren gün ışığım görebiliyordu. Tabbot perdeleri açık bırakmaya karar verdi. Eğer burada bugün ya da yarın biri daha öldürülürse, perdelerin açık olmasını istiyordu.

Dairenin kapısını kapadı ve kimliğini koruyucuyu çalıştırmak için yuvasına itti. Makine bir ödül vermiyordu, yüksek frekans atımlarının dramatik zırıltısı da yoktu ama kırmızı boğa gözü yandığında bağırsakları guruldamaya başlıyordu. Merdivenleri dikkatle indi, çünkü dizi hızlı bir inişe karşı uyarıda bulunuyordu. Fotoğraf çantası öbür bacağına vuruyordu.

Tabbot film negatiflerini geliştirici tanklarından alıp basıcıya sürdü, ikinci makarayı geliştiriciye verdi. Aracın arka kapısını kapadı, sürücü kapısına gitti ve anahtarını aramak için elini pantolonunun cebine attı. Orada değildi. Anahtarı kontakta unutmuştu; başka bir yasa ihlali daha. Tabbot araca bindi ve motoru çalıştırdı, polis devriyesindeki adamların durup anahtarı görmediğine şükrediyordu, yoksa ona bir celp gönderip diğer yurttaşlar kadar suçlu sayabilirlerdi.

Laboratuvar araç trafiğe karıştı.

Bölge binasının önündeki park yerinde iki şerit naylon filmin basılması işlemi tamamlandı. Ziyaretçi parkında duruyordu. Pencereden kimin izliyor olabileceğini bilmeden Tabbot anahtarı kontaktan çıkardı sabah çalışmasını bitirmek üzere arkaya geçmeden önce cebine attı.

İlk film şeridinin sonuçları profesyonel biri için çok kötüydü: Kimseye göstermeyi gerçekten istemeyeceği karanlık ve puslu görüntüler. Silahın ateşlendiği iki fotoğraf ve iki tane de bulanık ve belirsiz birinin kapıya yönelmiş bir fotoğrafı vardı. Bu son iki çekimde Tabbot, sadece karanlık renkler tatmin etmişti. Koyu renk giyinmiş bir adam, karanlık bir odada ilerliyordu. Çıplak kadın ancak solgun beyaz bir figür olarak görülebiliyordu.

Tabbot ikinci şeritteki fotoğrafları keskin ve profesyonel bir gözle inceledi. Duş kabinine döşenmiş beyaz fayans, ışığı tatmin edici ölçüde iyi yansıtıyordu: Bunun şimdiye kadar yaptığı arkadan ışıklandırmalı en iyi çekimi olduğunu düşündü. Kadının gecelik misafirinin duş almasını, tıraş olmasını, dişini fırçalamasını ve saçını taramasını izledi. Bir noktada -belki de tartışmanın en kızıştığı anda- kendi boynundan, tam ademelmasından tutmuştu. Bu, adamın ruh halini değiştirmemişti.

Daire kapısının dışında çekilen bir poz -en son fotoğraf- hem sevindirici, hem üzücüydü: Belirsiz biri görüntüden çıkıyordu ama eğilmiş, başı yerde, kendi ayaklarına bakıyordu. Tabbot adamın, bir kadının dairesinden çıkarken fotoğrafının çekilmesini istemeyecek kadar utangaç olduğunu düşündü. Bir makinenin onu küvetin üstündeki aynadan görüntülediğini öğrenince çok alınacaktı. Bu özel hayatı işgalin en yeni örneğiyle alınacak, dahası öfkelenecekti.

Tabbot fotoğrafları bölge binasına götürdü. Masada başka bir çavuş, onu yüzünden olmasa bile üniformasından tanıyacak bir görevli oturuyordu.

"Ne istiyorsun?"

Tabbot: "Teğmen. Adı neydi?" diye sordu.

Masadaki adam baş parmağıyla ardmı gösterdi. "Ekip odasında."

Tabbot masanın etrafından dolandı ve binanın sonundaki ekip odasını buldu. Masalar ve masaların arkasında çalışan ya da gezinen adamların olduğu geniş bir odaydı. Hepsi fotoğrafçıya baktılar.

"Buradayım çavuş. İşin bitti mi?"

"Evet, efendim."

Tabbot dönüp teğmenin masasına yöneldi. Koyu fotoğrafların ilk şeridini yaydı.

"Eh, buna pek sevinmişe benzemiyorsun."

"Hayır efendim."

İkinci şeridi birincinin yanına koydu.

"Şu diptekiler hariç hepsi karanlık. Duş kabininde olan daha aydınlıktı. Duştaki sizsiniz, teğmen. Şans eseri arkadan aydınlatma, bu çekimlerdeki tek işe yarar fotoğrafları verdi."

ROBERT SILVERBERG

Robert Silverberg, birkaç inceleme eserinin yanında bir bilim kurgu yazarı ve editörüdür. Düzinelerce romanında nüfus fazlalığı, savaş, uyuşturucu alışkanlığı, insanın teknolojiyi kullanması ve diğer konuları işledi. Ayrıca kendine 14 Hugo ve 5 Nebula ödülü kazandıran, ayrıntılı uzaylı ırk ve toplumların yaşadığı pek çok fantastik öykü de yazmıştır. En son gezegeni yirmi milyon insan ve uzaylının yaşadığı Majipoor'dur. Burada, tek yönlü bir toplumun ilerleme maskesi altında kendini sakatlayabileceği konusunu işlemiştir.

Sınırı Geçmek

Yazın ilk gününde aylık eşim Silena Ruiz, bizim bölgenin ana programını Garnfield Hold bilgisayar merkezinden aşırıp, kayboldu. Hold'daki bir koruma, içeri onu baştan çıkarıp sonra uyuşturucu vererek girdiğini itiraf etti. Bazıları şimdi Conning Town'da olduğunu söylüyor; diğerleri Morton Court'ta olduğuna ilişkin söylentiler duymuş; bir kısmı da hâlâ gideceği yerin Mill olduğuna inanıyor. Bence nereye gittiği önemli değil. Önemli olan programımızın olmayışı. Onsuz on bir gündür yaşıyoruz ve her şey bozulmaya başladı. Sıcaklık iğrenç, ama soğutma sistemimizi kullanmadan önce, elle kumandaya çevirmemiz için her termostatı açmamız gerek; sanırım bu iş yapılmada hepimiz derimizin içinde kaynayacağız. Çöp sıkıştırmalarımızı kontrol eden tarayıcının devre dışı kalması topladıklarını dökecek bir yer olmadıkça hareket etmeyen çöp toplayıcılarını durdurdu. Sıkıştırıcıya verilecek doğru komutu kimse bilmediği için, her sokakta tehlikeli tepeler oluşturan çöpler yığılıyor ve sineklerin kurtçukları ya da daha kötüleri, yayılmış tepeciklerin üzerinde uçuşuyorlar. Dördüncü günden başlayarak, polislerimiz de araçsız çıkmaya başladılar. Bir kısmı, bakım programı devredışı olduğu için çoktan paslanmaya başladı bile. Hiçbir korumamız kalmadı, yabancılar bölgeye ceza almaksızın giriyor,

kadınlarımıza sarkıntılık ediyor, çocuklarımızı kaçırıyor ve yiyecek stoklarımızı yağmalıyorlar. Ganfield Hold'da bunalmış, terlemiş teknisyenler birliği, kaybolan programın yerine yenisini koymak için didiniyorlar, ama yeni birini tasarlamaları ayları hatta yılları bulabilir.

Teoride kayıt programlar, bu tür bir felakete karşı, toplulukta birkaç ayrı yerde saklanır. Ama biz de hiç kopya yok. Bölge kaptanının ofisinde saklanan yirmi yıldır işe yaramaz olmuş; ruh babasının evinin gözetiminde olanı sıçanlar kemirmiş; vergi toplayıcıların mahzenlerinde saklanan program bozulmamışa benziyordu, ama giriş gözüne yerleştirildiğinde anlaşılmaz bir nedenle bilgisayarları çalıştırmayı başaramadı. Ve zavallı durumdayız: Tüm bir bölge, yüz binlerce insan, tüm umutlarını yitirdiler. Silena, Silena, Silena! Ganfield'ı devre dışı bırakmak, zaten çekilmez hayatlarımızı daha da zorlaştırmak, beni komşularımın kinine maruz bırakmak... Neden, Silena? Neden?

Sokaklarda insanlar beni süzüyorlar. Beni bir bakıma, bütün bundan sorumlu tutuyorlar. Gösterip fısıldıyorlar; birkaç gün sonra tükürüp lanet okumaya başlarlar; eğer kısa zamanda bir çözüm bulunamazsa, taş bile atabilirler. Bakın, bağırmak istiyorum, benim yalnızca bir aylık karımdı ve her şeyi kendi başına yaptı. Sizi temin ederim, böyle bir şey yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Ve yine de beni suçluyorlar. Morton Court'taki zengin evlerde bu akşam Ganfield'dan bugün çalınan bebeklerle ziyafet yapacaklar ve sorumlu tutulan benim.

Ne yapabilirim? Neyi değiştirebilirim? Kaçmam gerekebilirdi. Bölge sınırlarını geçme düşüncesi içimi donduruyor. Beni korkutan ölüm tehlikesi mi yoksa alıştığım şeylerin kaybolacak olması mı? Muhtemelen ikisi de: Ölümüme de susamadım, Ganfield'dan ayrılmayı da istemiyorum. Yine de gideceğim, sınırı güvenle geçersem, sığınak bulmanın ne kadar zor olduğu hiç önemli değil. Eğer beni Silena'nın suçuyla itham etmeyi sürdürürlerse, başka seçeneğim kalmaz. Sanırım kendi insanlarımın öfkesiyle ölmektense, yabancıların elinde ölmeyi tercih ederim.

II

Bu karmaşık gecede kendimi Ganfield Kulesi'nin tepesinde, serin esintiler ve karanlığın korumasını ararken buldum. Görünen o ki, bölgenin

yarısı sıcaktan kaçmak için buraya gelmeyi düşünüyormuş; kızgın gözlerden ve buruşmuş dudaklardan kaçmak için, sadece cesur ve delilerin gittiği beşinci korkuluğa çıktım. Ben ikisi de değilim, ama yine de buradayım.

Kulenin kenarında yavaşça, eski ve aşınmış parmaklıklara dikkatle tutunarak gezinirken, tüm bölgenin manzarasını izliyorum. Ganfield yapı olarak sığ bir küvet gibi, bölgenin ortasında bir çivi gibi yükselen kulenin çevresinden hafif bir eğimle dışa doğru yineliyor. Bir zamanlar Ganfield'ın olduğu yerde bir göl olduğu söyleniyor; yüzyıllar önce yaşama alanı ihtiva artınca, kurutulmuş. Dün, eski gölün kilerlerimizi basmasını önlemek için kocaman pompaların kullanıldığını ve çok geçmeden pompaların duracağını ya da bakım için kendilerini kapayacağını ve böylece sular altında kalacağımızı duydum. Belki öyledir. Ganfield bir zamanlar gölü boğmuş; şimdi göl de Ganfield'ı mı boğacak? Karanlık sulara gömülüp, ardımızda yas tutacak kimse kalmadan boğulacak mıyız?

Ganfield'ı izliyorum. Şu yaşam yerimiz olan taş kutular, yirmi kat yüksekliğindeler ama benim izleme noktamdan hepsi cüce gibi görünüyor. Şu arazi parçası, dumanlı ayışığındaki siyah leke, bizim ufak halk parkımız. Şu düz damlı binalar dükkânlarımız, apar topar bir küme. Bu, aynı şekilde sanayi bölgemiz. Şu kulenin hemen kuzeyindeki gölgeye sarınmış yığın, bilgisayarlarımızın birer birer bozulup bakıma çekildiği Ganfield Hold. Neredeyse tüm yaşamımı bu dar sınırlar içinde salman Ganfield'da geçirdim. Ben çocukken ve bir bölgeyle komşusu arasındaki ilişkiler daha bu kadar sert değilken, babam beni tatile Morton Court'a, bir diğerinde de Mill'e götürmüştü. Gençken, iş için Parley Close'un üç bölgesine gönderilmiştim. Bu gezilerimi sanki bir düş gibi açık ve canlı hatırlıyorum. Ama şimdi her şey çok değişti ve Ganfield'dan ayrıldığımdan beri yirmi yıl geçti. Ben, neşeyle bir bölgeden ötekine geçen ayrıcalıklı memurlarımızdan biri değilim. Bütün dünyanın çöllerine yerleşilmiş, ırmaklarına köprü yapılmış ve bütün açık alanları doldurulmuş koca bir şehir olduğunu söylüyorlar, eski sınırları yıkan evrensel bir şehir ve ben yirmi yıldır bir bölgeden ötekine geçmedim. Merak ediyorum: Bir tek şehir mi yoksa sadece binlerce tartışmalı, parçalanmış küçük devletler mi? Şuraya bakın, çevreye. Artık sınırlar yok, ama o da bu bizim sınırımız, Ganfield Yayı; bölgeyi çevreleyen Şu kıvrımlı bulvar. Başka bir bölgeden mi geliyorsunuz? Öyleyse yayı yaşamınızı riske atmamak için. Küt burunlu, çok güçlü, geniş

bir caddeye yayılmış çakıllar gibi polislerimizi görüyor musunuz? Sizi sorguladıklarında eğer cevaplarınız geçersizse, sizi yok edebilirler. Tabii bu, gece kimseye bir zarar veremezler.

Şimdi dışarı, kavgalı komşularımıza bakın. Yayın ötesinde doğuya doğru Conning Town'ın sıkça tepelerini ve batıda karışık vadiye merdiven gibi inen, Mill'in sefil, karanlık duvarlı binalarını; daha ötede mutlu Morton Court'u ve daha belirsiz uzaklıkta bir yerlerde Folkstone'u, Budleigh'ı, Hawk Nest'i, Parley Close'u, Kingston'ı, Old Grove'u ve diğerlerini. Denizden denize, sahilden sahile uzanan bir zincirin parçaları olan bölgeleri, küresel mozayiği oluşturan cicili bicili camparçası bölgeleri, bütün sınırları ortadan kaldıran dünya şehrinin parçaları olan belirsiz sayıdaki toplulukları görüyorum. Bu gece başkentte, planlayıcıların hiç görmedikleri bölgeler için, gelecek ayın yağmur düzenlemesi planlanıyor. Bölgesel yiyecek paylaşımları (daima yetersiz kalan) bizim iştah alışkanlıklarımızı soyut birer varlık olarak gören bir adam tarafından tasarlanıyor. Başkentte bizim varlığımıza inanıyorlar mı? Gerçekten Ganfield diye bir yer olduğuna inanıyorlar mı? Onlar bir delegasyonla önemli hemşerilerimizi gönderip, kayıp programımızı telafi etmelerini istersek ne yaparlar? İlgilenirler mi? Hatta dinlerler mi? Bu sorun için bir başkent var mı? Daha yanıbaşımdaki Old Grove'u görmemiş olan ben, ötelerde, ulaşılmaz, mitlere sarınmış bir hükümet merkezinin varlığına sadece sadakat için nasıl inanırım? Belki bizim yöneticimiz yerin altındaki şeytanî bir makinedir. Bu beni şaşırtmazdı. Beni hiçbir şey şaşırtmıyor. Bir başka kent yok. Merkezdeki planlayıcılar da yok. Ufkun ötesinde, her şey sisler altında.

III

Ofiste en azından, kimse bana düşmanca bakmaya cesaret edemiyor. Kaş çatma yok, surat asma yok, kayıp programın sorumluluğunu bana yükleme yok. Sonuçta, Gıda Bölge Sorumlusu'nun başvekiliyim ve sorumlu genelde olmadığı için, bölümün yönetimde en etkili kişisi benim. Eğer Silena'nın suçu kariyerimi yıkmazsa, astlarımın bana horlayarak muamele etmelerinin aptalca olduğu kanıtlanır. Her halükârda öyle meşgulüz ki, bu tür tartışmalara zaman yok. Topluluğun düzenli olarak beslenmesinden sorumluyuz; paylaştırma kâğıtlarımızın işini görece uygun bir yol olmadığı

için programın kaybıyla görevlerimiz aşırı karmaşıklaştı. Bu nedenle besinleri hafızamıza ve tahminlerimize göre talep edip dağıtmalıyız. Her hafta kaç plankton küpü balyası tüketiyoruz? Kaç polibre proteoid karışımı? Aşağı Ganfield'daki dükkânlar için ne kadar ekmek? Bu ay bölgede ne tür diyet modası hâkim olur? Yanlış hesaplarımızın sonucu olarak talep ve ikmal dengesi bozulursa, yayılan şiddet eylemleri komşu bölgelere yağma akınları, hatta Ganfield içinde hortlayacak yamyamlık bile ortaya çıkabilir. Öyleyse tahminlerimizi azami incelikle yapmalıyız. Bu tür şeylere, bizi yönlendirecek bilgisayarlar olmadan karar verme duygumuz, ne korkunç bir ruhsal arınma!

IV

Krizin on dördüncü gününde, bölge kaptanı beni ağırlıyor. Mesajı öğleden sonra geç vakitte, hepimiz terden erimiş, yorgunluktan sersemlemiş bir haldeyken geldi. Birkaç saattir Deniz Ürünleri Masası'ndan üst düzey bir görevliyle karmaşık konulan konuşuyordum; bu merkezî hükümetin bir kolu ve bu yüzden, bürokratlardan birinin ani darılmasıyla Ganfield'ın plankton kotası keyfi olarak düşürülmesin diye aşırı nezaket göstermeliyim. Telefon bağlantısı kesin değil -Deniz Ürünleri Masası'nın merkezi Melrose New Port'ta, güneydoğu sahilinden yarım kıta boyu ötede-ve hatta, bilgisayarlarımızın ana programı devrede olsaydı, normal olarak silecekleri parazitler var. Görüşmemizde bir kriz oluştuğunda yardımcım bana bir not getiriyor: Bölge kaptanı sizi görmek istiyor. "Şimdi olmaz" diyorum sessizce dudaklarımı kıpırdatarak. Pazarlık ilerliyor. Bir iki dakika sonra yeni bir not geliyor: "Acil." Başımı iki yana sallayıp notu masamdan atıyorum. Yardımcımın dış ofise dönüp, kaptanın ekibinden yeşil gri üniformalı bir adamla ateşli bir tartışmaya girdiğini görüyorum. Ulak şiddetle beni gösteriyor. Tam o anda telefon hattı kesiliyor. Aleti yere çarpıp ulağa sesleniyorum, "Ne var?"

"Kaptan efendim. Hemen ofisine, lütfen."

"İmkânsız."

Kaptan'ın mührü olan bir emri gösteriyor. "Derhal gelmenizi istiyor."

"Ona tamamlamam gereken hassas bir işim olduğunu söyle" diye cevaplıyorum. "On beş dakika sonra, belki."

Başını sallıyor. "Gecikmeye izin verme yetkim yok."

"Öyleyse bu bir tutuklama mı?"

"Bir çağrı."

"Ama tutuklama zoruyla?"

"Evet, tutuklama zoruyla."

Omuz silkip bağırıyorum. Bütün yüklerim düşüyor. Bırak Deniz Ürünleri Masası'yla yardımcın ilgilensin; bırak bütün bölge açlık çeksin. Artık umrumda değil. Ben çağrıldım. Sorumluluklarım alındı. Masamı yardımcıma devrediyorum ve belki yüz kelimeyle karmaşık görüşme saatlerimi özetliyorum. Bütün bunlar artık başka birinin sorunu.

Ulak beni binadan, sıcak, nemli sokağa yönlendiriyor. Karanlık gökyüzü ve kanalizasyonların dolmasından ve çamurlu suların kızgın girdaplarının oluklardan akmasından bir süredir yağmur yağdığını anlıyorum. Drenaj sistemi de Ganfield Hold'dan idare ediliyordu ve şimdi çökmüş olmalı. Ofisimin önündeki dar bir plazayı geçiyoruz, taşmış kanalizasyon sularının yanından geçip evlerine dönen kızgın işçilerin omuz omuza kalabalığına dalıyoruz. Ulağın üniforması bizim için görünmez bir dokunulmazlık küresi oluşturuyor; kalabalık önümüzde ikiye ayrılıyor ve ardımızda yine birleşiyor. Hiç konuşmadan bölge kaptanının taş suratlı binasına götürülüyorum ve çabucak ofisine alınıyorum. Burası benim için yabancı değil, ama buraya bir tutuklu olarak gelmek, bölge konseyinin toplantısına katılmaktan çok farklı. Omuzlarım düşmüş, gözlerim halının ilmiklerine takılıyor.

Bölge kaptanı görünüyor. Altmışında, gri saçlı, dik, gözleri samimi ve dürüst görünümü konumunun taşıması gereken özellikleri yansıtıyor. Bölgemizi on yıldır idare ediyor. Beni adımla, ama soğukça selamlayarak "Kadınından bir haber var mı?" diyor.

"Olsaydı rapor ederdim."

"Belki. Belki. Nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Sadece genel dedikodular" diyorum. "Coning Town, Morton Court, Mill."

"Oralardan hiçbirinde değil."

"Emin misiniz?"

"O bölgelerin kaptanlarıyla görüştüm" diyor. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Tabii, sözlerine güvenmek için bir nedenimiz yok ama, öte yandan niye beni kandırmak istesinler?" Göz göze geliyoruz: "programın çalınmasında bir rolün oldu mu?"

"Hayır efendim."

"Sana hiç ihanet türünden şeyler anlatmadı mı?"

"Asla."

"Ganfield'da bir komplo olduğuna yönelik güçlü bir inanış var."

"Eğer varsa, hiçbir şey bilmiyorum."

Beni parçalayan bir bakışla yargılıyor. Uzun bir aradan sonra ağırca "Bizi mahvetti biliyorsun. Program olmadan muhtemelen, altı hafta daha idare edebiliriz, tabii eğer veba başlamazsa, eğer su basmazsa ve eğer dışardan gelen haydutlar hepimizi halletmezse. Ondan sonra pek çok küçük arızanın yığılması bizi felç eder. Karmaşaya düşeriz. Kendi pisliğimize gömülür, açlık çeker, boğulur, ilkelliğe döner ve sonuna kadar hayvanlar gibi yaşarız kimbilir? Ana program olmadan, yok oluruz. Bunu bize neden yaptı?"

"Bir fikrim yok" diyorum. "Düşüncelerini saklardı. Onda beni çeken ruhunun bağımsızlığıydı."

"Çok güzel. Şimdi bırak ruhunun bağımsızlığı seni çeksin. Onu bul ve programı geri getir."

"Onu bulayım mı? Nasıl?"

"Bunu sen bulacaksın."

"Ganfield'ın dışındaki dünya hakkında hiçbir yer bilmem ben."

"Öğreneceksin" diyor kaptan soğukça. "Burada seni ihanetle suçlayanlar var. Bence bunun değeri yok Seni cezalandırmanın bize yararı ne? Ama seni kullanabiliriz. Zeki ve bilgili bir adamsın; düşman bölgelerde yolunu bulabilir, bilgi toplayabilir ve onu tespit etmeyi başarabilirsin. Eğer birinin onun üzerinde etkisi varsa, ki senin var; onu bulursan, belki de programı geri vermeye ikna edebilirsin. Bunu becermeyi başka kimseden

bekleyemeyiz. Git. Sana dönüşünde dokunulmazlığının devamlılığını vaat ediyoruz."

Dünya etrafımda çılgınca dönüyor. Şoktan derim yanıyor. "Komşu bölgelerden serbest geçişim olacak mı?" diye soruyorum.

"Ulaşabildiğimiz yere kadar. Daha fazlası değil, korkarım."

"O zaman bana eskort verin. İki ya da üç adam."

"Yalnızken daha rahat seyahat edebileceğini düşünüyoruz. Birkaç kişilik bir grup, işgal gücü gibi görünür; kuşkuyla ve daha kötüsüyle karşılanacaksın."

"En azından diplomatik güvence?"

"Bütün başkanlara sana görevinde kibarca davranmaları ve şereflendirmeleri için bir tanımlama mektubu."

Böyle bir mektubun Hawk Nest ya da Folkstone'da ne kadar değeri olacağını biliyorum.

"Bu beni korkutuyor" diyorum.

Başını sallıyor, kabaca. "Bunu anlıyorum. Ama biri onu aramalı ve bu senden başka kim olabilir? Sana hazırlıklarını tamamlaman için bir gün veriyoruz. Ertesi sabah yola çıkacaksın ve dönüşünü Allah hızlandırsın."

Hazırlıklar. Nasıl hazırlanabilirim? Gideceğim yer belli değilken hangi haritaları almalıyım? Ofise dönmem düşünülemez; doğruca eve giderim ve şafakta agılacakmışım gibi bir odadan öbürüne dolanırım. En sonunda kendime azıcık yiyecek hazırlar ve karışımını, ama çoğu tabağımda kalır. Hiçbir arkadaşım aramıyor, ben de kimseyi aramıyorum. Silena kaybolduğundan beri arkadaşlarım beni terk.etti. Sefilce uyuyorum. Gece boyunca sokaklarda bağırtılar ve tiz alarmlar var; sabah postasından Coning Town'dan buraya yağmaya gelen beş adamın, polis makinelerinin yerine görev yapan gece nöbetçileri tarafından yakalanıp öldürüldüklerini öğreniyorum. Bunun birkaç gün sonra Conning Town'da da olabileceğini düşünerek, bundan hiç hoşlanmıyorum.

Silena'nın gittiği yolla ilgili ipuçları? Ganfield Hold'a girmek için kandırdığı korumayla konuşmak istiyorum: O zamandan beri tutukluymuş; kaptan onun hakkında karar veremeyecek kadar meşgul, o da bu arada

tutuklu bekliyormuş. Alnı terli, fırça gibi kızıl saçlı, küçük, kalın yapılı bir adam; gözleri öfkeyle parlıyor ve burun delikleri titreyerek. "Söyleyecek ne kaldı?" diyor. "Hold'da nöbetteydim. İçeri geldi. Onu daha önce hiç görmemiştim, ama üst düzey bir görevli olduğunu biliyordum. Paltosu açıktı. Altında çıplak olduğu belli oluyordu. Heyecanlı bir haldeydi." "Sana ne anlattı?"

"Beni arzuladığını. Bunlar onun ilk sözleriydi." Evet. Silena'yı bunu yaparken görebiliyorum, ama onun uzun, selvi gibi gövdesinin bu küçük adamın kucağına sığdığını hayal bile edemiyorum. "Bana, beni tanıdığını ve ona sahip olmam için çıldırdığını söyledi."

"Ya sonra?"

"Kapıyı kilitledim. İçerde bir karyolanın olduğu odaya gittik. Günün sakin bir zamanıydı; bir zarar gelmeyeceğini düşündüm. Paltosunu attı. Vücudu ..."

"Vücudunu boş ver." Gözümde canlandırabiliyorum; ipek gibi parlak uyluklar, sıkı bir karın, küçük çıkıntılı göğüsler ve omuzlarına düşen çikolata saçlarının şelalesi. "Ne konuştunuz? Politik anlamda bir şey söyledi mi? Bir slogan, hükümete karşı bir söz?"

"Hiçbir şey. Bir süre çıplak, birbirimize sarılıp uzandık. Sonra yanında aşk duygularını on kat artıran bir ilaç olduğunu söyledi. Koyu bir tozdu. Suyla karıştırıp içtim; o da içti, ya da öyle göründü. Anında uyumuşum. Uyandığımda dışardan gürültüler geliyordu ben de tutukluydum." Bana ters ters bakıyor." En başından bir hileden kuşkulanmalıydım. Öyle kadınlar benim gibi erkekleri istemezler. Seni ne zaman incittim? Entrikana kurban olarak neden beni seçtin?"

"Entrikası" diyorum. "Benim değil. Benim bunda bir suçum yok. Yaptığı benim için bir bilinmez. Eğer nereye gittiğini bulabilirsem, onu izleyip cevapları alacağım. Ve bana yapabileceğin her yardım, sana bir özür ve özgürlüğünü kazandırabilir."

"Bir şey bilmiyorum" diyor asık suratlı. "İçeri girdi, bana tuzak kurdu, ilaç verdi, programı çaldı."

"Düşün. Hiç konuşmadı mı? Muhtemelen başka bir bölgenin adını söylemiştir."

"Hiçbir şey söylemedi."

O sadece bir rehin, masum, işe yaramaz. Ayrılırken bana onun için aracılık etmemi istiyor, ama ne yapabilirim? "Kadının beni mahvetti" diye bağırıyor.

"Hepimizi mahvetmiş olabilir" diye karşılık veriyorum.

Ricam üzerine, bölge mahkemesinden biri, kaybolduğundan beri resmî mühür altında olan Silena'nın dairesine girmeme eşlik ediyor, içerisi baştan aşağı incelendi ama belki benim tek başına fark edebileceğim bir ipucu vardır. Girerken, keskin bir kayıp sancısı duyuyorum. Çünkü Silena'nın eşyalarını görmek bana mutlu zamanlarımızı hatırlatıyor. Bu şeyler acı verircesine tanıdık: Kitaplarının düzenli dizisi, giysileri, döşemeleri, yatağı. Onu yalnızca on bir haftadır tanıyordum ve yalnızca iki haftadır aylık karımdı; benim için bu kadar çabuk anlam taşıyabileceğini fark etmemişim. Çevreye bakıyoruz, refakatçim ve ben. Kitapları onun durmak dinlenmek bilmeyen beyninin kanıtı: Küçük ışık kurgusu, temelde ciddi tarih kitapları, sosyal sorunların analizleri, olacak koşulların tahmini: Holman, "Dünya Şehri Dönemi." Sawtelle, "Megapol Muzafferleri." Doxiadis, "Şehirli Adamın Yeni Dünyası." Heggebend, "Elli Milyar Yaşam." Marks, "Heryer Calcutta'dır." Chasin, "Yeni Toplum." Birkaç kitabı alıyor, Silena'ymış gibi okşuyorum. Burada bir gece geçirdiğimde çoğu zaman bu kitaplardan birine uzanıp, Sawtelle, Heggebend ya da Marks ya da Chasin'den, ilgilendiği bir noktayı güçlendirecek bir pasaj okurdu. Tembelce sayfaları çevirdim. Düzinelerce paragrafın altı ince çizgilerle özenle çizilmişti ve uzun uzun yorumlar yazılmıştı. Yanımdaki, "Hepsini muhtemel bir işaret olabilir diye inceledik" diyor. "Tek düşündüğü şey, dünyanın konfor için çok kalabalık olduğu." Kuşkulu bir kahkaha. "Kim düşünmüyor ki?".Alt rafın sonundaki yeşil bağlı kitapçık yığınını gösteriyor. "Bunlar, öte yandan aramanıza yardımcı olabilir. Onlar hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Yığın, "Walden Üç" adında bir şeyin dokuz kopyasından oluşuyor: Ütopik bir fantezi; görünürde, ırmakların ve ormanların kapladığı bir düş ülkesi. Kitaplar bana yabancı: Silena onları yakın zamanda almış olmalı. Neden dokuz kopya? Bir dağıtıcı mıydı? Kingston'daki bir yayınevinin kaşesini taşıyor. Kingston ve Ganfield ticari ilişkileri yıllar önce kesmişlerdi; orada basılan şeyler burada pek bulunmaz. "Onları hiç görmedim" diyorum. "Sizce bunları nereden bulmuş olabilir?"

"Kingston'dan çıkan baskıların üç kaçak yolu var."

"Bu kitapçık kaçak mı yani?"

"Büyük olasılıkla. Son yüz yıldaki toplumsal eğilimlerin tümüyle ters çevrilmesini savunuyor. Dediğim gibi, Kingston'da basılan kitapların üç ana kaçak yolu var. Dağıtım zincirinin birinin Wisleigh ve Cedar Malldan, diğerinin Old Grove, Hawk Nest ve Conning Town'dan ve üçüncüsünün de Parley Close ve Milî üzerinden geçtiğini tespit ettik. Kadınının şimdi, bu yeraltı dağıtım yollarından birini kaçakçı arkadaşlarının koruması altında geçerek, Kingston'da bulunduğunu tahmin ediyoruz. Ama bunu kanıtlayacak yolumuz yok." Boş boş gülümsüyor. "Yollardaki diğer topluluklardan birinde de olabilir. Ya da hiçbirinde."

"Yine de Kingston'ı hâlâ büyük amacım olarak düşünmeliyim. Aksine bir şey öğrenene kadar. Doğru mu?"

"Başka ne yapabilirsin?"

Başka ne, gerçekten? Zaman Herlerken ve Ganfield her geçen gün karmaşaya daha da gömülürken, bilinmez sayıdaki düşman bölgelerde, dokuz kitapçığın kesin kaynağından başka hiçbir ipucum olmadan rastgele bir arama yapmalıyım.

Mahkeme bana işe yarar şeyler, sağlıyor: Haritalar, tanıtım mektupları, en azından bazı bölge sınırlarını rahatsız edilmeden geçmem için işçi pasaportu ve merkez bankasının damgası olduğu için pek çok bölgede geçerli olan banknotların yanında, bölgesel kurlar. İsteğime karşılık bir de silah verdiler -küçük bir ısı ateşlemeli tabanca- ve çabuk ve kolay bir ölümden başka şansım kalmadığında yutmam için bir kapsül.

Hazırlığımın son aşaması olarak, casusluk kariyerinde fhreadmuir ve Red Meadow kadar uzak yüzlerce topluluğa emniyetle girmiş, şimdi emekli olan bir gizli ajana bir saat ayırdım. Karşıya geçmek üzere olan birine ne öğüt veriyor? "Dengeni koru" diyor. "Kendini, bulunduğun yere aitmiş gibi güvende hisset ve kendine güven. Asla korkuyla yürümez. Herkesin gözüne bak. Yine de gerekenden fazlasını söyleme. Sürekli uyanık ol. Sürekli tetikte ol." Bu tür ilkeleri onun yardımı olmadan da geliştirebilirdim. Hayatta kalmak için özel ipuçlarının hiçbiri yok. "Her bölge" diyor, "Sürekli değişen, kendi sorunlarıyla meşguldür; hiçbir şey sezilemeyebilir, yükselen her şey karşılanmalıdır." Ne rahatladım!

Hava kararınca, Ganfield Kulesi'nin gölgesindeki ruh babanın evine gittim. Bir kutsama almadan gitmek aptallık olur. Ama ziyaretimde ters giden bir şey var. Bu nedenle içeri girerken inancımı yitiriyorum. Loş ayin odasında dokuz mum yakıyorum, tören vazosundan beş ot yaprağı koparıyorum, diğer tören adetlerini tümüyle yapıyorum, ama ruhum donuk ve boş kalıyor. Dua edemiyorum. Ruh babası, derin kemikli çukurlara yerleşmiş, akıl almaz gözleri olan sıska bir adam... Ona görevimden söz edilmiş. Beni tüy kadar hafif bir kucaklamayla onurlandırıyor. "Emniyetle git" diye mırıldanıyor. "Tanrı seni izliyor." Keşke bundan emin olsaydım. Eve dönerken Ganfield'ı son gecemde doyasıya içime çekmek ister gibi mümkün olan en uzun yoldan dolanıyorum. Uzaklaşan geçmişim içimden kuruyan bir ırmak gibi akıyor. Doğum yerim okulum, oynadığım sokaklar, ergenliğimin geçtiği yatakhane, ilk aylık karımın evi. Elveda. Elveda. Yarın karşıya geçiyorum. Daireme yalnız dönüyorum; bir kez daha uykum düzensiz. Şafaktan bir saat sonra kendimi şaşkın, Conning Town'a giden tüp geçidin ağzında, işçilerin sırasında beklerken buluyorum. Böylece geçişim başlıyor.

VI

Tüp geçitteki trende kimse konuşmuyor. Yüzler gergin; bedenler plastik oturaklarda kasılmış. Doğal olarak koridorun karşısında biri, bu işçi grubuna yeni katılanın kim olduğunu merak ederek bana bakıyor, ama ben fark edince gözlerini kaçırıyor. Bu işçiler en az benim kadar Ganfield'da yaşıyor olsalar da hiçbirini tanımıyorum; yaşamları daha önce benimkiyle hiç kesişmemiş. Mühendisler, tüccarlar, diplomatlar, her neyse, kariyerleri kendilerinden çok bölgeye bağlı. Hâlâ toplumdan topluma bazı düzenli ilişkilerin sürmesi, her geçen gün bölünen, düşmanlaşan toplumumuzun anormalliklerinden biri: Belirli bir sayıda insan her gün, soğuk yabancılar arasında izoleli, çevrelenmiş biçimde çalıştıkları dış bölgelere seyahat etmek zorunda.

Doğuya doğru inanılmaz bir süratle ilerliyoruz. Şimdiye kadar kesinlikle Ganfield sınırlarını çoktan geçtik ve yabancı bölgedeyiz. Vagonun duvarındaki ışıklı bir işaret, rotamızı gösteriyor: CONNING TOWN 'HAWK NEST 'OLD GROVE 'KINGSTON 'FOLK STONE TARLEY CLOSE 'BUDLEIGH 'CEDAR MALL 'MILL 'MORTON COURT

'GANFIELD'i en acil komşularımızdan geçen geniş bir halka. Bu bölgeler zincirindeki ayrı bağlantıları görmeye çalışıyorum. Her biri üç ya da dört yüz binyasal ve yurtsever yurttaşı olan bir topluluk. Her birinin kendine özgü bir sesi, tadı, belirleyici kalitesi, yönetim biçimi, gelenekleri ve törenleri var. Ama ben onları sadece Ganfield'ların oluşturduğu bir küme olarak görebiliyorum, geçtiğim her yer bir öncekine benziyor. Bunun böyle olmadığını biliyorum. Dünya şehri, benzerliklerin homojen birtoplamı, ayırt edilemez banliyölerin küresel bir bohçası değil. Hayır, dayanılmaz bir değişiklik, teyl şehir merkezlerini, genel bir ihtiyaçla kırılgan bir birliğe bağlayan bir kalabalık var. Onları hiçbir ana plan var etmedi; her biri zaman içinde ayrı noktalarda belirli bir amacın gerekliliklerine hizmet etmek için geliştiler. Bu topluluk, cesurca sert tepelerin eğimlerine çıkıp, kıvrılarak akan bir ırmak boyunca uzanmış; burada baskın olan mimarî, kolay, ılıman bir iklim oluşturmuş, oradaki düşmanı doğayla savaşıyor; biçimler topografi ve yerel etkileri izliyor, bireysellik yaratıyor. Dünya bir zenginlik, öyleyse neden sadece bin tane Ganfield görüyorum?

Tabii ki bu kadar basit değil. Bölgeselliği yüreklendiren güçlerle bütün toplumları birbirine benzetmeye çalışan güçlerin gerginliğine yakalandık. Merkezkaç kuvvetleri kocaman eski şehirleri, Londraları, Tokyoları, New Yorkları, sözümona otonom güçleri ele geçirmiş komşu topluluklara ayırdı. O koca şehirler yaşayamayacak kadar plansızdı; uzun mesafe taşımacılığı imkânsız, iletişimi zor bir hale getiren nüfus yoğunluğu şehir bünyesini sarstı, merkezi hükümetin otoritesini yıktı ve küçük ölçekte, birbirine yakın örülmüş alt şehirleri, yarışabilir tek birim olarak bıraktı. İki dinamik ve, karşıt işlem şimdi kendilerini savunuyor. Gurur ve yörel üstünlük arayışı, her topluluğu özelleşmeye yönlendirdi: bu öncelikli endüstriyel üretim, merkezi bir gelişmiş eğitimle ilgili, bu finansmanla, bu hammaddelerin işlenmesiyle, bu eşyaların toptan pazarlamasıyla, bu perakende dağıtımıyla vesaire, her bölgenin biçimi ve işlevi seçilen göreviyle belirlendi. Ve şimdi yeni merkezden uzaklaşma, ağdalı konuşma, hükümet yapılarının kopyalanması, verim ve toplum hizmetlerini gerektirdi; kendi emniyeti için her bölge kendini eski şehirlerin bir mikro örneğine çevirme gereği duydu. İdealde, tüm toplumların, diğer tüm toplumların ihtiyaçlarını mümkün olan en az taşıma ve kaynak kullanımıyla karşılamaya çalıştığı, özellik ve gereksizlik arasındaki dengeyi mükemmel kurmalıyız; gerçekte insani zaafımız, bizi bu geri çevrilemez çekimi ve irrasyonel korku eğilimleri oluşumuna getirdi. Bölgeyi bölgeden ayırdık ve kendi ilgilerimize karşın

içebağımlılık bağlarımızı her yıl kopardık ve inatla öz yeterliliğimizi bölge düzeyinde aradık. Bu imkânsız olduğu için, yaşamlarımız sürekli yoksullaştı. Sonunda, bütün bölgeler aynı olacak ve güzellikten mahrum, çeşitlilikten yoksun, acıklı ve topallayan Ganfield'ların oluşturduğu bir dünya yaratmış olacağız.

Evet, tüpgeçit treni duruyor. Burası Conning Town. İlk bölge sınırını geçtim. Çıkışımı asık suratlı bilgisayarların dosyasından yapıyorum. Onları taklit ederek, devasa bir Cyelop'u tarama makinesine yaklaşıyorum ve pasaportumu uzatıyorum. Hiç vize işareti yok; onlarınki vize işaretleriyle bezenmiş. Titriyorum ama makine beni kabul ediyor ve soluk lavanta renkli sayfada ışıldayan parlak kızıl renkli bir pul basıyor:

• CONNİNG TOWN BÖLGESİ •

• GİRİŞ VİZESİ •

• 24 SAAT GEÇERLİ •

"Saatine, dakikasına, saniyesine kadar tarihlendi. Hoşgeldin yabancı, ama gündoğumuna kadar kasabalın ayrıl!"

Pırıldayan dolandırıcılıktan, sokağa. Parlak sabah güneşi ince, isli ve yakın sıralı Conning Town kulelerine vurmuş. Hava serin ve hoş. Ganfield'daki programsız, sıradan bunaltıcı günlerden sonra bana garip geldi. Bizim berbat havamız sınırdan süzülüp onlara saldırıyor mu? Somurtkan gözler beni inceliyor; benim bir yabancı olduğumu düşünüyorlar. Giysilerinin stili yabancı, omuzlarda büzülmüş, belde salmıyor. Kendimi onların sorgulayan bakışlarına karşın boş boş gülümsemeye çalışırken buluyorum.

İlk korkum kaybolup, komik bir şey beni etkisi altına alıncaya kadar şehir merkezinde bir saat boyunca amaçsızca dolaşıyorum: Yerliymiş gibi davranmaya çalışıyorum ve bu modası geçmiş basit numara hoşuma gidiyor. Burası Ganfield'dan çok farklı, henüz hiçbir şey oraya benzemiyor. Kaldırımlar daha geniş; sokak lambalarının açılı boyunları yerine, nazik yaylı boyunları var; yangın muslukları mavi ve turuncu değil, yeşil ve altın sarısı. Polis makineler, bizimkilerde altı ya da sekiz casus gözün olduğu yerde on ya da on iki casus göze sahip ve bizimkilerden daha düz yuvalılar. Başka, başka, bambaşka.

Üç kere polis makinelerince durduruluyorum. Pasaportumu çıkarıp vizemi göstererek devam edebiliyorum. Şimdiye kadar sınırı geçmek düşündüğümden daha kolaydı. Burada beni kimse rahatsız etmiyor. Sanırım zararsız görünüyorum. Neden yabancılığımın bu insanları bana saldırtacağını düşündüm? Sonuçta Ganfield komşularıyla savaşta değil.

Bir kitapçı arayarak doğuya doğru ilerlerken, küçük dükkânların olduğu bir alana varmadan sefil bir mahalleden ve kasvetli fabrikalar bölgesinden geçiyorum. Akşam üzeri aynı blokta üç kitapçı keşfediyorum ama bunlar, "Walden Üç" gibi kaçak propagandalar içeren kitapları satmayacak türden kuşkusuz yerler İlk ikisi tümüyle otomatik: Boş duvarlı, yük levhası ve tarayıcı işlemleri, üçüncünün otuz yaşlarında, sarkan sarı bıyıklan ve açık mavi gözleri olan insan bir tezgâhtarı var. Elbisemin stilini tanıyor ve "Ganfield, ha? Orada çok sorun varmış" diyor.

"Duydun mu?"

"Hikâyeler. Bilgisayar bozulmuş, değil mi?"

Onaylıyorum. "Öyle bir şey."

"Polis yok, çöp taşıma yok, hava kontrolü yok, her şey zorla çalışıyorum der gibiymiş, böyle diyorlar." Dükkânında bir yabancı görmeye şaşırmış ya da rahatsız olmuşa benzemiyor. Hali sevimli ve rahat. Yoksa savunmasızlığımız hakkında bilgi edinmek için olta mı atıyor? Ona bize karşı kullanılabilecek bir şey anlatmamak için dikkatli olmalıyım. Ama burada her şeyi bildikleri çok açık. "Sanırım sizin için taş devrine geri dönmek gibi olmalı. Gerçek bir travma olsa gerek" diyor.

Sertçe "Başediyoruz" diyorum.

"Neyse, nasıl olmuş?"

Anlamsız şekilde omuz silkiyorum. "Emin değilim." Hâlâ bir şey ele vermedim. Ama sonra az önceki ses tonundaki bir şeyi gecikerek yakalıyorum ve sorularını cevaplarken otomatik olarak duyduğum ani şüphe biraz dağılıyor. Etrafa bakmıyorum. Dükkânda başka kimse yok. Sesime gizemli bir ton verip "Bu kadar travmatik olmayabilirdi bile, açıkçası, buna bir kere alışmıştık. Yani, bir kere bizim için düşünen makinelere bu kadar dayanmamayı denedi ve becerdik, hatta çok başarılıydık. Geçen hafta eski tür yaşama dönmeyi denemenin yararlarını anlatan küçük bir kitap okuyordum. Kitap Kingston'da basılmış" dedim.

"Walden Üç." Bir soru değil, bir cümle.

"İşte o." Gözlerim onunkileri sorguluyor. "Onu okudun mu?"

"Gördüm."

"Sanırım kitap çok mantıklı."

Sıcak bir tebessümle gülümsüyor. "Bence de. Ganfield'da çok Kingston malı var mı?" diye soruyor.

"Doğrusu çok az."

"Burada da pek yok."

"Ama biraz vardır."

"Evet, biraz" diyor.

Silena'nın yeraltı hareketinden biriyle mi karşılaştım?

İstekli istekli, "Belki bazı insanlarla tanışmama yardımcı olabilir..."

"Hayır."

"Hayır?" .

"Hayır." Gözleri hâlâ dostça bakıyor ama yüzü gergin. "Buralarda öyle bir şey yok" diyor, sesi aniden pesleşip uzaklaşıyor. "Hawk Nest'e gitmen gerekecek."

"Bana oranın iğrenç bir yer olduğunu söylediler."

"Yine de gitmen gereken yer Hawk Nest. Nate ve Holly Borden'ın dükkânı, Box sokağında." Aniden tavırlarıyla aşırı ilgili tezgâhtar görüntüsüne dönüyor. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı efendim? Süper romanlarla ilgileniyorsanız, yeni iki kez güçlendirilmiş birkaç kasedimiz var. Belki size ...."

"Teşekkür ederim, hayır." Gülümsüyorum, elimi sallayıp dükkândan çıkıyorum. Dışarda bir polis makinesi bekliyor. Başını döndürüp, her bir gözüyle beni kıça tarıyor; sonuçta buna alıştım. Dokümanı çıkarıyorum. Kitap dükkânının camından, tezgâhtarın ümitsizce bizi izlediğini görüyorum. Polis makine, "Conning Town'daki ikametgâhımız nerede?" diyor.

"Kaldığım bir yer yok. Burada yirmi dört saatlik vizem var."

"Geceyi nerede geçireceksiniz?"

"Sanırım bir otelde."

"Lütfen oda konfirmenizi gösterin."

"Henüz bir oda ayırtmadım" diyorum.

Uzun süren bir sessizlik; makine kuşkusuz talimatlar için Conning Town'ın ana programına girip merkezine danışıyor. Sonunda, "Dört saat içinde kendinize yasal bir rezervasyon yatırıp, bunu ilk fırsatta bir monitöre göstermenizi tavsiye ederim" diyor. "Bunu yapmazsanız vizeniz iptal olacak ve Conning Town'dan çıkarılacaksınız." Makinenin derinliklerinden birkaç uğursuz tıkırtı geliyor. "Şu anda resmi gözetim altındasınız" diye uyanda bulunuyor.

Sorulardan boğulmuş, aceleyle kitapçıya geri dönüyorum. Tezgâhtar beni görünce bozuluyor. Dükkânına monitörleri çeken birini -görünen o ki burada polis makinelerin adı monitör- hoş karşılamıyor. "Bana en yakın iyi bir oteli nerede bulacağımı söyler misiniz?" diye soruyorum.

"Bulamazsın."

"Düzgün otel yok mu?"

"Otel yok. Yani bir oda bulabileceğin bir otel yok. Yalnızca iki ya da üç yolcu evimiz vardır ve odalar sürekli çalışan işçiler için aylar önceden peşin ayırtılır."

"Monitör bunu biliyor mu?"

"Tabii ki."

"Öyleyse yabancılar nerede kalıyor?"

Tezgâhtar omuzlarını silkerek: "Burada bu tür yabancılar için yapısal program yok. Düzenli ilişkilerin düzenli ayarlamaları var. Yetkisiz misafirler buraya ait değildir. Görüyorum ki iki arada sıkıştın. Geceyi Conning Town'da geçirmen için yasal bir yol yok."

"Ama vizem var."

"Fark etmez."

"Sanırım Hawk Nest'e gitsem iyi olacak."

"Geciktin. Ayrıca tüp trenini kaçırdın. Eğer sınırı gece karanlığında yürüyerek geçmeyi denemezsen, kalmaktan başka seçeneğin yok. Bunu tavsiye etmem.

"Kalmak? Ama nerede?"

"Sokakta uyu. Eğer şanslıysan monitörler sana dokunmaz."

"Sessiz bir arka sokakta herhalde."

"Hayır" diyor. "Yoldan uzak bir yerde uyursan serseriler seni kesin dilimler. Uyku için ayrılmış sokaklardan birine git. Kalabalığın ortasında, gözetim altında bile olsan, kimsenin dikkatini çekmezsin." Konuşurken dolaşıp, dükkânı kapamaya hazırlanıyor. Heyecanlı ve rahatsız görünüyor. Conning Town haritamı çıkarıyorum ve nereye gideceğimi gösteriyor. Görünürde harita birkaç yıl öncesinin; üzerinde kalemiyle silinmez düzeltmeler yapıyor. Dükkândan birlikte çıkıyoruz. Onu bir lokantaya misafirim olarak davet ediyorum ama bana vebalıymışım gibi bakıyor. "İyi günler" diyor. "Bol şans."

VII

Yalnızım. Akşam yemeğimi şehir merkezinin karşısında, bakımsız, loş aydınlatmalı otomatik bir kafeteryada yiyorum. Sessiz makineler bana Conning Town'ın sarı plastik pullarıyla ödeme yapıp, yiyeceğim, sulu acı bir çorba, solgun gözenekli ekmek ve kaynağı belirsiz topaklı içeriği olan kurşun serpmesi öneriyorlar. Tat almadan kafeteryadan çıkarken, gökyüzünün batı yönünde kızılımsı bir aydınlık görüyorum. Sevimli bir günbatımı ya da bildiğim üzere, Ganfield'ın yandığının bir işareti olabilir. Etrafta monitörlere bakmıyorum. Dört saatlik izin sürem neredeyse doluyor. Hemen bir kalabalığa dalmalıyım. Uyumak için henüz çok erken ama kitap tezgâhtarının geceyi geçirmem için söylediği yerin birkaç blok ötesindeyim ve oraya gidiyorum. Herşey yolunda; oraya vardığımda -gösterişli cepheli gri binaların çevrelediği geniş bir meydan- çoktan sokakta uyuyanların meydanı doldurduğunu görüyorum. Yerleşik halkın haklarının bir düzenlemesiyle belirlenmiş, her gece talep edildiği açıkça belli olan parke bölgelerinin küçük alanlarında yerleşmiş sekiz yüz adam, kadın ve aile grubu olmalı burada. Diğerleri sürekli meydanın üç girişinden içeri akıyor, yerlerini buluyor, yatak olarak köpüklü şiltler ya da bez yığınları seriyorlar.

Dostane bir kalabalık; bu insanlar, genel bir yoksulluğun bağlarıyla bağlanmışlar. Gülüyor, birbirlerine sarılıyor, şans oyunları oynuyor, fısıltılı sırlarını paylaşıyor, tartışıyor, iş anlaşması yapıyor ve altı kişinin el çırpıp ilahi söylediği, yerel dinlerinin düzenli ayinlerinde toplanıyorlar. Burada bireysellik anlamsız. Birbirlerinin önünde serbestçe soyunuyorlar ve açık çiftleşme olayları görünüyor. Manzaranın neşeli görünümü bana bir ortaçağ karnavalını hatırlatıyor: Brulesk oyununu. Bu eğlenen kalabalığın, konuksevmez gökler altında, yağmura, sulu kara, nemli sise, kara ve bu boylamlardaki yaz ve kışın diğer tatsız olaylarına karşı savunmasızca açıkta olduklarını fark etmemle bozuluyor. Ganfield'da yerleşim lisanslarını kaybedip geçici olarak açığa itilen, sokakta uyuyan insanlar var, ama burada bu bir anlamda kurumsallaşmış. Oysa Conning Town yeni yerleşim yerleri inşa edeceğine dair bir borç ertelemesi ilan etmişti.

İnsanların yanından, arasından ve üstünden geçerek, meydanın ortasına varıyorum ve tutulmamış bir parça döşemeyi seçiyorum. Ama o anda, kırmızı yüzlü, heyecanlı, küçük bir kadın geliyor ve kolayca anlayabileceğim belirgin bir Conning Town aksanıyla, orasının kendine ait olduğunu söylüyor. Gözleri tehdit edercesine parlıyor; elleri pençeye dönüşmek üzere; çevrede oturan birkaç kişi doğrulup, bana tehditkâr gözlerle bakıyorlar. Hatam için özür dileyip çekiliyorum, bir çocuğa takılıp tökezliyorum ve kaynayan bir tencereyi ıska geçiyorum. "İleri. Buraya değil. Buraya değil." Şaşkınlıkla etrafa bakınırken battaniye yığınları arasından bir el çıkıp bacağıma vuruyor. "Buraya değil." Boyalı yüzlü bir adam minyatür bir çadırdan çıkıp, benimle anlamadığım bir dilde konuşuyor: "Buraya değil." Meydandan tümüyle atılıp dışlanacağımı, hatta bu bölgenin sokaklarında uyuyamayacağımı düşünerek dolaşmayı sürdürürken, sonunda yerleşenlerin beni kabul ettiği bir köşede, dar bir yer buluyorum. "Tamam mı?" diyorum. Gülümseyip el sallıyorlar. Minnettarlıkla oraya yerleşiyorum.

Karanlık çöktü. Meydan dolmaya devam ediyor; benden sonra her boş yeri dolduran en az bin kişi geliyor ve bu gelişler hiç azalmıyor. Patlayan kahkahalar, tembel gevezelikler, ciddi romantik teklifler, insanların kendi aralarındaki tartışmaların gevrek sesini duyuyorum. Biri bir şişe şarap dolandırıyor. Muhtemel mayalanmış, yapışkan, acı bir sıvı, ama ikramı memnuniyetle kabul ediyorum. Gece ılık, neredeyse bunaltıcı. Tanımadığım bir yemeğin kokusu havada yayılıyor; keskin, baharatlı, ağır bir koku.

Baharatlı yemek! Yoksa burası gerçekten Kalküta mı? Gözlerimi kapayıp içime giriyorum. Akımdaki parke taşlar soğuk. Yatağım yok ve bunca yabancının önünde giysilerimi çıkaramayacağımı düşünüyorum. Sanırım bu akıl hastanesinde uyumakta zorlanacağım. Ama sonunda uğultu azalıyor ve bitmiş, tükenmiş derin, rahatsız bir uykuya dalıyorum.

Çirkin düşler. Artan kalabalığın boğucu baskısı. Kanallarından taşan ırmaklar. Yıkılan kuleler. Binlerce pencereden fışkıran çamurlu sular. Uyluklarımı çevreleyen çelik bantlar; bacaklarım işe yaramaz, çürüyorlar. Bir bit ordusu üzerime yürüyor. Soğuk bir el bana dokunuyor. Dokunuyor, dokunuyor ve beni uykumdan uyandırıyor.

Sert beyaz bir ışıkla sarsılıyorum. Gözlerimi kırpıştırarak tekrar kapatıyorum. Bir süre sonra başımda bir monitörün beklediğini fark ediyorum. Çevremdekiler uyanmış, elleriyle beni gösterip homurdanarak geri çekiliyorlar.

"Sokakta uyuma izniniz lütfen."

Yakalandım. Mazeretler uyduruyorum, bu seferlik görmezden gelmesini istiyorum, affetmesi için yalvarıyorum. Ama polis makinesi ne acımasızdır, ne de merhametli; sadece programını izler. Pasaportumu istiyor ve vizemi tarıyor. Sonra bana gözetim altında olduğumu hatırlatıyor. Söylendiği gibi bir otel odası bulamadığım ve belirtilen sürede bir monitöre rapor vermediğim için kovulacağım.

"Çok iyi" diyorum. "Beni Hawk Nest sınırına götürün."

"Bir an önce Ganfield'a döneceksin."

"Hawk Nest'te işim var."

"Yasal olmayan misafirler kendi bölgelerine gönderilirler."

"Conning Town'dan çıktıktan sonra nereye gittiğim sizi niye ilgilendiriyor."

Makine insafsızca, "Yasal olmayan misafirler kendi bölgelerine gönderilirler" diyor.

Bu kadar küçük veriyle geri dönmeye cesaret edemem. Hâlâ monitörle tartışırken, meydandan çıkarılıp mağara gibi karanlık sokaklardan tüpgeçidin girişine getiriliyorum. İstasyonda başıma ikinci bir monitör

görevli bırakılıyor. Üç saat sonra monitör bana bilgi veriyor: "Ganfield'a giden tren gelecek."

İlk monitör uzaklaşıyor.

Makinenin pasaportumu geri vermeyi unuttuğunu çok geç fark ediyorum.

VIII

İki numaralı monitör benimle pek ilgilenmiyor. Üzerimde yarım yamalak tuttuğu bir tarayıcıyla, ama ne yaptığıma karışmadan, etrafımda geniş bir yay çizerek tüp istasyonda devriye geziyor. Kaçmaya kalkışsam, kuşkusuz beni yok edecek. Kızgınlıkla haritalarımı inceliyorum. Hawk Nest, Conning Town'ın kuzeydoğusunda; bu benim düşündüğüm tüp istasyonsa, sınır çok uzak değil. Yürüyerek beş dakika belki. Pasaportsuz Ganfield'dan başka gidebileceğim bir yer yok; işçi konumum iptal edildi. Ama yasal şeyler Hawk Nest'te pek önemli değil.

Nasıl kaçmalı?

Bir plan uyduruyorum. Oldukça basit ve saçma bir plan. Ama makinelerle ilgilenirken saçmalık çoğunlukla işe yarar. Monitör beni Ganfield'a giden tren bindirmek için programlandı, evet ama beni trende tutmak için değil.

Şafağa kadar sıkıcı saatler boyu bekliyorum. Tünelin ötesinde sıkışmış havanın çarpışını duyuyorum Sonunda tren istasyona giriyor. Monitör binmemi emrediyor. Vagona biniyorum, çabucak öbür ucuna yürüyorum ve platformun uzak ucundaki açık kapıdan çıkıyorum. Monitör bu manevrayı fark etse bile, kalabalık bir trende ateş etmesi zor. Vagondan inerken koşmaya başlıyorum, ürkmüş yolcuların arasında geçip, süratle merdivenleri tırmanıp sisli sabah aydınlığına çıkıyorum. Sokakta koşmak anlamsız olur. Normal yürüme tempoma dönüyorum ve erken işe giden kalabalığa karışıyorum. Burası Crystal Bulvarı. Güzel. Bir rota ezberlemiştim: Crystal Bulvarı'ndan Flagstone Meydanı'na, oradan Mechanic Sokağı üzerinden sınıra.

Conning Town bölgesinin makinelerinin kullandığı merkezi ağ sistemine bağlı bütün monitörlerin, kaybolmamla birlikte aniden karıştıklarını tahmin edebiliyorum. Ama bu beni nerede bulacaklarını bildikleri anlamına

gelmez. Crystal Bulvarı'nda kuzeye yöneliyorum -adı ya bir kara mizah espirisinden geliyor ya da zamanın neden olabileceği acımasız etkilere bir kanıt- yaya trafiğini izleyerek, sol tarafında yılanların Mechanic Sokağı'na kıvrıldığı, Flagstone Meydanı'na giriyorum. Küçük dükkânların olduğu bu işlek caddede yolum kesilmeden yürüyorum. Sorundan kuşkulanma yeri sınırda.

Birkaç dakikada oradayım. Geniş, tozlu bir sokak, ve sessiz. Conning Town tarafında birkaç blokluk APÜO, Hawk Nest tarafında tek sıra, eski püskü, bir kısım harabe, en iyileri açık şekilde oldukça eski olan binalar yayılmış. Bariyer yok. Savaş zamanı dışında bölge sınırını çevirmek yasadışıdır. Ve ben Conning Town'la Hawk Nest arasında bir savaş olduğunu duymadım.

Geçmeye cesaret edebilir miyim? İki tarafın polis makineleri de sokakta devriye geziyorlar: Düz kafalılar Conning Town'ın, siyah altıgen kafalılar Hawk Nest'in. Kuşkusuz biri ya da öteki, bölgeler arasındaki tampon bölgede beni indirir. Ama seçeneğim yok. Yürümeye devam etmeliyim.

Birbirini zıt yönlerde geçen iki polis makinesinin aralarından neredeyse bir blok mesafede boşluk bıraktıkları bir anda sokağa giriyorum. Karşıya geçtiğim yolun ortasında Conning Town monitörü beni fark ediyor ve bağırıyor. Söylediklerini önemsemeden gelecek olan ateşten kurtulma umuduyla zigzaglar çizerek koşmaya devam ediyorum. Ama makine ateş etmiyor; sınırın Hawk Nest tarafına geçmiş olmalıyım ve Conning Town artık bana ne olduğuyla ilgilenmiyor.

Hawk Nest makinesi beni fark ediyor. Kesik kesik soluyarak, sendeleyerek bana doğru geliyor. "Dur!" diye bağırıyor. "Belgelerinizi gösterin!" O anda kızıl sakallı, vahşi gözlü bir adam, yakınımdaki yıkılmak üzere olan bir binadan dışarı çıkıyor. Aklıma bir fikir geliyor. Bu sert bölgede misafirperverlik ve yardım gelenekleri iyi düzeyde mi?

"Kardeşim!" diye bağırıyorum. "Ne şans!" Ona sarılıyor ve beni itmesine izin vermeden mırıldanıyorum: "Ganfield'danım. Sığınacak yer arıyorum. Yardım et!"

Makine bana yetişiyor. Tam sorgulamaya başlayacakken, "Bu benim kardeşim, onun yanında kalıyorum. Sor! Ona sor!" diyorum.

"Bu doğru mu?" diye soruyor makine.

Kızıl sakallı, gülümsemeden tükürüp mırıldanıyor "Kardeşim, evet. Siyasi sığınmacı. Ben ona destek olurum. Ben kefilim. Bırak sığınsın."

Makine tıklıyor, pufluyor, kabul ediyor. Bana "On iki saat içinde kefilli bir sığınmacı olarak kaydolacaksınız ya da Hawk Nest'i terk edeceksiniz" diyor. Başka bir söz söylemeden uzaklaşıyor.

Ani kurtarıcıma içten teşekkürlerimi sunuyorum. Kaşlarını çatıyor, başını sallayıp bir kere daha tükürüyor. Kabaca, "Birbirimize hiçbir borcumuz yok" diyor ve uzun adımlarla sokakta ilerliyor.

IX

Hawk Nest, avcıların yuvası, bütün insanların birbirine yabancı ve kardeşin kardeşe düşman olduğu bir yer olduğundan, bu ad bölgenin karakterini iyi tanımlıyor: Şahin Yuvası.

Diğer bölgelerin gecekondu mahalleleri var. Hawk Nest'in kendisi gecekondu mahallesi. Bana buralıların yağmalayarak, aldatarak, gasp ederek ve dolandırarak yaşadıklarını söylemişlerdi. Bütün toplum için tek ekonomik temel; ama demek ki işlerine yarıyor. Atmosfer tehdit edici. Görünürde sınırı kontrol eden yalnızca polis makineler. Göz ucuyla, şiddet görüntüleri seziyorum: Gölgeli ara yollarda tecavüz, parlayan bıçaklar ve fısıltılı homurtular, gizli yamyam ziyafetleri. Belki hayal gücüm çok çalışıyor. Şimdiye kadar hiç tehditle karşılaşmadım; sokakta karşılaştıklarım bana pek aldırmıyor, hatta bakışlarıma bile karşılık vermiyorlar. Yine de bu kılıksız, berbat dış mahallelerden geçerken, elimi tabancama yakın tutuyorum. Çatlak, kirle kaplı pencerelerden bakan uğursuz yüzler beni dikkatle izliyor. Eğer saldırıya uğrarsam, kendimi savunmak için ateş etmem gerekecek mi? Allah beni buna cevap vermekten uzak tutsun.

X

Bu cinayet, moloz ve çürümeler şehrinde neden bir kitapçı olsun? Burası Box Sokağı ve boş kısımların yağla kaplı tarafındaki ve sineklerin bastığı yemek büfelerinin yanındaki şu yer; Nate ve Holly Borden'ın yeri. Genişliğinin beş katı derinlikte, tozlu, loş aydınlatılmış, rafları eski kitap ve

kitapçıklarla dolup taşmış, on dokuzuncu yüzyıldan kalma, bir biçimde zamanda yer değiştirmiş bir yer. Tezgâhta oturan geniş, duygusuz, etli, tombul yüzlü, hareketsiz kadından başka kimse yok içerde. Dikkatli gözleri, hamur yığınına yerleştirilmiş camdan diskler gibi parıldıyor. Bana ilgisiz gözlerle bakıyor.

"Holly Borden'ı arıyorum" diyorum.

İnce sesiyle, "Onu buldun" diye karşılık veriyor.

"Ganfield'dan çıkıp Conning Town üzerinden geldim."

Buna bir karşılık vermiyor.

Devam ediyorum: "Pasaportsuz seyahat ediyorum. Conning Town'da iptal ettiler ve sınırı kaçak geçtim."

Başını sallıyor. Bekliyor. Hiç ilgi belirtisi yok.

"Bana 'Walden Üç'ün bir kopyasını satabilir misiniz?" diyorum.

Şimdi biraz heyecanlanıyor. "Niçin istiyorsun?"

"Merak ediyorum. Ganfield'da bulunmuyor."

"Bende olduğunu nereden biliyorsun?"

"Hawk Nest'te yasadışı bir şey var mı?"

Soruya soruyla karşılık vermeme kızmış görünüyor. "Bende o kitabın bir kopyasının olduğunu nereden biliyorsun?"

"Conning Town'daki bir kitap tezgâhtarı, sizde olabileceğini söyledi."

Duruyor. "Tamam. Varsayalım öyle. Ganfield'dan bunca yolu sadece bir kitap almak için mi geldin?" Birden öne eğiliyor ve gülümsüyor. Yüzünü tümüyle değiştiren, sıcak, sivri, delici bir gülümsemeyle, alarmda, karşılık vermeye hazır, uyanık ve buyurgan bir tavırla "Oyunun ne?" diye soruyor.

"Oyunum mu?"

"Ne oynuyorsun? Buraya ne için geldin?"

Tümüyle dürüst olmam gereken an. "Ganfield'dan Silena Ruiz adında bir kadını arıyorum. Duydunuz mu?"

"Evet. Hawk Nest'te değil."

"Sanırım Kingston'da. Onu bulmak istiyorum."

"Niye? Tutuklamak için mi?"

"Yalnızca konuşmak için. Konuşacağım çok şey var. Ganfield'dan ayrıldığında benim aylık karımdı."

"Ay dolmak üzere" diyor Holly Borden.

"Öyle bile olsa" diyorum, "Onu bulmama yardım eder misiniz?"

"Sana niye güveneyim?"

"Niye güvenmeyesin?"

Bunu kısaca tartıyor. Yüzümü inceliyor. Kuşkusunun sıcaklığını hissediyorum. Sonunda, "Yakında Kingston'a bir seyahat yapmayı planlıyordum. Sanırım seni de yanımda götürebilirim" diyor.

XI

Kapak biçiminde bir kapıyı açıyor; dükkânın altındaki bir odaya iniyorum. Birkaç saat sonra zayıf, gri saçlı bir adam bana bir tepsi yiyecek getiriyor: "Bana Nate de" diyor. Başımın üstünde anlamsız konuşmalar , gülmeler ve tahta zemin üzerinde ayakkabıların çıkardığı sesleri duyuyorum. Ganfield'da çoktan kıtlık başlamış olmalı. Ganfield Hold çevresinde sıçanlar cirit atmaya başlar. Beni burada ne kadar tutacaklar? Hapiste miyim? İki gün? Üç? Nate hiçbir soruyu cevaplamıyor. Kitaplarım, karyolam, lavabom, bardağım var. Üçüncü gün kapak biçimindeki kapı açılıyor. Holly, "Gitmeye hazırız" diyor.

Geziye sadece ikimiz gidiyoruz. Kingston'a kitap almak için gidiyor ve yanında bir yardımcı bulundurmasına izin veren ticari bir pasaportla seyahat ediyor. Nate ikindi üzeri bizi tüpgeçit girişine götürüyor. Artık bölgeden bölgeye geçmek bana garip gelmiyor; öyle yabancı ve düşman yerler değil, yalnızca bildiğimden farklı yerler. Kendimi, tüm dünyamızın çılgın yamaları olan, yüzlerce, hatta binlerce bölgeyi dolaştıran bir serüvende buluyorum. Niye Ganfield'a döneyim? Neden daha doğuya, koca okyanusa ve ötesine, uzaklardaki düşlenemez yabancı yerlere doğru devam etmeyeyim?

İşte Kingston'dayız. Eski bir bölge, en eskilerden. Bugün buraya Hawk Nest'ten bizden başka gelen yok. Sadece yarım yamalak bir pasaport incelemesi oluyor. Kingston'ın polis makinelerinin, uzun kollu, kırmızı, yeşil çizgilerle boyanmış oluklu bedenleri var: Oldukça neşeli bir etki. Polis makinelerin yerel dizaynları konusunda uzmanlaşıyorum. Kingston, ünlü üniversitesinden yayılan tekerlek parmağı gibi bulvarlarda dağılmış alçak pastel binaların oluşturduğu bir bölge. Hatırladığım kadarıyla Ganfield'dan kimse bu üniversiteye alınmamıştı.

Holly, karşılamaya gelecek arkadaşlarını bekliyor ama henüz gelmemişler. On beş dakika bekliyoruz' "Dert etme" diyor. "Yürürüz." Bagajı ben taşıyorum Hava yumuşak ve ferah; Folkstone ve Budleigh'a doğru eğilen güneş, hâlâ yüksekte. Oldukça garip, sakin hissediyorum kendimi. Sanki ilahi bir amacı anladım Pek çok şehir arasında yayılan şehrimizde, toplumumuzun yapısında, gezegenimizin derisine ölçekli zırhlar gibi ses veren çelik ve betondan ağlarımızın önemsiz planını kavramışım gibi. Ama bu amaç ne? Bu plan ne? Bunun özü benden sıyrılıyor; yalnızca bunun olması gerektiğinin bilincindeyim. Neşeli bir hayal.

İstasyondan elli adım ötede, kesişen bir sokaktan çıkan bir düzine ya da daha fazla kaygısız genç adam, aniden etrafımızı sarıyor. Bellerindeki yeşil bez dışında çıplaklar; saç ve sakalları dengesiz ve dağınık. Vahşi ve barbar görüntüleri var. Birkaçı bellerinde uzun ve kılıfsız bıçaklar taşıyor. Çevremizde gülerek, bizi parmak uçlarıyla dürterek vahşice dönüyorlar. "Burası kutsal bir bölge!" diye bağırıyorlar. "Burada yabancı kâfirlere ihtiyacımız yok! Neden aramıza giriyorsunuz?"

"Ne istiyorlar" diye fısıldıyorum. 'Tehlikede miyiz?"

Holly, "Bunlar bir grup rahip" diye cevap veriyor. "Dediklerini yaparsan zarar görmezsin."

İyice yaklaşıyorlar. Sıçrayıp, dans ederek bizi ter serpintisiyle yıkıyorlar. "Nerelisiniz?" diye soruyorlar. "Ganfield," diyorum. "Hawk Nest" diyor, Holly. Şimdilik tehlikeli değil, oyun heveslisi gibiler. Bana yaklaşarak, dürtüklüyor, yağmalarla ceplerimi boşaltıyorlar; tabancamı, haritalarımı, gereksiz tanıtım mektuplarını değişik kurdaki paralarımı, her şeyimi, hatta intihar kapsülümü bile kaybediyorum. Kendilerine aldıkları şeylere, çığlıklar atıyorlar; sonra tabanca ve paranın bir kısmını geri veriyorlar.

"Ganfield" diye mırıldanıyorlar. "Hawk Nest!" Seslerinde tatsızlık var. "Pis yerler" diyorlar.

"Tanrının hor gördüğü yerler" diyorlar. Ellerimizi tutup, bizi döndürerek çekiyorlar. Ağır vücutlu Holly, onları hayretler içinde bırakan sakin kereste dansını yaparken, inanılmaz derecede kibar.

Biri, grubun en uzunu, bileklerimizi tutup, "Kingston'da ne işiniz var?" diye soruyor.

Holly, "Kitap almaya geldim" diye cevaplıyor.

"Aylık karım Silena'yı bulmaya geldim" diyorum.

"Silena! Silena! Silena!" Adı .dudaklarında sevinçli bir ilahiye dönüşüyor. "Aylık karısı! Silena! Aylık karısı! Silena! Silena! Silena!"

Uzun boylu olan, yüzünü benimkine yaklaştırıp "Size bir şans veriyoruz. Gelip bizimle dua edin ya da olduğunuz yerde ölün" diyor.

"Dua etmeyi seçiyoruz" diyorum.

Kollarımızdan tutup, sabırsızca çekiyorlar. Sokak ardına sokak inerek sonunda kutsal yere varıyoruz: Bir bahçe parseli; önemsiz bir yer, özenle yetiştirildiği belli olan yabancı çalılar ve çiçeklerle donatılmış. Bizi kenara itiyorlar.

"Diz çökün" diyorlar.

"Kutsal toprağı öpün."

"Üzerinde yetişen şeylere tapının yabancılar."

"Aldığınız soluk için Tanrı'ya şükredin."

"Ve almakta olduğunuz soluk için."

"Şarkı söyleyin!"

"Ağlayın!"

"Gülün!"

"Toprağa dokunun!"

'Tapının!"

XII

Silena'nın odası üniversite alanına bakan bir konutun üst katında, serin ve sakin bir oda. Kaba dokur bir elbise giymiş, mücevheri yok, makyaj yapmamış. Tavrı sıcak ve kendine güvenli. Görüntüsünün narinliğini, koyu gözlerinin serin, hain kıvılcımlarını unutmuşum.

"Ana program mı?" diyor gülümseyerek. "Onu imha ettim!"

Ona olan derin aşkım cesaretimi kırıyor. Önünde dikilirken, dizlerimin eridiğini hissediyorum. Düşlerimde, ışıldayan şafağın duygusallığında yıkanıyor Kendimi kontrol etmek için irkiliyorum. "Hiçbir şey imha etmedin" diyorum. "Sesin yalan söylemene izin vermiyor."

"Programı hâlâ sakladığımı mı düşünüyorsun?"

"Sakladığını biliyorum."

"Eh, evet" diyor serinkanlı; "Öyle."

Ellerim titriyor, boğazım yanıyor. Bir yetişkin çılgınlığı beni yutmak için etrafımda dolanıyor.

"Onu neden çaldın?" diye soruyorum.

"Kötünün sevimsizliğinden!"

"Gülümsemendeki yalanı görüyorum. Gerçek neden neydi?"

"Fark eder mi?"

"Bölge felç oldu Silena. Binlerce insan sıkıntı çekiyor. Komşu bölgelerden gelen talancıların insafına kaldık.. Çok kişi sıcaklık, çöp kokuları ve hastane malzemelerinin kullanılmamasından ötürü öldü. Programı neden aldın?"

"Belki siyasi nedenlerim vardı."

"Hangi nedenler?"

"Ganfield halkına, kendilerini bu makinelere bağlı kalmalarına izin verdiklerini göstermek için."

"Bunu zaten biliyorduk" diyorum. "Yalnızca zayıflıklarımızı dramatize etmek istediysen, ortada olanı yazıyordum. Bizi sakat bırakmanın amacı neydi? Bundan ne kazanabilirsin?"

"Eğlence."

"Bundan daha fazlası. Bu kadar boş değilsin, Silena."

"Bundan daha fazlası öyleyse. Ganfield'ı zor duruma sokarak, bir şeyleri değiştirmeye yardım ediyorum. Bu her siyasi hareketin amacıdır. Değişim ihtiyacını göstermek; böylece değişim oluşur."

"Sadece göstermek yeterli değil."

"Başlayacak bir nokta."

"Programımızı çalmanın değişimi getirmek için köklü bir yöntem olduğunu mu sanıyorsun Silena?"

"Mutlu musun?" diye tersliyor. "Bu senin istediğin gibi bir dünya mı?"

"Bu sevsek de sevmesek de, içinde yaşamak zorunda olduğumuz dünya. Ve yaşamımızı sürdürmek için o programa ihtiyacımız var. Onsuz karmaşaya düşüyoruz."

"Güzel. Bırak karmaşa gelsin. Bırak her şey yıkılsın ki yeniden inşa edebilelim."

"Söylemesi kolay Silena. Peki ya senin devrimsel gayretinin masum kurbanları?"

Omuz silkiyor. "Her devrimde masum kurbanlar olur." Kıvrak bir hareketle kalkıyor ve bana yaklaşıyor. Vücudunun yakınlığı içimi titretiyor ve çıldırtıyor. Abartılı bir şehvetle mırıldanıyor, "Burada kal Ganfield'ı unut. Yaşam burada iyi. Bu insanlar sahip olmaya değecek bir şey kuruyorlar."

"Bana programı ver" diyorum.

"Şimdiye kadar yenisini yerleştirmişlerdir."

"Yenisi imkânsız. Program Ganfield için hayati önemde Silena. Onu bana ver."

Buz gibi bir kahkaha atıyor.

"Yalvarırım Silena."

"Ne sıkıcısın!"

"Seni seviyorum."

"Sen statükodan başka hiçbir şey sevmiyorsun. Her şeyin olduğu gibi kalması sana büyük zevk veriyor. Bir bürokratın ruhuna sahipsin sen."

"Benim için hep bunları hissettiysen, neden aylık karım oldun?"

Yine gülüyor. "Belki spor olsun diye."

Sözleri bıçak gibi. Birden, şaşkınlıkla tabancamı çıkarıyorum. "Programı bana ver yoksa seni öldürürüm!" diye bağırıyorum.

Neşeleniyor. "Durma. Ateş et. Ölü bir Silena'dan programı alabilir misin?"

"Onu bana ver."

"O silahı tutarken ne budala görünüyorsun!"

Ona, "Seni öldürmek zorunda değilim" diyorum. "Sadece yaralayabilirim. Bu silah deriyi yaralayan hafif ateşler açabiliyor. Sende yaralar açayım mı Silena?"

"Nasıl istersen. Merhametine kaldım."

Silahı bacaklarına yönlendiriyorum. Silena'nın yüzü hâlâ ifadesiz. Kolum sertleşiyor ve titremeye başlıyor. Asi kaslarımla savaşıyorum, ama titremeler geçmeden yalnızca bir an için hedefi görebiliyorum. Gözlerinde sevinçli bir parıltı beliriyor. Yüzüne heyecanlı bir coşku yayılıyor. Meydan okurcasına, "Ateş et!" diyor. "Neden ateş etmiyorsun?"

Beni çok iyi tanıyor. Zamanın dışındaki sonsuz bir an için bir dakika mı, bir saat mi, bir saniye mi? Donmuş bir tablo gibi duruyoruz ve kolum yanıma düşüyor. Tabancayı kenara bırakıyorum. Onu asla vuramazdım. İnceden, doruğu aşan güçlü bir duygu bana saldırıyor; buradan sonrası benim için hep iniş olacak ve ikimiz de bunu biliyoruz. Terden sırılsıklam oldum. Kendimi yenilmiş, yıkılmış hissediyorum.

Silena'nın yüzü şiddetli çöküntüden kurtuluyor. Bu geçen kaç ayda bütün davranışların gereksiz, aşkın, nefretin, devrimin, ihanetin ve sadakatin birbirinden ayrılamadığı yüksek bir bilinç düzeyine yükselmiş. Bana, kurallarını asla öğrenemeyeceğim bir oyunda, kazanma noktasına ulaşmış birinin gülümsemesiyle bakıyor.

"Seni küçük bürokrat" diyor sakince. "İşte."

Bir dolaptan küçük bir paket getiriyor ve aşağılayarak bana atıyor. İçinde bir bilgisayar disketi var. "Program mı?" diye soruyorum. "Bu bir şaka olmalı. Bana böylece veremezsin Silena."

"Elinde Ganfield'ın ana programı var."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten, gerçekten" diyor. "Otantik eşya. Devam et. Çık git. Kokuşmuş Ganfield'ını kurtar."

"Silena"

"Git."

XIII

Gerisi sıkıcı ama basit. Bir sürü kitap alan Holy Borden'ı buluyorum. Taşımasına yardım ediyorum tüpgeçitle Hawk Nest'e dönüyoruz. Ganfield kaptanına, Old Grove, Parley Close, Mili ve muhtemelen başka birkaç bölgeden bir çağrı ulaşırken, bir kere daha kitaplığın altına sığınıyorum. Bölge araçları dolaşma vardiyası yapmak durumunda oldukları için, bu işlem iki gün sürüyor. Sonunda bağlanıyorum ve mutlu haberimi iletiyorum: Program bende, ama pasaportumu kaybettim ve Conning Town'dan geçmem yasak. Birkaç gün sonra yeni bir pasaport, diplomatik yollardan ulaştırıldı ve evime Budleigh, Cedar Mail ve Morton Court'dan dolaşarak giden tüpe bindim.

Ganfield, iğrenç, bir pislik içinde buluyorum. Karmaşa içinden çıkılmaz bir hale gelmiş; yurttaşlar ölümcül bir konumda, sakince sonlarını bekliyorlar. Ama ben programla geri döndüm.

Kaptan kahramanlığımı övüyor. Ödüllendirileceğimi söylüyor. Bölge konseyine yükselme umuduyla, sivil servisin en üst mevkii için destek göreceğim.

Ama onun söylediklerinden pek hoşnut değilim. Silena'nın aşağılanması, hâlâ duygularımı yönetiyor. Bürokrasi. Bürokrasi.

XIV

Artık, Ganfield kurtuldu. Polis makineleri yeniden işlemeye başladı.

PHILIP K. DICK

Philip K. Dick (1928-1982) binlerce formda "gerçekliği" incelediği, kahramanlarını okuyucuyla baş başa bırakarak neyin gerçek olup olmadığını incelemeye çalıştığı romanlar ve öyküler yazdı. "Yüksek Kaledeki Adam" adlı romanı 1962'de Hugo ödülünü kazandı ve ayrıca Dick John W. Campbell Anı ödülü aldı. Çalışmalarının en tanınmışı Ridley Scott'ın yönettiği "Bıçaklı Kaçak" (Blade Runner) adlı filme de konu oldu.

Savaş Oyunu

Gerran İthal Standartları Bürosu'nun ofisinde uzun adam, sabah notlarını tel sepetlerinden aldı ve masasına oturarak, okumak üzere düzenledi. İris lenslerini takarak bir sigara yaktı.

Wiseman baş parmağını macunlu teyp boyunca gezdirirken, teneke gibi zırıltılı sesli ilk not, "Günaydın" dedi. Açık pencereden park yerini gözetlerken, tembel tembel dinledi notu. "Hey, oradakiler derdiniz ne? Size şu..."

Konuşan, New York'taki bir mağazalar zincirinin satış müdürü, kayıtlarını buluncaya kadar durduktan sonra, "... Ganymedli oyuncaklardan yığınla gönderdik. Onları sonbahar alış planı için zamanında onaylatmamız gerektiğini görün artık. Noel için depolayalım." Homurdanarak satış müdürü ekledi: "Savaş oyunları bu yıl yine önemli mallar olacak. Çok sipariş almayı düşünüyoruz"

Wiseman baş parmağım konuşanın ad ve unvanını işaret ederek:

"Joe Hauck" diyor notun sesi. "Appeley's Çocuk Mağazası."

Wiseman kendi kendine "Aa" dedi. Notu kenara koydu, boş bir sayfa açarak cevap vermeye hazırlandı Sonra alçak bir sesle, "Evet, Ganymedli

oyuncak partisine ne oldu?" diye sordu.

Test laboratuvarları uzun süredir onları deniyor gibiydi. En azından iki haftadır.

Tabii bu günlerde Ganymedli her ürün özel dikkat çekiyordu. Geçen yıl boyunca, Moons olağan ekonomik hırslarının çok ötesine gitmişti ve 'istihbarı verilere göre' içteki üç gezegenin en öndeki element olarak adlandırılabileceği rekabetçi ilgilere karşı açık ordu harekâtını ciddice düşünmeye başlamıştı. Ama şimdiye kadar ortaya bir şey çıkmadı. İhracat, özel şakacılar, yalanan toksik boyalar, bakteri kapsülleri olmadan, yeterli kalitesini korudu.

Ve şimdi...

Ganymedliler gibi yaratıcı her insan grubunun, girdikleri her alanda yaratıcılık göstermesi beklenebilir. İflasın üstesinden diğer her risk gibi gelinebilir: Hayal gücü ve akıl yeteneğiyle.

Wiseman ayağa kalktı ve test laboratuvarlarının çalıştığı ayrı bina yönünde ofisinden çıktı.

Yarı dağıtılmış tüketici ürünleriyle çevrelenmiş Pinario, laboraruvarın son kapısını kapayan patronu Leon Wiseman'i görmek için başını kaldırdı.

Gerçekte oyalanmaya çalışmasına rağmen, "Geldiğe sevindim" dedi Pinario. İşinde en az beş gün geriden geldiğini biliyordu ve bu süre sorun olacak dekti. "Profleks giysi giysen iyi olur, risk almak istemezsiniz, değil mi? Keyifli bir havada konuşuyordu, ama Wiseman'ın ifadesi tatsızlığını korudu.

Test edilip satışa sunulmayı bekleyen çeşitli büyüklükteki açılmamış ürün yığınları arasında gezinen Wisernan, "Seti altı dolar olan, iç kalenin fırtınalar yaratan şok askerleri için geldim" dedi.

Pinario rahatlayarak, "Ha, şu Ganymedli oyuncak asker seti" dedi. Bu konuda vicdanı rahattı; laboratuvarlardaki her testçi, resmiyetin tipik bir çamuru olan, 'Kültür Parçacıklarının Düşmanlığından Masum Şehir İnsanlarına Bulaşabilecek Tehlikeler' hakkında Cheyenne Hükümeti'nin yayınladığı özel talimatnameyi biliyordu. Sürekli 'yasal olarak' devrilebilir ve bu direktifin numarasıyla mahkemeye verilebilirdi. "Onları kendi

başlarına bıraktım" dedi, Wiseman'e eşlik etmek için dolaşırken, "İçerdekileri özel tehlike yüzünden."

"Bir bakalım" dedi Wiseman. "Bu uyarıda bir şey olduğuna mı inanıyorsun, yoksa daha çok uzaylılar hakkında paranoya mı?"

Pinario, "Kanıtlandı, özellikle çocukların gelişimi söz konusu olduğunda" dedi.

Birkaç el işareti ve kalın dilimli bir duvar, yandaki bir odayı açığa çıkardı.

Ortada görünen Wiseman'in durmasına neden olan bir görüntüydü: Plastik bir çocuk mankeni, belki beş yaşındaki bir çocuk görüntüsünde, sıradan giysiler giymiş, oyuncakların ortasında oturuyordu. Bu sırada manken, "Bundan sıkıldım, başka bir şey yap" diyordu. Kısa bir süre durdu, sonra tekrarladı, "Bundan sıkıldım, başka bir şey yap."

Yerdeki sesli kumandalara karşılık olarak harekete geçen oyuncaklar kımıldamaya başladılar ve yerlerini değiştirdiler.

"Çalışma ücretlerini azaltıyor" diye açıkladı Pinario. "Bu alıcının parasının karşılığını bulması için, geniş repertuvarı olan bir hurda yığını. Bunları aktif tutmakla uğraşacak olursak, sürekli burada kalırdık."

Mankenin tam önünde Ganymedli askerler, ayrıca saldırmaları için üretilmiş katedral vardı. Özenli bir hareketle içeriye sızıyorlardı, ama mankenin sözleriyle durduruldular. Şimdi yeniden toplanıyorlar.

"Bütün bunları teypten mi yapıyorsun?" diye sordu Wiseman.

"O, evet" dedi Pinario.

Maket askerler yaklaşık on iki santim boyundaydılar ve Ganymedli üreticileri meşhur eden neredeyse imha edilemez termoplastik bileşimden yapılmışlardı. Üniformaları sentetik, Moons ve yakınındaki gezegenlerin değişik ordu giysilerinin bir karışımıydı.. Katedral, bir blok karanlık metal benzeri malzemeden yapılmış, efsanevi bir kaleye benziyordu; yüksek yüzeylerde gözetleme delikleri açılmış, sürgülü bir köprü, görüş alanı dışına sürülmüş ve en üst kulede cicili bicili bir flama dalgalanıyor.

Islıklı bir "pat" sesiyle katedralden, kendisine saldıranlara ateş açıldı. Mermi, bir küme asker arasında, zararsız bir duman bulutu olarak dağılarak

gürültüyle patladı.

"Savunmada" dedi Wiseman.

"Ama sonunda kaybediyor" diye cevap verdi. Pinario. "Kaybetmek zorunda. Duygusal bir deyişle, o dış gerçekliği simgeliyor. Bir düzine asker, kuşkusuz çocuğun hayatta kalmak için harcadığı çabaları temsil ediyor. Katedrale saldırıda görev alarak, çocuk acıma dünyayla ilişkilerinde bir yeterlilik duygusuna katılıyor. Sonuçta üstün geliyor, ama yalnızca acı dolu bir çaba ve sabır döneminden sonra." Ekledi: "Yani, kullanım kılavuzu öyle diyor." Kitapçığı Wiseman'e verdi:

Kitapçığa göz gezdirirken Wiseman, "Ya saldırı biçimleri her seferinde değişiyor mu?" diye sordu.

"Şimdiye kadar sekiz gündür deniyoruz. Aynı yöntem hiç iki kez uygulanmadı. Sizde konuyla ilgili bir kaç ünite var."

Askerler, etrafta sürünerek, yavaşça katedrale yaklaşıyorlardı. Duvarlarda birkaç gözetleme cihazı belirdi ve askerleri tespit etmeye başladı. Askerler, test edilen diğer oyuncaklardan yararlanarak gizleniyorlardı.

"Yerin beklenmedik engellerinde birleşebiliyorlar" diye açıkladı Pinario. "Örneğin, test için burada bulunan bir oyuncak bebekevi görseler, fare gibi içine tırmanıyorlar." Anlattığını kanıtlamak için, Uranyalı bir firmanın ürettiği iri bir oyuncak uzay gemisini aldı; sallayarak içinden iki askeri düşürdü.

"Katedrali kaç kez ele geçiriyorlar?" diye sordu Wiseman, "Yüzde olarak:"

"Şimdiye kadar, dokuzda bir başarılılar. Katedralin arkasında bir ayar var. İsterseniz başarıyı artıracak biçimde ayarlayabilirsiniz."

Saldırıya hazır askerlerin arasından ilerledi; Wiseman ona eşlik etti ve katedrali incelemek için eğildiler.

"Bu güç kaynağı" dedi Pinario. "Kurnazca. Ayrıca, askerlerin talimatları da ondan yayılıyor. Bir saçma kutusundan yüksek frekanslı göndermeler yapılıyor."

Katedralin arkasını açıp patronuna saçmaların kabını gösterdi. Her saçma bir talimat birimiydi. Bir saldırı şablon için, saçmalar atılıyor, titretiliyor ve

yaralanmalarına yerleşmeleri için serbest bırakılıyor." Böylece her uygulama rastgele oluyordu. Ama belli sayıda saçma olduğuna göre, belirli sayıda şablon olması gerekiyordu.

"Hepsini deniyoruz" dedi Pinario.

"Peki hızlandırmanın yolu yok mu?"

"Çok zaman alması gerekecek. Bin ayrı şablonu deneyebilir ve sonra..."

"Sıradaki" diye tamamladı Wiseman, "Onları doksan derece döndürebilir ve en yakındaki insana ateş ettirebilir."

Pinario kasvetli bir havayla, "Ya da daha kötüsü. O güç kutusunda yeteri kadar güç var. Beş yıl dayanmak üzere konmuş. Ama ya tümü aynı anda" diyemeden.

"Testlere devam" dedi Wiseman.

Birbirlerine, ardından katedrale baktılar. Askerler neredeyse ona ulaşmışlardı. Aniden katedralin bir duvarı açıldı; bir silah namlusu belirdi ve askerler yere yattı.

"Bunu daha önce görmedim" diye mırıldandı Pinario.

Bir an için, bir sessizlik oldu. Sonra, oyuncakların arasına oturmuş laboratuvarın çocuk mankeni, "Bundan sıkıldım, başka bir şey yap" dedi.

Sıkıntılı bir titremeyle, iki adam askerlerin ayağa kalkıp toplanmalarını izlediler.

İki gün sonra, Wiseman'in üstü olan kısa boylu, patlak gözlü sinirli adam, ofisine geldi. "Dinle" dedi Fowler. "O lanet oyuncakları testten çıkarıyorsun. Sana yarına kadar süre." Tam çıkacakken, Wiseman onu durdurdu.

"Bu çok ciddi" dedi. "Laboratuvara inin ve size göstereyim."

Fowlerla birlikte, yol boyunca söylenerek, birlikte laboratuvara indiler. İçeri girerken, "Bu mala yatırım yapan firmaların birkaçıyla hiçbir bağlantın yok!" diyordu. "Burada temsil edilen her ürün için, Luna'da biraya gelebilmek için resmi izin bekleyen bir gemi ya da depo var!"

Pinario görünürlerde değildi. Wiseman de test odasını açan el sinyallerini bypass ederek kendi anahtarını kullandı.

Orada, oyuncakların arasında, laboratuvarcıların yaptığı manken oturuyordu. Çevresinde bir sürü oyuncak çalışıyordu. Şamata Fowler'ı birden ürküttü. "Buradaki çeşitlerin bir kısmı" dedi Wiseman, katedrale doğru eğilerek. Bir asker, karnı üzerinde ona doğru sürünme aşamasındaydı. "Gördüğünüz gibi, bir düzine asker var. Hepsi için gerekli enerji ve karmaşık kullanma veri..."

Fowler sözünü kesti. "Sadece on bir tane görüyorum."

"Biri muhtemelen saklanıyordu" dedi Wiseman. Arkalarından bir ses, "Hayır, haklı" dedi. Pinario, katı bir yüz ifadesiyle yaklaştı. "Bir arama yapıyordum. Biri kayıp."

Üç adam sessiz durdular.

Sonunda Wiseman, "Belki katedralden açılan ateş sonucu ölmüştür" dedi.

Pinario, "Burada maddenin yasası söz konusu. Eğer onu öldürdüyse, kalıntılarını ne yaptı?"

Fowler, katedrali ve geriye kalan askerleri incelerken, "Muhtemelen enerjiye çevirmiştir" dedi.

"Ustaca bir şey yaptık" dedi Pinario, "Askerin kayıp olduğunu fark ettiğimizde kalan on bir askeri ve katedrali tarttık. Toplam ağırlıkları tümüyle orijinal setinkine eşit. Orijinal oniki asker artı katedralin. Yani o oralarda bir yerde." O anda üzerine ilerleyen askerleri hedefleyen katedrali gösterdi.

Katedrali incelerken Wiseman, sezgisel bir şey hissetti. Değişmişti. Bir biçimde farklıydı.

'Teyplerinizi çalıştırın" dedi Wiseman.

"Ne?" dedi Pinario, sonra kızardı. "Tabii ya." Çocuk mankenin yanına gitti, susturdu, içini açtı ve video kayıt teybini çıkardı. Sonra da projektörün yanına götürdü.

Oturup, üçü de gözleri yaşarana kadar, kayıtlı görüntüleri izlediler: Üst üste saldırılar. Askerler ilerliyor, geri çekiliyor, ateşe maruz kalıyor, toparlanıyor, yine ilerliyor...

"Görüntüyü durdur" dedi Wiseman aniden.

Son sahneyi bir daha gösterdiler.

Bir asker kararlılıkla katedralin üssüne ilerliyordu. Patlayan bir mermi onu vurdu, patladı ve bir an gizledi. Bu arada, diğer on bir asker, duvarlara çıkmak için çılgınca yarıştılar. Asker toz bulutundan çıkıp devam etti. Duvara vardı. Bir kısım geri kaydı.

Asker, katedralin solgun renkli duvarlarında tüfeğinin ucunu biledi. Başını, sonra bir kolunu, sonra bacaklarını ayırmak için tornavida gibi kullandı. Ayrılan parçalar katedralin aralığından içeri geçirildi. Geriye »kalan tek kol ve tüfek de, kör solucan gibi katedrale süründü ve kayboldu. Aralık yeniden kapandı.

Uzun bir süre sonra Fowler boğuk bir sesle, "Anne babaların tahmini, çocuğun askerlerden birini kaybetmesi olacak. Sonuçta setteki eksiklik yüzünden çocuk suçlanacak" dedi.

Pinario "Ne önerirsiniz?"

Fowler'ın "Çalıştırmaya devam edin" sözünü Wiseman da onayladı. "Tüm devrini tamamlasın. Ama yalnız bırakmayın."

"Daha sonra başına sürekli birini dikeceğim" diye karşılık verdi Pinario.

Fowler da, "Daha iyisi başında sen bekle" dedi.

Wiseman kendi kendine: Belki hepimiz burada kalsak iyi olur. En azından ikimiz, Pinario ve ben, diye düşündü.

Parçaları ne yapıyor acaba?

Ne yaptı?

Hafta sonuna kadar katedral dört askeri daha yutmuştu.

Wiseman, bir monitörden izlerken gözle görülür bir değişiklik fark etmedi. Doğal olarak, gelişme görüş alanı dışında, kendi içinde olacaktı.

Üst üste gelen saldırılar, askerler kıvrılarak ilerliyor, katedral savunma için ateş ediyor. Bu arada, önünde yeni bir seri Gaynmed ürünü. İncelenmek üzere en yeni çocuk oyuncakları.

"Ya şimdi?" diye sordu kendi kendine.

İlki görünüşte basit bir şeydi: Eski Amerika'nın batısından bir kovboy giysisi. En azından böyle tanımlanmış. Ama broşüre sadece üstünkörü bir

baktı: Gaynmedlilerin bunun hakkında söylemek zorunda oldukları lanet sözler.

Kutuyu açıp, giysiyi serdi. Dokuması gri, biçimsiz bir kalitedeydi. Ne sefil bir iş, diye düşündü. Bir kovboy giysisine çok az benziyordu; hatları biçimsiz, kalitesiz gibiydi. Ve dokunulduğunda, malzemesinin biçimi değişiyordu. Tümünü çekip bir cebe sığdırabileceğini keşfetti.

"Bunu onaylamıyorum" dedi Pinario'ya. "Satmaz"

"Giyinin" dedi Pinario. "Göreceksiniz."

Uğraşa uğraşa, Wiseman kendini giysiye sığdırmayı başardı. "Emniyetli mi?" diye sordu.

"Evet" dedi Pinario. "Daha önce denemiştim. Bu daha iyi bir fikir, ama etkili olabilir. Onu harekete geçirdiğinizde, düş görüyorsunuz.

"Hangi hatta?"

"Herhangi biriyle."

Giysi, Wiseman'e kovboyları hatırlattı ve o da kendini büyük çiftlikte, alt çenelerinin çabuk, öğütücü hareketiyle kuru ot gevişleyen kara suratlı koyunların olduğu tarlanın yanındaki çakıllı yolda, yorgun argın yürürken düşledi. Çitin yanında durdu -dikenli teller ve tabii ki dikenleri- ve koyunları izledi. Sonra, koyunlar kendiliğinden dizilip, görüntüsünün ötesindeki gölgeli tepeye yöneldiler.

Göğe doğru uzanan ağaçlar, selviler gördü. Uzaktaki bir tavuk şahini, hava basar gibi kanatlarını çırptı... Sanki, daha yükseğe çıkmak için kendini daha fazla havayla dolduruyor, diye düşündü. Şahin enerjik bir biçimde süzüldü, sonra sakince devam etti. Wiseman avının izini aradı. Koyunların yanında hışırdayan kuru yaz ortası tarlalarından başka hiçbir şey yoktu. Bir sürü çekirge. Ve yolun üzerinde bir kurbağa. Kurbağa gevşek toprağa gömüldü; sadece tepesi görünebiliyordu. Kurbağanın siğilli kafasına dokunmak için yeterli cesareti toplamaya çalışarak eğilirken, yanıbaşındaki bir adam "Nasıl buldunuz?" dedi.

"Güzel" dedi Wiseman. Derin bir nefesle kuru ot kokusunu içine çekerek, ciğerlerini doldurdu. "Hey, bir erkek kurbağayı dişisinden nasıl ayırıyorlar? Lekelerinden filan mı?"

Arkasında, hafif görüntü dışında duran adam sordu. "Neden?"

"Burada bir kurbağam var."

"Sadece kayıt için" dedi adam, "Size birkaç soru sorabilir miyim?"

"Tabii" dedi Wiseman.

"Kaç yaşındasınız?"

Bu kolaydı. Gururla, "On yaş dört aylık" dedi.

"Şu anda tam olarak neredesiniz?"

"Taşrada, imkânımız olduğunda hafta sonları babamın beni ve annemi getirdiği, Bay Gaylord'un çiftliğinde."

"Dönüp bana bakın" dedi adam. "Ve beni tanıyıp tanımadığınızı söyleyin."

İsteksizce, yarı gömüldüğü kurbağaya bakmayı bırakıp döndü. İnce yüzlü ve neredeyse biçimsiz, uzun burunlu bir yetişkin gördü. "Siz bütan gazı dağıtan adamsınız" dedi. "Bütan firması adına." Etrafa uzunca bakındı, bütan firmasının girişine park edilmiş bir kamyonet vardı. "Babam bütanın pahalı olduğunu söylüyor, ama daha..."

Adam sözünü kesti. "Merakımı mazur görün, bütan firmasının adı ne?"

"On yaşında olduğunuza, Petaluma, California yakınlarında bir çiftlikte oturduğunuza yemin eder misiniz?" diye sordu Pinario.

"Tabii." Çiftliğin ardında uzanan ormanlı tepeleri görebiliyordu. Şimdi onları incelemek istiyordu; dikilip gevezelik etmekten sıkılmıştı. Ayrılırken, "Görüşürüz" dedi. "Birazcık dolaşmam gerek."

Bay Pinario'dan uzaklaşarak, çakıllı yol boyunca koşmaya başladı. Önünde çekirgeler zıplıyordu. Derin derin soluyarak, daha da hızlı koştu.

"Leon!" diye seslendi Bay Pinario. "Geri dönebilirsiniz! Durun!"

Wiseman, koşmaya devam ederek "Tepelerde işim var" dedi. Birden, bir şey onu tüm gücüyle durdurdu, ellerinin üstüne düştü, ayağa kalkmaya çalıştı. Kuru öğle havasında, bir şey şıkırdadı; korkuyla ondan uzaklaştı. Düz duvar biçiminde bir şey...

Arkasından Pinario seslendi: "O tepelere gitmeyin. Bir yerde dursanız daha iyi. Yoksa bir şeylere çarpacaksınız."

Wiseman'in elleri kanlanmıştı; düşünce yaralanmıştı. Şaşkınlık içinde kanına baktı...

Pinario, kovboy giysisini çıkarmasına yardım ederken, "İstenebilecek kadar kusursuz bir oyuncak. Kısa bir süre giyince, çocuk süresiz olarak gerçekleri göremeyecek. Kendinize bakın" diyordu.

Wiseman, güçlükle ayakta durmaya çalışırken, giysiyi inceledi; Pinario onu güçlükle çıkarabilmişti.

"Kötü değil" dedi titrek bir sesle. "Açıkça, zaten var olan eğilimleri yaşattırıyor. Hep gizli kalmış bir çocukluğa dönme fantezim olduğunu biliyordum. Taşrada yaşadığımız o kısa döneme."

"Fanteziyi olabildiğince uzatmak için" dedi Pinario, "Gerçek cisimleri nasıl yorumladığınıza dikkat edin. Eğer zamanınız olsaydı, laboratuvarın duvarını da bir şeye benzetecektiniz, muhtemelen bir ahırın duvarına."

Wiseman, "Ben .. çiftçilerin sütlerini satmaya getirirleri eski mandıra binasını görmeye başlamıştım" diye itiraf etti.

"Tam zamanında" dedi Pinario, "Daha sonrasında sizi bundan çıkarmak imkânsız olabilirdi."

Wiseman kendi kendine, eğer bir yetişkine bunu yapabiliyorsa, bir çocukta bırakacağı etkilerini düşündü.

"Oradaki öbür şey" dedi Pinario, "Şu oyun, deli saçması. Şimdi görmek ister misiniz? Bekleyebilir."

"Ben iyiyim" dedi Wiseman. Üçüncü örneği aldı ve açmaya başladı.

"Eski Monopol oyununa çok benziyor" dedi Pinario. "Adı Sendrom."

Oyun bir levhadan, oyun parası, zarlar ve oyuncuları temsil eden parçalardan oluşuyordu. Ve hisse senetleri.

"Hisse ediniyorsunuz" dedi Pinario, "Bu tür diğer bütün oyunlar gibi." Talimatlara bakmaya tenezzül bile etmemişti. "Fowler'ı çağıralım da bir el oynayalım; en az üç kişiyle oynanıyor."

Kısa sürede, bölüm başkanı yanlarına gelmişti. Üç adam, Sendrom oyununu ortaya koyup, bir masanın çevresine oturdular.

Pinario, "Her oyuncu eşit koşullarda başlıyor" diye açıkladı. "Hepsinde olduğu gibi ve oyun sırasında, çeşitli ekonomik sendromlarda edindikleri hissenin değerine göre statüleri değişiyor."

Sendromlar, Monopol'ün eski otel ve evlerine çok benzeyen, küçük, parlak, plastik nesnelerle temsil ediliyorlardı.

Zar attılar, sayıcılarını levhada ilerlettiler, emlak talep edip kazandılar, ceza ödediler, ceza topladılar, bir süre için "aklanma odasına" gittiler. Bu arada, arkalarında yedi oyuncak asker hiç durmadan katedrale doğru sürünüyordu.

"Bundan sıkıldım" dedi çocuk manken. "Başka bir şey yap."

Askerler yine toplandılar. Bir kere daha katedral doğru sokulmaya başladılar.

Wiseman, huzursuz ve sinirli, "Bunun sonucunu öğrenmemiz için lanet şey daha ne kadar devam edecek acaba!" dedi.

"Bilinmez." Pinario, Fowler'ın kazandığı mor ve sarı hisse senedine baktı. "Onu kullanabilirim" dedi. "Bu Plüton'daki ağır uranyum madeninin hissesi. Onu ne için istiyorsunuz?"

Fowler diğer hisselerini de gözönünde tutarak, "Değerli emlak" diye mırıldandı. "Ama takas yapabilirim."

Wiseman, kendi kendine o şey (Allah bilir neye?) sürekli yaklaştıkça, nasıl oyuna konsantre olabilirim ki, diye düşündü. Neye ulaşması için yapıldı. Kütlesi tehlikeli.

Yavaş, dikkatli bir sesle, "Bir saniye" dedi. Hisselerini masaya bıraktı. "Bu katedral bir yığın olabilir mi?"

Fowler oynarken, "Ne yığını?" diye sordu.

Wiseman yüksek sesle, "Bu oyunu unutun" dedi.

Pinario da elini bırakarak, "İlginç bir fikir" dedi. Kendini adım adım bir atom bombasına dönüştürüyor. Bomba" ... Birden sustu. Hayır, bunu düşündük, içinde hiçbir ağır element yok. Sadece beş yıllık bir pil ve pilden

yayımlanan talimatlarla idare edilen bir miktar küçük makine. Bundan atomik bir yığın yapamazsınız."

"Bence" dedi Wiseman, "Onu buradan çıkarırsak daha güvenli oluruz." Kovboy giysisiyle olan deneyimi ona Ganymedli ustalara karşı biraz daha saygı duyusu kazandırmıştı. Ve eğer giysi tehlikesizse...

Fowler, omzunun üstünden bakarak, "Sadece altı asker kalmış" dedi.

Wiseman ve Pinario, anında ayağa kalktılar. Fowler haklıydı. Setin askerlerinin yalnızca yarısı kalmıştı. Bir tanesi daha katedrale ulaştı ve içeri alındı.

Wiseman, "Buraya ordudan bir bomba uzmanı getirtelim" dedi. "Ve bunu kontrol ettirelim. Bu bizim bölümümüzün dışında." Patronu Fowler'a döndü. "Öyle değil mi?"

"Neden?"

"Çünkü emin olmak istiyoruz" dedi Fowler. Ama onun bu dalgın ilgisi, duygusal olarak oyuna kapıldığının ve oyunu sonuna kadar oynamak istediğinin bir göstergesiydi. "Bana bu Plüton hisse senedi için ne vereceksiniz? Tekliflere açığım."

Pinario'yla bir takas hakkında konuştu. Oyun bir saat daha sürdü. Sonunda üçü de Fowler'ın çeşitli hisselerin kontrolünü ele geçirdiğini görebiliyordu. Beş maden sendromu, iki plastik firması, bir monopolü ve yedi perakende satış sendromlarının hepsi onundu. Bunca hissenin kontrolüne bağlı olarak, paranın çoğunu toplamıştı.

"Ben bittim" dedi Pinario. Elinde kalanlar hiçbir işe yaramayan küçük senetlerdi. "Bunları almak isteyen var mı?"

Kalan son parasıyla Wiseman senetlere talip oldu. Onları aldı ve bu kez Fowler'a karşı tek başına oynamaya devam etti.

"Bu oyunun tipik ekonomik risklerin bir kopyası olduğu açık" dedi Wiseman. "Perakende satış sendromları açıkça Gaynmedlilerin holdingleri."

İçinde bir heyecan kıpırtısı oluştu; birkaç iyi zar atmıştı ve zayıf holdinglerine hisse ekleyecek konuma gelmişti. "Bunu oynayan çocuklar, ekonomik gerçekliklere karşı sağlıklı tavırlar kazanacaklar. Onları yetişkinlerin dünyasına hazırlayacak."

Ama birkaç dakika sonra Fowler, holdinglerinin devasa bir bölgesine girdi ve ceza bütün kaynaklarını götürdü. İki hissesinden vazgeçmek zorundaydı; sonu gelmişti.

Pinario, katedrale doğru ilerleyen askerleri izleyerek, "Biliyor musunuz Leon, size katılıyorum galiba. Bu şey bir bomba terminali olabilir. Bir tür alıcı istasyon. Tümüyle dolduğunda, Ganymed'den gönderilen bir güç dalgasını toplayabilir."

Fowler, parasını çeşitli değerlerde yığarken, "Böyle bir şey mümkün mü?" diye sordu.

Pinario eli cebinde gezinirken, "Ne yapabileceklerini kim bilir?" dedi. "Oyunu bitiriyor musunuz?"

"Neredeyse" dedi Wiseman.

"Bunu sormamın nedeni" dedi Pinario, "Sadece beş askerin kalmış olması. Hızlanıyor. Birincisi bir hafta sürmüştü, ama yedincisi bir saatte gitti. Geri kalan beşi de önümüzdeki iki saat içinde giderse şaşırmam."

"Bitirdik" dedi Fowler. Son hisse senedini ve son dolarını da kazanmıştı.

Wiseman, Fowler'ı bırakarak masadan kalktı. "Katedrali kontrol etmeleri için orduyu arayacağım. Bu oyun da, dünyamızdan monopolü çalmaktan başka bir şey değil."

"Herhalde aynı oyunu başka bir adla zaten oynadığımızı fark etmemişler" dedi Fowler.

Sendrom oyununun üstüne giriş pulu yapıştırılmış ve ithalatçı bilgilendirilmişti. Wiseman, ofisinden orduyu aradı ve ne istediğini anlattı.

Hattın öbür ucundaki sakin ses, "Hemen bir bomba uzmanı geliyor" dedi. "O gelinceye kadar, muhtemelen nesneden uzak durmalısın."

Gereksiz olduğunu düşünse de, Wiseman elemana teşekkür etti ve telefonu kapadı. Askerler ve katedral savaş oyununu kazanamamışlardı; şimdi oyun ellerinden çıkmıştı.

Bomba uzmanı dostça gülümseyen, kısa saçlı bir gençti. Koruyucu cihazları olmayan sıradan bir giysisi vardı.

"İlk tavsiyem" dedi, katedrale bir göz attıktan sonra. "Saçmalarla pilin irtibatını kesmek. Ya da, isterseniz döngünün tamamlanmasını bekleriz, sonra herhangi bir reaksiyon oluşmadan saçmaları ayırırız. Yani, son hareketli parçaların da katedrale girmesini bekleyeceğiz. Sonra, onlar içeri girer girmez, saçmaları ayırırız ve kutuyu açıp neler olduğuna bakarız."

"Emniyetli mi?" diye sordu Wiseman.

"Sanırım" dedi bomba uzmanı, "içinde herhangi bir radyoaktivite izine rastlamadım." Elinde birkaç kerpetenle, yere, katedralin arkasına oturdu.

Artık sadece üç asker kalmıştı.

Genç adam neşeyle, "Çok uzun sürmez" dedi.

On beş dakika sonra, üç askerden biri, katedralin dibine kadar süründü. Başını, kolunu, bacaklarını, bedenini ayırdı ve ona açılan çatlaktan parça parça kayboldu.

"İki tane kalır" dedi Fowler.

On dakika sonra, kalan iki askerden biri, ondan öncekini takip etti.

Dört adam birbirine baktı. Pinario boğuk bir sesle, "Neredeyse tamam" dedi.

Kalan son asker, katedrale doğru süzülüyordu. Katedraldeki silahlar ona ateş etti, ama o ilerlemeyi hala duruyordu.

Wiseman yüksek sesle, gerilimi biraz azaltmak için "Aptalca konuşursak" dedi, "Her seferinde daha uzun sürmeli, çünkü yoğunlaşmak için daha az adam kalıyor. Hızlı başlamalıydı, sonra sürekli yavaşlayarak, bu son askerin girişi bir ayı bulmalıydı."

"Sessiz olun" dedi genç bomba uzmanı, sakin, makul bir ses tonuyla: "İzin verirseniz."

On iki askerin sonuncusu da katedralin tabanına vardı. Ondan öncekiler gibi, o da kendini parçalamaya başladı.

"Kerpetenleri hazırlayın" dedi Pinario heyecanla.

Askerin parçalan katedrale girdi. Açıklık kapanmaya başladı. O anda, bir homurtu, yükselen bir aktivite gurultusu duyulmaya başladı.

"Hadi, Allah aşkına!" diye bağırdı Fowler.

Genç bomba uzmanı kerpetenine uzandı ve pilin artı ucunu kesti. Kerpetenden bir kıvılcım sıçradı ve genç bomba uzmanı da ani bir refleksle sıçradı; kerpeten elinden fırlayarak zeminde kaydı. "Cız!" dedi. "Topraklanmalıydım." Sersemlemiş bir halde, el yordamıyla kerpeteni aradı.

Pinario heyecanla, "O şeyin dışına dokunuyordun" dedi. Kerpeteni elinden aldı ve artı ucu yoklayarak yere yattı. Kerpeteni geri çekip cebinde mendil arayarak,

"Belki onu mendille sararsam" diye mırıldandı. "Kimsede bunu sarabileceğim bir şey var mı? Yere yapışmak istemem. Ne kadar "

Wiseman kerpeteni elinden çekerek, "Bana ver" dedi. Pinario'yu kenara itti ve kerpetenin ağzını artı uca doğru uzattı.

Fowler sakince, "Çok geç" dedi.

Wiseman, üstünün söylediklerini güçlükle duyuyordu; beyninde sabit bir ses yankılanıyordu. Ellerini, sesi kesmeye çalışarak boşu boşuna kulaklarına götürdü. Ses katedralden, kemikler aracılığıyla kafatasına geçiyor gibiydi. Çok oyalandık, diye düşündü. Bizi ele geçirdi. Kazandı, çünkü çoğumuz vardık; atışmaya...

Beyninde bir ses, "Tebrikler. Çabalarınız sonunda başarılı oldunuz" dedi.

"Karşınızdakiler sizden aşırı üstündü" diye devam etti beynindeki ses. "Başkası olsa kaybederdi."

O zaman her şeyin yolunda olduğunu anladık. Yanılmışlardı.

"Burada yaptığınızı" dedi ses, "Tüm yaşamınız boyunca yapmaya devam edebilirsiniz. Daima rakiplerinize üstün gelebilirsiniz. Sabır ve dirençle, başarabilirsiniz. Evren ezici bir yer değil, sonuçta..."

Hayır, espriyle karışık öyle olmadığını fark etti.

"Onlar yalnızca sıradan insanlar." Ses sakinleşiyordu. "Yani yalnız olsan da, çoğuna karşı tek kalsan da, korkacağın hiçbir şey yok. Zamana bırak ve dert etme.

"Etmem" dedi yüksek sesle.

Mırıltı geri çekildi. Ses gitmişti.

Uzun bir durgunluktan sonra Fowler, "Bitti" dedi.

"Anlamadım" dedi Pinario.

"Bu onun yapması gereken şeydi" dedi Wiseman. "Bu terapik bir oyuncak. Yardımlar çocuğa güven veriyor. Askerlerin parçalanması, onunla dünya arasındaki ayrımı bitiriyor. Onunla bütünleşiyor. Ve böyle yaparak, onu fethediyor."

"Öyleyse zararsız" dedi Fowler.

"Bunca çaba bir hiç için" diye homurdandı Pinario bomba uzmanına, "Üzgünüm, sizi buraya bir hiç için getirttik" dedi.

Katedralin kapılan ardına kadar açılmıştı. On iki asker, hepsi yine sağlam, dışarı çıkıyordu. Döngü tamamlanmıştı; saldırı yeniden başlayabilirdi.

Birden Wiseman, "Bunu onaylamayacağım" dedi.

"Ne?" dedi Pinario. "Neden?"

"Ona güvenmiyorum" dedi Wiseman. "Gerçekte yaptığına göre çok karmaşık."

"Açıkla" dedi Fowler.

"Açıklayacak bir şey yok" dedi Wiseman. "Buradaki kocaman karmaşık bir makine ve tüm yaptığı kendinden ayrılmak ve sonra kendine benzemek. Daha fazlası olmalı, biz..."

"Ama eğitici" diye söze girdi Pinario.

Fowler, "Bunu sana bırakıyorum Leon. Kuşkuların varsa, onaylama. Çok dikkatli olamayabiliriz" dedi.

"Belki hatalıyımdır" dedi Wiseman, "Ama kendi kendime: Bunu gerçekte ne için yaptılar diye düşünüp duruyorum. Sanırım hâlâ bilmiyoruz."

"Ve Amerikan kovboy giysisi" diye ekledi Pinario. "Onu da Onaylamak istemiyorsun."

"Sadece oyunu" dedi Wiseman. "Adı sendrom ya da her neyse. Eğilerek, katedrale doğru koşuşturan askerleri izledi. Yine patlama dumanları, hareketlilik, numaradan saldırılar, dikkatli geri çekilmeler...

Pinario onu inceleyerek, "Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Belki bu bir eğlencedir" dedi Wiseman. "Ya da saptırma. Kafamızı meşgul etmek için. Böylece başka bir şeyi fark etmeyeceğiz." Bu onun sezgisiydi, ama açıklayamıyordu. "Kırmızı bir ringa" dedi. "Başka bir şey olurken. Bu yüzden bu kadar karmaşık. Bundan kuşkulanmamamız bekleniyordu. Bunu yapmalarının nedeni bu."

Şaşırmış, ayağını bir askerin önüne koydu. Asker katedralin gözlemcilerinden gizlenmek için, ayakkabısının ardına siper aldı.

"Gözümüzün tam önünde" dedi Fowler, "Fark edemediğimiz bir şey olmalı.

"Evet." Wiseman bunu bulup bulamayacaklarını merak ediyordu. "Neyse" dedi, "Onu gözlemek için burada tutuyoruz."

Yakında bir yere oturarak, askerleri izlemeye hazırlandı. Uzun bir bekleyiş için rahatça kuruldu.

O akşam saat altıda, Joe Hauck, Appeley's Çocuk Mağazası'nın satış müdürü, arabasını evinin önüne park etti, indi ve merdivenleri geniş adımlarla çıktı.

Koltuk altında geniş düz bir paket taşıyordu, ayırdığı bir örneği.

İçeri girerken, çocukları, Bobby ve Lora, "Hey!" diye çığlık attılar. "Bizim için bir şey getirdin mi baba?" Önünü kesip, onu sardılar. Mutfakta, karısı masanın üstünden baktı ve dergisini bıraktı.

"Sizin için yeni bir oyun seçtim" dedi Hauck. Mutluluk duygusuyla paketi açtı. Yeni bir oyunun denenmesine yardım etmemesi için bir neden yoktu; malı İthal Standartları'ndan alabilmek için bir haftadır telefonla görüşüyordu ve her şey söylenip yapıldıktan sonra, üç maldan yalnız biri onaylanmıştı.

Çocuklar oyunla birlikte uzaklaşırken, karısı alçak sesle, "Yüksek yerlerde ahlaksızlık artar" dedi. Mağazanın deposundan eve mal getirmesini hiçbir zaman onaylamamıştı.

"Bizde binlercesi var" dedi Hauck. "Bir depo dolusu. Bir eksiği kimse fark etmez."

Akşam yemeği sırasında, çocuklar, kullanım kılavuzunun her kelimesini titizlikle okudular. Başka hiçbir şeyin farkında değillerdi.

Bayan Hauck azarlayarak, "Masada okumayın" dedi.

Joe Hauck, sandalyesinde geriye yaslanarak gününü anlatmaya devam etti. "Ve bunca zaman sonra neyi onayladılar? İğrenç bir malı. Kâr edecek kadar piyasaya sürebilirsek şanslıyız. Asıl yatırıma değen "Şok Askerleri" numarasıydı. Ve o, tanımlanmadan bekletiliyor."

Evinin huzurunu, karısının ve çocuklarının varlığını hissederek bir sigara yaktı ve rahatladı.

Kızı, "Baba, oynamak ister misin? Çok kişiyle oynamanın daha iyi olduğunu söylüyor" dedi.

"Tabii" dedi Joe Hauck.

Karısı masayı temizlerken, çocuklarıyla levhayı açtı, sayıcıları, zarları, kâğıt paraları ve hisse senetlerini dağıttı. Hemen anında oyuna dalmıştı; oyun oynadığı çocukluk anılarına döndü ve oyunun sonuna doğru, sendromların çoğunu ele geçirinceye kadar, kurnazlık ve doğal yollarla hisse senetlerini ele geçirdi.

Huzur dolu bir iç çekişle geriye yaslandı. "İşte bu kadar" dedi çocuklarına. "Korkarım iyi bir başlangıç yaptım. Sonuçta, bu tür bir oyuna yabancı değilim." Levhada değerli holdinglere sahip olmak, onu güçlü bir tatmin duygu kazandırmıştı. "Kazanmak zorunda olduğum için üzgünüm çocuklar."

Kızı, "Kazanmadın" dedi.

"Kaybettin" dedi oğlu.

"Ne?" Joe Hauck şaşırdı.

"Hisselerin çoğunu toplayan kişi kaybeder" dedi Lora.

Ona talimatları gösterdi. "Gördün mü? Amaç hisselerinden kurtulmak. Baba, oyundan çıktın."

"Yazıklar olsun" dedi Hauck. "Bu bir oyun değil." Tatmin duygusu kayboldu. "Eğlenceli değil."

"Şimdi oyunu ikimiz bitireceğiz" dedi Bobby, "Sonunda kimin kazanacağını görmek için."

Joe Hauck, masadan kalkarken homurdandı: "Anlamadım. Kazananın hiçbir şeyi olmadan atıldığı bir oyundan kim ne anlar?"

Arkasında iki çocuğu oynamaya devam etti. Hisse ve para el değiştirdikçe, çocuklar daha da eğleniyordu. Oyun bitiş aşamasına girince, çocuklar kendinden geçmiş bir haldeydiler.

Hauck kendi kendine, "Monopolü bilmiyorlar" dedi, "O yüzden bu uyduruk oyun onlara garip gelmiyor."

Yine de, önemli olan çocukların sendrom oynamaktan hoşlanmasıydı; satacağı belliydi ve sorun da buydu. İki çocuk, mallarını elden çıkarmanın doğallığını öğreniyorlardı. Hisselerinden ve paralarından kendi istekleriyle vazgeçiyorlardı.

Lora, parlayan gözleriyle bakınarak, "Eve getirdiğin en iyi eğitici oyun bu baba" dedi.

LARRY NIVEN

Kısa kurgu öyküleriyle dört kez Hugo ödülünü kazanan Larry Niven, "Halka" adlı eseriyle de Hugo ve Nebula ödülünü kazanmıştır. 1964'te If'te basılan ilk öyküsü "En Soğuk Yer"den sonra, kendine sert bilim kurgu alanında geniş bir yer edinen Larry Niven, "Tanıdık Uzay" adlı eserinde ise kendi evreninde özel olarak çalıştığı kurgusal geleceği olan insanlar ele almıştır. Gerçekte tamamen gelişmiş bu insanların karmaşıklıkları ve başarıları buradan kaynaklanan uzaylılarla ilk irtibatlarını içerir.

ARM

ARM binası son birkaç aydır anormal düzeyde sakindi.

İlk başta istirahate ihtiyacımız vardı. Ama bu son birkaç sabahtır sessizlik sinirli bir düzeye ulaşmıştı. Saygın masamıza giderken birbirimize el sallıyorduk ama kafamız başka yerlerdeydi. Bir kısmımızın heyecanlı bir görüntüsü vardı. Diğerleri ise belirgin bir şekilde meşguldü.

Kimse bir anne avına katılmak istemiyordu.

Geçtiğimiz yıl batı kıyısı bölgesindeki organ avcılığı etkinliklerini iyice azaltmıştık. Her yerde, sırtımızda hayvanlar, ama sonuçlar tahmin edilebilirdi: Diğer etkinlikler artacaktı. Er ya da geç haberciler, "doğurganlık yasalarının" daha katı uygulanması hakkında çığlıklar atmaya başlar ve hepimiz evlilik dışı anne babaları aramaya başlarız.. Başka bir işi olmayan hepimiz.

Başka bir işimin olduğu güzel bir zamandı.

Bu sabah ofisime her zamanki sinirli sessizliğin içinden geçerek gittim. Makineden kahve doldurdum masama götürdüm, bilgisayardaki mesajlara

bakındım. Yuvadan ince bir dosya çıktı. Umutlu bir işaret. Tek elimle aldım, böylece aynı anda kahvemi de yudumluyordum ve ortaya bırakıp açtım.

Yanımda renkli hologramlar açıldı. İki morg masasının üstündeki bir çift pencereden bakıyordum.

Mideden beyne: ORTALA! Yüzleri yanmış insanlara baktığımız iğrenç bir saat! Gözlerini başka bir yöne çevir ve o kahveyi yutmaya çalışma. Neden işlerinizi değiştirmiyorsunuz?

İğrençtiler. İkisi de; bir adam ve bir kadın. Bir şey yüzlerini kafatasına, hatta içlerine kadar yakmıştı: Kemikler ve dişler kömürleşmiş, beyin dokusu pişmiş.

Yutkundum ve izledim. Daha önce de ölü görmüştüm. Yalnızca bunlar bana yanlış zamanda rastlamıştı.

Lazer silahı değil, diye düşündüm... ama o da muhtemel. Lazer için binlerce iş var ve işleri yapmanın da binlerce çeşidi. Yine de, bir el lazeri değil. El lazerinin kalem kalınlığındaki ışını, ette kanallar açardı. Bu bir tür geniş, güçlü bir ısınmış.

Başlangıca geri döndüm ve geçtim.

Ayrıntılar: Sabah 4:30 civarında Batı Los Angeles'daki Wilshire kaldırımında bulunmuşlardı. İnsanlar o kadar geç saatte kaldırımları kullanmaz. Organ avcılarından korkuyorlar. Cesetler, birileri görmeden birkaç mil taşınmış olabilir.

Ön otopsi: Üç ya da dört gün önce ölmüşler. Uyuşturucu, zehir ya da darbe izi yok. Görünürde ölümün tek nedeni yanıklar.

Öyleyse çabuk olmuş olmalı: Tek bir enerji parlaması. Yoksa mücadele etmeye çalışmış olsalardı, başka yerlerde de yanıklar oluşurdu. Ama yoktu. Yalnızca yüzleri ve boyun çevrelerinde kömürleşmiş izler vardı.

Sorgu yargıcı Bates'den bir not vardı. Görüntülerine göre, yeni bir tür silahla öldürülmüş olabilirler. Bu yüzden dosyayı bize göndermiş. ARM dosyalarında bir adım çapında patlaması, ısı ya da ışık ateş edecek bir silah bulabilir miyiz?

Geriye yaslandım, hologramları izleyerek bu konuda düşündüm.

Bir adım çapında ışını olan hafif bir silah? O büyüklükte lazer yapıyorlar ama, savaş silahı olarak yörüngeden kullanılıyor. Onlardan biri kafaları kömürleştirmez, buharlaştırırdı.

Başka ihtimaller de vardı. Ticari bir jet türbininin çalışması sırasında, kafaları sıkıştırılıp, işkenceyle ölüm. Ya da bir tür garip endüstriyel kaza: Bir masa ya da öyle bir şeyin üzerinden bakarlarken onları yakalamayan bir patlama. Ya da dış bükey bir aynadan yansıyan lazer.

Bunun bir kaza olduğunu unut. Cesetlerin terk ediliş biçimi, üstü örtülecek bir suçun kokusunu yayıyordu. Belki Bates haklıydı. Yeni bir yasadışı silah.

Ve anne avı başladığında bunu araştırmakla derinden ilgilenebilirdim.

ARM'nin üç temel işlevi var: Organ avcılarını ararız. Dünya teknolojisini izleriz: Yeni silahlar yapabilecek, ya da dünya ekonomisini veya ülkelerarası güç dengelerini etkileyecek yeni gelişmeleri izleyerek "Doğurganlık Yasaları" nı uygulatırız.

Gelin, dürüst olalım. Üçünden belki en önemli olanı, doğurganlık yasalarının korunması.

Organ avcıları nüfus sorununu kötüleştirmiyorlar

Teknolojiyi gözlemek yeteri kadar gerekli, ama çok geç olmuş olabilir. Ortalıkta herhangi bir çılgın kişi ya da grubun Dünya'yı ya da seçilmiş bir kısmını havaya uçuracak kadar çok füzyon güç santralları, füzyon roket motorları, füzyon krematoryası ve füzyon deniz suyundan içme suyu üretme merkezleri var.

Ama bir bölgede çok sayıda insan yasadışı bebek sahibi olmaya başlarsa, dünyanın geri kalan bölümü bağırır. Hatta bazı ülkeler nüfus planlamasından vazgeçecek kadar çıldırabilir. Ya sonra? Dünya nüfusu şu anda on sekiz milyar. Daha fazlasını taşıyamaz.

Bu yüzden anne avları gerekli. Ama bundan nefret ediyorum. Altı aylık gebeliği önleyici iğneleri terk etmek için cehennemden geçecek olan ve çocuk sahibi olmak için bu kadar umutsuz zavallı hasta bir kadının ardına düşmek için eğlenceli değil. Becerebilirsem görevden ayrılacağım.

Belirgin bazı şeyler yaptım. Sorgu yargıcı Bates'in ofisine bir not yolladım: Otopsiler hakkında daha geniş bilgi gönderin ve cesetlerin tanınıp

tanınmadığını bildirin. Göz tanımlaması ve beyin dalgası yöntemi tümüyle iptal edilmişti, ama genlerinden ve parmak izlerinden bir şey bulabilirleri

İki cesedin, üç gün önce de kullanılabilecek bir yola bırakılmadan önce üç ya da dört gün boyunca nerede ve neden saklandıklarını düşünerek biraz zaman harcadım. Ama bu polis dedektiflerinin işiydi. Biz:im işimiz silahlaydı.

Böylece ben de bilgisayar için bir arama yöntemi yazmaya başladım: Verilen tanımdaki bir ışınla ateş edecek bir silah bu. Deriyi, kemikleri ve beyin dokusunu etkileme biçiminden, patlamanın süresinin bir aksiyonu olarak ışığın frekansını bulmanın muhtemel bir yolu vardı belki ama bununla uğraşmadım. Tembelliğimin cezasını, bilgisayar önüme ışık yayan makinelerin koca bir listesini çıkarıp beni içinde boğunca ödeyeceğim.

Talimatlara gömülmüştüm ve Ordaz çağırdığında bir sigara ve daha fazla kahve içerek rahatlıyordum.

Dedektif-Müfettiş Julio Ordaz, düz siyah saçlı ve yumuşak siyah yüzlü, zayıf, esmer bir adamdı. Onu bir telefon ekranında ilk gördüğümde, bana iyi bir arkadaşının cinayetini anlatıyordu. İki yıl sonra onu gördüğümde hâlâ ürküyorum.

"Merhaba Julio. İş mi, eğlence mi?"

"İş, Gil. Üzücü olmalı."

"Senin mi benim mi?"

"İkimizin. Bir cinayet var, ama aynı zamanda bir de makine var... Bak, altımdakini görüyor musun?" Ordaz görüntü alanından çekildi, sonra uzanıp televizyonun kamerasını çevirdi.

Birinin oturma odasına baktım. Yeşil halının üstünde renksiz geniş bir daire vardı. Dairenin ortasında, bir makine ve bir adamın vücudu.

Julio benimle oynuyor muydu? Beden eskiydi, yarı mumyalı. Makine büyük ve yabancıydı ve bastırılmış solgun mavi bir ışık yayıyordu.

Ordaz'ın sesi yeteri kadar ciddiydi: "Hiç böyle bir şey gördün mü?"

"Hayır. Bu bir makine." Açıkça bir deney cihazı: Düzenli plastik kabı yok, yoğunlaştırma yok, kaynaklı montaj hattı yok.Telefon kamerasından

incelenemeyecek kadar karmaşık olduğuna karar verdim. "Evet, bizim için bir işmiş gibi. Gönderebilir misin?"

Ordaz geri döndü. Ağız dolusu gülümsüyordu "Korkarım bunu yapamayız. Belki bakması için birini buraya göndermelisin."

"Şimdi neredesin?"

"Santa Monica'daki Rodewald binasının en üst katındaki Raymond Sinclair'in dairesinde."

"Kendim geleceğim" dedim. Birden dilimin ağırlaştığını hissettim.

"Lütfen çatıya in. Asansörü deneme için tutuyoruz."

'Tamam" diyerek telefonu kapadım.

Raymond Sinclair'le hiç karşılaşmadım. Bir çeşit münzeviydi. Ama ARM onunla bir kefe, onun buluşlarından birinin, yangın söndürücü cihazının bağlantılarıyla ilgilenmişti. Ve herkes onun son zamanlarda yıldızlararası ulaşım üzerinde çalıştığım biliyordu. Bu tabii ki sadece bir dedikoduydu... ama bir sırrı taşıyan beyni öldürürse...

Gittim.

Rodewald binası üçgen prizması biçiminde ve her yakasında üçgen bir sırada dizilmiş balkonları olan kırk katlı bir binaydı. Balkonlar otuz sekizinci katta bitiyordu.

Damı bir bahçeydi. Bir kenarda çiçek açmış gül ağaçları vardı, diğer tarafta sarmaşıklara yerleşmiş, tam açmış çiçekler ve üçüncüde de Bonzai ağaçlarının minyatür ormanı dizilmişti. Konma yeri ve araç iskelesi merkezdeydi. Taksimin hemen önünde bir ekip aracı geziniyordu. Kondu, sonra bana inerek yer açmak için, araç iskelesine çekildi.

Canlı turuncu üniformalı bir polis, inişimi izlemek için dışarı çıktı. Dışarı çıkıncaya kadar ne taşıdığını ancak anladım. Hâlâ kutusunda olan, derin deniz balık avlama takımıydı.

"Bir kimlik görebilir miyim lütfen?" dedi.

ARM kimliğim elimdeydi. Ekip aracındaki konsolda kimliği kontrol etti, sonra geri verdi. "Müfettiş aşağıda bekliyor" dedi.

"Takım ne için?"

Birden gizlemeye çalışarak gülümsedi. "Göreceksiniz.

Bir dizi beton merdivenden çıkarak bahçeyi terk ettik. Bahçe aletleriyle yatı dolu ve üstünde gözetleme deliği olan ağır bir kapının bulunduğu küçük bir odaya indik. Ordaz kapıyı bizim için açtı. Canlı bir şekilde elimi sıktı, polise bir baktı. "Bir şey buldun mu? İyi."

Polis, "Buradan altı blok ötede, spor malzemeleri satan bir mağaza var. Müdür bunu ödünç verdi. Mağazanın adını birkaç kez tekrarlattı.

"Evet, kesinlikle bu konuda reklam olur. Gel, Gil" Ordaz kolumu tuttu. "Kapamadan önce bunu bir incelemelisin."

Burada bahçe kokusu yoktu, ama bir şey vardı; havalandırma tertibatının pek temizlemediği, uzun zamandır ölü olan bir şeyin kokusu. Ordaz beni oturma odasına götürdü.

Şakacı birinin fikrine benziyordu.

Çim halı, Sinclair'in odasını duvardan duvara kaplıyordu. Kanepe ile şömine arasındaki dört buçuk metre çapındaki dairesel bir alanda, kahverengi, yıpranmış bir halı seriliydi. Diğer yerler yeşildi.

Lekeli paçavralarıyla, balıkçı yaka giyinmiş bir adamın mumyası, dairenin üstünde sırtüstü yatıyordu. Bir tahminle, yaklaşık altı ay önce ölmüştü. Şimdi kemik, ve kahverengi deriden bir bileğin etrafında geniş bir arada, ince dokunmuş platin kordonlu ve önünde ekstra düğmeler olan bir kol saati vardı. Muhtemelen yanı da duran küt aletle, kafasının arkası yarılmıştı.

Bir demir dairenin içinde, dağılmayan mumyanın yanında uzanıyordu.

Işık yayan Kafdağı cihazı, büyülü dairenin tam ortasında duruyordu.

Adım attım ve bir adam sert bir sesle konuştu: "Halıdaki dairenin içine girmeyin. Göründüğünden daha tehlikelidir."

Tanıdığım biriydi: Memur Valpredo. İtalyanlar'a benzeyen yüzüyle, küçük düz ağızlı bir adam.

"Bana yeteri kadar tehlikeli görünüyor" dedim.

"Öyle. Oraya kendim gittim" dedi Valpredo. "Buraya gelir gelmez. Düğmeyi yapabilirim sandım. Bütün kolum uyuştu. Anında. Hiçbir duygu

yok. Oradan hemen kaçtım, ama bir iki dakika sonra bütün kolum uyuşmuş bir et yığınıydı. Kaybettiğimi sandım. Sonra üstünde uyumuşum gibi iğneler batmaya başladı."

Beni içeri getiren polis, derin su balık avlama takımım neredeyse kurmuştu.

Ordaz dairenin içini işaret etti. "Ee? Hiç böyle bir şey gördün mü?"

Mavi ışık yayan makineyi inceleyerek başımı salladım. "Her neyse, yeni moda herhalde. Sinclair bu kez gerçekten becerdi."

Dengesiz bir solenoid hattı, ev yapımı tutaçlarla plastik bir iskelete tutturulmuştu. Plastikteki kabarcıklar, nesnelerin daha önceden tutturulup, sonra ayrıldıkları yerleri gösteriyordu. Bir levha kilolarca ağır tel taşıyordu. Paralel bağlanmış altı büyük pil ve üç dirsek noktasından tel tutturulmuş, sonradan gümüş olduğunu keşfettiğimiz garip, ağır bir parça yontu vardı. Çürümüş neredeyse tümüyle kararmıştı ve kenarlarında eski törpü izleri vardı.

Düzenlemesinin merkezine yakın, gümüş yontunun hemen önünde, temiz bir plastik bloka yerleştirilmiş, eş merkezli iki solenoid vardı. Maviye çalan mor ışık yayıyorlardı. Piller de öyle. Daha az algılanabilir bir mor ışık da makinenin her yerinden, Özellikle de iç kısımlarından yayılıyordu.

Işık beni her şeyden çok rahatsız etti. Aşırı dramatikti. Ucuz korku filmlerine çılgın bir bilimadamının laboratuvarı hayasını vermek için kullanılabilecek özel efekt gibi bir şeye benziyordu.

Ölü adamın saatine daha yakından bakmak için dolaştım.

Valpredo sertçe, "Başınızı alanın dışında tutun!" dedi.

Başımı salladım. Ölü otların sınır çizgisi dışında topuklarımın üstüne çöktüm.

Ölü adamın saati deli gibi çalışıyordu. Dakika göstergesi yedi saniye gibi bir sürede atıyordu. Saniye gösterimini bulamadım.

Ölü ot yayından geri çekildim ve ayağa kalktım. Yıldızlar arası seyahat, lanet. Bu mavi ışıklı anormal yaratık daha çok yanlış çalışan bir zaman makinesine benziyor.

Pillerin yanındaki plastik iskelete kaynaklanmış tek bir anahtarı inceledim. Yatay sapından bir miktar naylon ip sarkıyordu. Biri, ipi kullanarak anahtarı alanın dışından açık konumuna getirmişe benziyordu; ama aynı şekilde kapalı konuma getirmek için tavandan sarkması gerecekti.

"Bunu neden ARM merkezine gönderemediğini anlıyorum. Dokunamıyorsunuz bile. Kafanızı ya da kolunuzu oraya bir saniyeliğine uzatıyorsunuz ve on dakikalığına kansız kalıyor."

Ordaz, "Kesinlikle" dedi.

"Oraya bir çubukla uzanıp anahtarı kapabilirmişsiniz gibi görünüyor."

"Belki.'Bunu denemek üzereyiz." Oltalı adama elini salladı. "Bu odada anahtara yetişecek uzunlukta bir şey yoktu. Birinin bunu."

"Bir dakika. Bir sorun var."

Bana baktı. Oltalı polis de baktı.

"O anahtar kendi kendini imha ediyor olabilir. Sinclair'in gizemli bir piç olduğundan kuşkulanılıyordu. Ya da alan önemli ölçüde potansiyel enerji taşıyor olabilir. Bir terslik çıkabilir."

Ordaz içini çekti. "Bunu göze almalıyız Gil, adamın kol saatinin dönüm hızını ölçtük. Yedi saniyede bir saat. Parmak izleri, ayak izleri, çamaşırhane işaretleri, bedensel koku, sahipsiz kirpikler, hepsi yedi saniyelik bir saatte kayboluyor." Elini salladı, polis içeri geldi ve anahtarı kancaya takmayı denedi.

"Yani ne zaman öldüğünü asla bilemeyiz" dedi Ordaz.

Oltanın ucu geniş daireler çizerek salındı, anahtarın altında durdu, dokundu. Ve takıldı. Nefesimi tuttum. Olta eğildi. Anahtar yukarı kalktı ve aniden mavi ışık kesildi. Valpredo, hava kavurucu sıcakmış gibi, dikkatlice alana yanaştı, içine girdi. Hiçbir şey olmadı ve rahatladı.

Sonra Ordaz emirler vermeye başladı ve pek çoğu yapıldı. Laboratuvar giysili iki adam, tebeşirle mumyanın ve şömine demirinin etrafını çizdiler. Mumyayı bir sedyeye taşıyıp, demiri plastik bir torbaya koyup mumyanın yanına bıraktılar.

"Bunu teşhis ettiniz mi?" diye sordum.

"Korkarım evet" dedi Ordaz. "Raymond Sinclair'in kendi dokunda iki ay önce yeni diş ektirdiği kayıtlı."

"Öyle mi! Böyle şeyler pahalıdır."

"Evet. Raymond Sinclair zengin bir adamdı. Bu binanın üst iki katı ve çatısı onundu. Dokümanındaki kayda göre, iki ay önce yerleştirilmiş, bir dizi yeni dişi vardı." Ordaz mumyayı, soyulmuş kuru dudaklarım ve henüz çıkan yeni dişlerini gösterdi.

Doğru. Bu Sinclair'di.

Bu beyin mucizeler yaratmıştı ve biri onu dövme demirden bir çubukla ezmişti. Yıldızlararası gezi ... Işık yayan cihaz? Yoksa o hâlâ kafasında mıydı?

'Bunu her kim yaptıysa bulmalıyız. Bulmak zorundayız. Yine de ...." dedim. "Yine de. Artık mucize yok." .

"Çoktan bulmuş olabiliriz" dedi Julio.

Ona baktım.

"Otodokta bir kız var. Onun Dr. Sinclair'in büyük yeğeni Janice Sinclair olduğunu düşünüyoruz."

Bir ayak kalınlığında duvarları tuşlarla ve kırmızı, yeşil ışıklarla kaplanmış başucu tahtası olan koca bir tabuta benzeyen standart bir eczane otodokuydu. Kız sırtüstü yatmıştı. Yüzü sakin, soluması derindi. Uyuyan Güzel. Kolları, plastik yenlerle örtülmüş, dokun göbeğindeydi.

Nefesimi kesecek kadar sevimliydi. Elektrot başlığın etrafındaki kahverengi saçı; küçük, kusursuz burnu ve ağzı; gümüşi örgülerle örtülmüş düz, solgun mavi cildi...

Sonuncusu akşam boyamasıydı. Onsuz, etkisi daha da azalırdı. Mavi gölge, elmacık kemiklerinin kavisini ve vücudunun biçimini vurgulamak için hafifçe değişerek yayılıyordu. Gümüş çizgiler de değişiyor, baz bölgelerde daha da yoğunlaşarak gözü belirli bölgelere çekiyordu: Göğüslerinin uçlarına, ya da karın kaslarının kabardığı, sevimli oval bir göbeğe.

Bu boyanma işine çokça ödemiş. Ama onsuz da güzel olurdu.

Başucu tahtasının ışıklarının bazıları kırmızıydı. Bir kızıllık için vurdum ve sarsıldı. Dok, sağ kolunu kesmeye zorlamıştı: Kangren.

Uyandığında lanet bir şok yaşıyordu.

"Tamam" dedim. "Kolunu kaybetmiş. Bu onu bir katil yapmaz."

"Çirkin olsaydı fark eder miydi?" diye sordu Ordaz.

Güldüm. "Tarafsız yargımı mı sorguluyorsun? İnsanlar daha azı için ölüyor! Öyle bile olsa, haklı olabileceğini düşündüm. O katilin şu anda bir kolunun eksik olmasını düşünmemiz için yeterli nedenimiz vardı.

"Sence burada ne olmuş Gil?"

"Şey ... nereden bakarsan bak, katil Sinclair'in, zaman makinesini yanında götürmek istiyormuş. Diğer bir açıdan, suçu örtbas etmeye çalışmış gibi görünüyor. Yani bunu buraya gelmeden önce biliyormuş. Bunu bir süredir düşünüyordum." Diyelim buraya gelmeden birkaç saat önce, bazı insanlara nerede olduğunu söyledi ve Sinclair'i, diyelim ki jeneratörün menzili içinde öldürdü. Çalıştırdı. Sinclair'in saatinin ona ne kadar zaman kazandırdığını hesapladı. Sonra saati geri koydu ve jeneratörle bıraktı. Polisin, cinayetin altı saat ya da kaç saat önce işlendiğini tespit etmesi mümkün olmayacaktı."

"Evet. Ama böyle yapmadı."

"Anahtardan sarkan ip vardı. Onu alanın dışından almış olmalı ... Muhtemelen altı saat boyunca cesetle oturmak istemediği için. Makineyi çalıştırdıktan sonra zamanın dışına çıkmaya çalışsaydı, burnunu kırardı. Alanın zamanından normal zamana, bir duvardan geçmek gibi olurdu. Bu yüzden onu kapattı, menzil dışına çıktı ve yeniden açmak için o naylon ipi kullandı. Muhtemelen Valpredo'yla aynı hatayı yaptı. Geri dönüp kapayabileceğini sandı."

Ordaz tatmin olarak başını salladı. "Kesinlikle. Bunu yapması onun için çok önemliydi. Aksi halde suç için mazereti ya da kazancı olmayacaktı. Eğer alana ulaşmaya çalış..."

"Evet, kolunu kangrenden kaybedebilirdi. Bu bizim işimize yarardı, değil mi? Bulunması kolay olurdu. Ama bak Julio, kız da aynı şeyle Sinclair'e yardım etmek isterken karşılaşmış olabilir. Eve geldiğinde amcasının öldüğü henüz anlaşılmamıştı belki de."

"Hatta yaşıyor bile olabilirdi" dedi Ordaz.

Omuz silktim.

"Gerçekten, kız eve biri on geçe geldi, hâlâ araç iskelesinde duran kendi arabasıyla. İniş alanını ve iskeleyi alan kameralar kurulmuş. Doktor Sinclair'in emniyeti eksiksizdi. Dün gece sadece kız gelmiş. Ayrılan yok."

"Yani çatıdan."

"Gil, bu dairelerden çıkmanın yalnızca iki yolu var. Biri çatıdan, diğeri de asansörü kullanarak lobiden. Asansör bu katta ve kapatılmıştı. Biz geldiğimizde çalışmıyordu. Bu binada bu kumandayı başka bir yerden veremezler."

"Öyleyse biri onunla buraya çıktı ve sonra kapadı ya da öldürülmeden önce Sinclair de kapamış olabilir... Ne demek istediğini anlıyorum. Her halükârda katil hâlâ burada olmalı." Bunu düşündüm. Hoşuma gitmedi. "Hayır, uymuyor. Bir suç mazereti oluşturmak için ne kadar parlak, sonra da kendini cesetle kilitlemek için ne kadar aptalca davranmış?"

Ordaz omzunu silkti. "Asansörü amcasını öldürmeden önce kilitledi. Engellenmek istemiyordu. Bu mantıklı mıydı? Kolunu incittikten sonra, aceleyle doka gelmiş olmalı."

Kırmızı ışıklardan biri yeşile döndü. Buna memnun olmuştum. Bir katile benzemiyordu. Kendi kendime, "Uyurken kimse katile benzemez" diye düşündüm.

Oturma odasına geri döndük. ARM merkezini aradım ve onlara bir araç yolladım.

Makineye dokunulmamıştı. Beklerken Valpredo'dan bir fotoğraf makinesi ödünç aldım ve orada birkaç resim çektim. Bileşenlerin göreceli konumlan önemli olabilir.

Laboratuvardan gelenler, kahverengi otun üstünde parmak izlerini beyazlaştırmak ve kurumuş kan lekelerine canlı sarı bir parlaklık vermek için bir çeşit sprey kullanıyorlardı. Makine üzerinde bir sürü parmak izi vardı ama demirde hiç yoktu. Mumyanın kafasının olduğu yerdeki otun üstünde sarı bir gölcük vardı ve demirin işi gören ucuna kadar sarı bir salyangoz izi uzanıyordu. Biri, demir düştükten sonra alanın dışına çekmeye çalışmışa benziyordu.

Sinclair'in dairesi geniş ve konforluydu ve en üst katın tümünü kaplıyordu. Alttaki kat, Sinclair'in mucizelerini ürettiği laboratuvarıydı. Valpredo'yla orayı gezdim. O kadar etkileyici değildi. Pahalı bir hobi setine benziyordu. Bu aletler zaten üretilen parçaları birleştirir ama karmaşık hiçbir şey meydana getiremezler. Bilgisayar terminali hariç. Üç yüz altmış derecelik honograramik görüntü ekranının ortasında yatan bir koltuğu ve lanet şeyi Alpha Centauris'e uçuracak kadar çok kumandası olan küçük bir rahime benziyordu.

Bu bilgisayarda gizli sırlar olmalı! Ama onu kullanmaya çalışmadım. Sinclair'in hafıza bankasına koyduğu şifreleri çözmesi için bir ARM programcısı göndermeliydik.

Araç geldi. Sinclair'in mirasını merdivenlerden çatıya tek parça halinde çektik. Parçalar iskeletlerine sağlamca tutturulmuştu, merdivenler genişti ve çok sarp değildi.

Eve aracın arkasında döndüm. Jeneratörü inceliyordum. Ağır gümüş parça, uçan bir kuş görüntüsü gibi bir şeydi: Hâlâ köşeleri oluşturan yerlerde telleri olan, bir topoloji öğrencisinin çalıştırdığı bir üçgen. Bunun makinenin kalbi mi yoksa yalnızca bir yanlış yönlendirme mi olduğunu merak ediyordum. Gerçekten bir yıldızlararası araçla mı seyahat ediyordum? Sinclair, bu her neyse örtebilmek için, bu söylentiyi çıkarmış olabilir. Ya da aynı anda iki projede birden çalışmasını yasaklayan bir yasa mı vardı?

Bera'nın tepkisinin ne olacağını merak ediyordum.

Biz o şeyi ARM merkezinin koridorlarında taşırken Jackson Bera geldi. Yorum yapmadan ardımızdan bizi izledi. Makineyi laboratuvara soktuk ve bir şeyin sarsılıp gevşemesi durumuna karşılık yanımda getirdiğim hologramlar üzerinden kontrol etmeye başladık. Bera kapı pervazına dayanıp, neredeyse uyur bir halde sürekli ilgisi azalarak bizi izledi.

Onunla, asteroidlerden dönüp ARM'ye katıldığımda tanışmıştım. O zaman yirmi yaşındaydı ve iki yıldır ARM'deydi; babası ve büyük babası da ARM'deydi. Eğitiminin çoğunu Bera tamamladı. Ve ben birilerini avlayan birilerini avlamayı öğrenirken, onun nasıl davrandığını izlemiştim.

Bir ARM'nin empatiye ihtiyacı vardır. Avının beyninin bir resminin parçalarını bir araya getirme yeteneğine ihtiyacı vardır. Ama Bera'nın aşırı

empatisi vardı. Kenneth Graham kendini öldürdüğü zamanki tepkisini hatırlıyorum: Kafatasındaki prizden beyninin zevk merkezine inen bir telle, tek bir akım dalgası. Bera haftalar boyunca seğirtmişti. Ve geçen yılın başındaki Anubis olayı. Adamın ne yaptığını bulduğumuzda, Bera onu öldürmek üzereydi. Onu suçlayamazdım.

Geçen yıl Bera canından bezdi. İşin teknik sonuna girmişti. Organ avcılarım takip işi bitmişti. Artık ARM laboratuvarını çalıştırıyordu.

Bu örneksiz ucubenin ne olduğunu öğrenmek istemesi gerekirdi. Sormasını bekledim durdum. Ama o bitkince gülümseyerek izledi. Sonunda bana ışıdı. Sırf onu kullandırmak için bir araya getirdiğim bir şeyin uygulamalı bir şakası olduğunu düşünüyordu.

"Bera.." dedim.

Ve bana parlak gözlerle bakıp, "Hey dostum, nedir bu?" dedi.

"En can sıkıcı soruları soruyorsun."

"Doğru, duygularını anlayabiliyorum ama, nedir bu? Sevdim, düzenli, temiz, ama bana getirdiğin bu şey ne?"

Ona bütün bildiğimi olduğu gibi anlattım. Bitirdiğimde, "Pek yeni bir uzay aracıymış gibi gelmedi" dedi.

"Ooho, bunu sen de duydun öyle mi? Yaa, benzemiyor. Yoksa ..." Onu ilk gördüğümden beri merak ediyordum. "Belki bir füzyon patlamasını hızlandırmak içindir. Füzyon aracında daha büyük kazancın olur."

"Hayır. Şimdi yüzde doksandan daha iyisini elde ediyorlar. Ve bu cihaz çok ağır görünüyor." Uzun, ince parmaklarıyla bükülmüş gümüş üçgene kibarca dokunmak için uzandı. "Haa, cevapları ortaya çıkaralım."

"İyi şanslar. Ben Sinclair'in evine dönüyorum."

"Niye? Hareket burada." Benim yıldız ötesi bir koloniye katılmakla ilgili, arzulu konuşmalarımı çokça duymuştu. Yıldızlararası yavaş botlar için daha iyi bir araç hakkında ne hissedeceğimi biliyor olmalı.

"İşte öyle" dedim. "Jeneratörümüz var, ama hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Bozabiliriz. Sinclair'in jeneratörü hakkında bir şey bilen birini bulmak için çalışacağım."

"Yani?"

"Onu kim çalmaya çalıştıysa. Sinclair'in katili."

"Öyle diyorsan." Ama kuşkulu görünüyordu. Beni çok iyi tanıyordu. "Anlıyorum, kapanışta bir anne avı var" dedi.

"Ya?"

Gülümsedi. "Sadece dedikodu. Şanslısınız. Babam ilk girdiğinde, ARM'nin işinin çoğu anne avlarıymış. Henüz organ avcıları organize değilmiş ve doğurganlık yasaları yeniymiş. Eğer kimseyi zorlamasaydık, kimse yasayı dinlemezdi tabii."

"Tabu ki, insanlar da babanı taşlamıştı. Bera o günler geçti."

"Geri gelebilirler. Çocuk sahibi olmak önemlidir."

"Bera, ARM'ye lisanssız ana babaları aramak için katılmadım." El salladım ve cevap vermesini beklemeden çıktım. Anneleri ve babaları avlayan Bera'nın görev çağrısı olmadan da yapabilirdim.

O sabah, Rodewald binasının damından aşağı güzel bir manzarayı izliyordum. Şimdi ise, bana ayrılan bölümden aşağıda güzel bir manzaram vardı. Bu kez kaçış yollarını arıyordum.

Sinclair'in katlarında hiç balkon yoktu ve pencereler binanın yanında bir hizadaydılar. Akrobat bir hırsızın bunlarla sorunu olurdu. Açılacak gibi görünmüyorlardı.

Taksi çatıya inerken, Ordaz'ın sözünü ettiği kameraları tespit etmeye çalıştım. Bulamadım. Belki de sarmaşık çiçeklerine gizlenmişlerdi.

Neyi dert ediyordum? ARM'ye anneleri, makineleri ya da katilleri aramak için girmemiştim. Kolumun diyetini ödeyebilmek için girmiştim. Yeni kolum Dünya Organ Bankası'na bir organ avcısının ele geçirilen sığmağından getirilmişti. Dürüst bir vatandaş, şehir kaldırımında istemeden ölmüştü ve onun kolu benim bir parçam oluvermişti.

ARM'ye organ avcılarını avlamak için katılmıştım.

ARM cinayetlerle pek ilgilenmez. Makine artık ellerimden çıkmıştı. Bir cinayet incelemesi beni anne avının dışında tutamazdı. Ve kızı bir daha

görmedim. Onun hakkında, tam katilin olması beklenen yerde olduğundan başka hiçbir şey bilmiyordum.

Tek konu onun güzelliği miydi?

Zavallı Janice. Uyandığımda sağ kolumu kaybedişimi hatırlıyorum, tam bir ay boyunca, aynı sersemletici şokla sarsılmıştım.

Taksi kondu. Aşağıda Valpredo bekliyordu.

Düşünüyordum... Uçan tek şey araba değildi. Ama o hileli bisikletlerle şehrin üzerinde uçan biri, nereye inerse insin, cinayet suçuyla kuşku çekmeyeceğini bilir. Ve uçan her şey, konma alanından başka her yerde bırakmak zorunda kalacaktı. Bir gül ya da Bonzai ağacına çarpar, ya da sarmaşık çiçeklerini dağıtırdı.

Taksi bir hava fısıltısıyla kondu.

Valpredo bana gülümsüyordu. "Düşünen adam. Ne düşünüyorsun?"

"Katilin araç iskelesinin damına konup konamayacağını düşünüyordum."

Dönüp durumu inceledi. "Çatının kıyısında kurulu bir kamera var. Eğer aracı yeteri kadar hafiftiyse, kuşkusuz oraya inebilirdi ve kameralar onu tespit edemezdi. Ama bina bir arabayı taşımaz. Neyse, bunu kimse yapmamıştır."

"Ne biliyorsun?"

"Gösteririm. Bu arada, kamera sistemini inceledik. Kameraların kurcalanmadığından eminiz."

"Ve dün gece çatıya kızdan başka kimse inmedi."

"Kimse bu sabah yediye kadar buraya inmedi. Buraya bakın." Sinclair'in dairesine inen beton merdivenlerin başına gelmiştik. Valpredo, eğimli tavanın üstünde, kalp hizasında bir ışık parıltısı gösterdi. "Tek iniş bu. Kamera girip çıkan herkesi yakalar. Yüzünü yakalayamayabilir, ama birinin geçip geçmediğini gösterir. Dakikada altmış kare çekiyor."

İnmeye devam ettim. Bir polis beni içeri aldı.

Ordaz telefonla görüşüyordu. Ekranda derin güneş yanığı olan bir genç vardı ve yanık şoku neden olmuştu. Ordaz bana acele bir hareketle el salladı

ve konuşmaya devam etti. "O zaman on beş dakikaya kadar buradasın. Bize çok yardımı olacak. Lütfen çatıya in. Hâlâ asansör üzerinde çalışıyoruz."

Telefonu kapayıp bana döndü. "Andrew Porter, Janice'in sevgilisi. Janice'le birlikte akşam bir partide olduklarını söylüyor. Onu evine saat bir gibi bırakmış."

"Sonra da doğruca eve gelmiş, eğer doktaki oysa "

"Öyle olmalı, sanırım. Porter, kızın derisini maviye boyattığını söylüyor." Ordaz öne eğildi. "Eğer öyleyse çok inandırıcı konuşuyor. Sanırım gerçekte hiçbir sorun beklemiyordu. Telefonu bir yabancı cevaplayınca şaşırdı, Dr. Sinclair'in öldüğünü öğrenince şok oldu Janice'in yaralandığını öğrenince dehşete kapıldı.

Mumya ve jeneratör gidince, suç yeri, rastgele sarı kimyasal boyaların ve tebeşir çizgilerinin kaplandığı kahverengi otla kaplı boş bir daire olmuştu.

"Biraz şanslıymışız" dedi Ordaz. "Bugün 4 Haziran 2124. Dr. Sinclair'in saati takvimliydi. 17 Ocak 2125 tarihini gösteriyordu. Makineyi ona on kala kapadıysak -ki öyle oldu- ve alan dışındaki her yedi saniye için bir saat atıyorduysa, demek ki alan dün gece aşağı yukarı saat bir sıralarında açılmış."

"Öyleyse eğer kız katil değilse, katili ucu ucuna kaçırmış."

"Kesinlikle."

"Ya asansör? Takılmış olabilir mi?"

"Hayır. Çalışan kısımlarını ayırdık. Bu kattaymış ve elle kilitlenmiş. Kimse çalışmayan bir asa.."

"Niye bu sırayı takip ediyorsunuz?"

Ordaz, şaşırmış bir halde omuz silkti. "Bu özel makine beni gerçekten rahatsız ediyor Gil. Zamanı geri çevirebilir mi diye düşünüyordum. O zaman katil, aslında yukarı çıkan bir asansörle aşağı inebilir."

Benimle o da güldü. "İlk önce, bunun bir kelimesine bile inanmıyorum. Sonra, bunu yapabilmesi için makine yanında değildi. Eğer.... cinayetten önce kaçmadıysa. Lanet, şimdi beni inandırdın" dedim.

"Makine hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum."

"Bera inceliyor. Bir şey öğrenir öğrenmez sana haber veririm. Ve ben de katilin muhtemelen nasıl kaçtığı hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum."

Bana baktı. "Ayrıntılar?"

"Biri bir pencere açmış olabilir mi?"

"Hayır. Bu daireler kırk yıllık. İnşa edildiklerinde dumanlı sis hâlâ kötüydü. Açıkça Dr. Sinclair havalandırma düzeneğini kullanmayı tercih ediyordu."

"Ya alt kattaki daire? Sanırım oranın asansörleri başka.."

"Evet, öyle. Orası Howard Rodewald'ın. Bu binanın sahibinin, daha doğrusu bu binalar zincirin. Şu anda Avrupa'da. Dairesini arkadaşlarına emanet etmiş."

"Oraya inen merdiven var mı?"

"Hayır. Bütün daireleri baştan aşağı inceledik."

"Peki. Katilin naylon bir ipi olduğunu biliyoruz, çünkü bir parçasını jeneratörde bırakmıştı. Çatıdan Rosewald'ın balkonuna inmiş olabilir mi?"

"Sekiz metre? Evet, sanırım olabilir." Ordaz'ın gözleri ışıldadı. "Buna bir bakmalıyız. Hâlâ kamerayı nasıl geçtiği ve balkona indikten sonra içeri nasıl girdiği açığa kavuşmuş değil."

"Doğru."

"Şunu düşün Gil. Başka bir soru. Kaçmayı nasıl düşünüyordu?" Tatmin edici olması gereken tepkimi bekledi, çünkü çok iyi bir soruydu. "Görüyorsun, eğer amcasını Janice Sinclair öldürdüyse, hiçbir sorun kalmıyor. Başka birini arıyorsak, planlarının yanlış işlediğini varsaymalıyız. Kendiliğindendi."

"Hı hı. Yine de hâlâ Rosewald'ın balkonunu kullanmayı planlamış olabilir. Ve bu kameradan kaçmak için bir yol..."

"Tabii ki buldu. Jeneratör."

Doğru. Eğer jeneratörü çalmaya geldiyse onu görünmeden çalması gerekiyordu, çünkü onu burada bulduğumuzda, suç için mazeretinde yerden göğe haklı olacaktı. Ve onu merdivenlerden yukarı sürüklerken açık

bırakacaktı. Bunun, onun bir dakikasını aldığını düşünelim; bu normal zamanın bir saniyesinin sekizde biri eder. Kameranın onu tespit etme şansı sekizde bir ve bir çizgiden başka hiçbir şey yakalayamaz... "Ooo."

"Ne oldu?"

"Makineyi çalmayı planlamış olmalı. Onu Rodewald'ın balkonuna gerçekten iple mi indirecek?"

"Pek sanmam" dedi Ordaz. "Otuz kilodan daha fazla. Yukarı taşımış olabilir. İskeleti onu taşınabilir yapıyor. Ama onu iple indirmek için..."

"Lanet bir atlet arayacağız."

"En azından onu aramak için uzaklara gitmeyeceksin. Senin tahmini katilinin asansörle geldiğini düşünüyoruz, değil mi?"

"Evet." Janice Sinclair'den başka kimse dün gece çatıya inmemişti.

Asansör belirli bir sayıda insan taşımaya programlanmış, geri kalanını bekletiyor. Liste kısa. Dr. Sinclair, pek sosyal biri değildi.

"Onları kontrol ediyor musunuz? Yerleri, mazeretleri vesaire?"

"Tabii ki."

"Kontrol edebileceğiniz bir şey daha var" dedim. Ama Andrew Porter geldi ve konuşmamı erteledim.

Porter, bir taksi ararken giymiş olabileceği rastgele, tek parça, yarı saydam bir atlama elbisesiyle geldi.

Kasları, esnek dokumanın altında kaya parçaları gibi duruyordu ve karın kasları da bir armadillonun plakalarına benziyordu. Sörf kasları. Güneş saçlarını neredeyse beyazlaştırmış ve cildini de en az Jackson Bera kadar yakmış. Bu kadar koyu bir yanığın, yüzün kanlılığını örteceğini düşünebilirsiniz, ama örtmüyordu.

"Nerede?" diye sordu. Bir cevap beklemedi. Dokun nerede olduğunu biliyordu ve oraya gitti. Onu izledik.

Ordaz bastırmadı. Porter Janice'i izlerken, sakinleşti ve rengi geri geldi. Ordaz'a dönüp, "Ne olmuş?" dedi.

"Bay Porter, Dr. Sinclair'in en son projesi hakkında bir şey biliyor musunuz?"

"Zaman sıkıştırıcısı mı? Evet. Dün akşam buraya geldiğimde, oturma odasına kurmuştu, şu ölü ot dairesinin tam ortasına. Ne ilgisi var?"

"Ne zaman geldiniz?"

"Aa... altı gibi. Bir şeyler içtik ve Ray amca makinesini gösterdi. Bize onun hakkında çok şey söylemedi. w Yalnızca ne yapabildiğini gösterdi." Porter bize ışıldayan beyaz dişlerini gösterdi. "Çalıştı. O şey zamanı sıkıştırabiliyor! Bütün yaşamınızı üç ya da iki ayda yaşayabilirsiniz! Onu alanın içinde dolanırken izlemek, sinekkuşunu yakalamaya çalışmak gibiydi. Daha kötüsü. Bir kib.."

"Ne zaman ayrıldınız?"

"Sekiz gibi. Irish Coffee'nin Cziller's Hause'unda akşam yemeği yedik ve bakın, burada ne oldu?"

"Önce, öğrenmemiz gereken şeyler var Bay Porter. Dün akşam boyunca Janice'le birlikte miydiniz? Sizinle birlikte başkaları da var mıydı?"

"Tabii. Akşam yemeğinde yalnızdık, ama ardından bir tür partiye gittik. Santa Monica kumsalında. Arkadaşımın orada bir evi var. Size adresini veririm. Birkaçımız gece yarısına doğru Cziller's'a uğradık. Sonra Janice beni eve bıraktı."

"Janice'in sevgilisi olduğunuzu söylediniz. Sizinle yaşamıyor mu?"

"Hayır. Ben onun sürekli sevgilisiyim, ama ona şart koşmam." Utanmış görünüyordu. "Burada Ray amcayla yaşıyor. Yaşıyordu. Lanet." Dokun içine bakındı "Bakın not her an kalkabileceğini söylüyor. Ona bir sabahlık getirebilir miyim?"

"Tabii."

Porter'ı, Janice için kumsal desenli bir sabahlık aldığı Janice'in yatak odasına kadar izledik. Çocuktan hoşlanmaya başlamıştım. Sağlam içgüdüleri vardı. Akşam boyası, bir cinayetin sabahında giyilecek bir şey değildi. Ve uzun, geniş kollu bir şey aldı. Kayıp kolu pek belli olmayacaktı.

"Ona Ray amca diyorsunuz" dedi Ordaz.

"Evet. Çünkü Janice de öyle diyor."

"İtiraz etmiyor muydu? Yabancı sever miydi?"

"Yabancı? Şey, hayır, ama biz birbirimizi severdik. İkimiz de bulmacalardan hoşlanırız, anlıyor musunuz? Cinayet oyunları ve puzzle'larımızı değiştirirdik. Bakın, bu komik gelebilir ama öldüğünden emin misiniz?"

"Ne yazık ki evet. Öldü, yani öldürüldü. Siz çıktıktan sonra gelmesini beklediği biri var mıydı?"

"Evet."

"Öyle mi söyledi?"

"Hayır. Ama gömlek ve pantolon giymişti. Yalnız olduğumuzda genelde çıplak gezerdi."

"Hı."

"Yaşlılar pek böyle yapmaz" dedi Porter. "Ama Ray amcanın vücudu iyiydi. Kendine dikkat ediyor."

"Kimi bekliyor olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır. Bir kadın değil: Yani, bir randevu değil, belki aynı işle ilgilenen biri." Arkasında, Janice esnedi.

Porter, ışık hızıyla onun yanına uçtu. Bir elini omzuna koyup, geriye itti. "Uzan sevgilim. Göz açıp kapayıncaya kadar seni oradan çıkaracağız."

Janice, Porter sabahlığın kollarım ve diğer donatılarını açarken bekledi. "Ne oldu?" dedi.

Anlık bir sinirle, "Henüz bana da anlatmadılar" dedi Porter. "Kalkarken dikkatli ol. Bir kaza geçirdin."

"Ne tür? Oo!"

"Geçecek, geçecek."

"Kolum."

Porter, doktan çıkmasına yardım etti. Kolunun pembe eti, omuzun beş santim altında bitiyordu. Porter'ın sabahlığı sırtına geçirmesini bekledi. Kemerini bağlamaya çalıştı, ama tek eliyle yapamayacağını anlayınca vazgeçti.

"Bakın, ben de bir kere kolumu kaybettim" dedim. Bana baktı. Porter da öyle.

"Ben Gil Hamilton. BM polisinden. Gerçekten dert etmeniz gereken hiçbir şey yok. Bakın?" Sağ kolumu i kaldırdım, parmaklarımı açıp kapadım. "Organ bankalarında, kol başvurusu pek olmuyor, mesela böbrek kadar. Belki beklemeniz bile gerekmeyecek. Ben beklemedim. Sanki gerçek kolum gibi ve o kadar da iyi çalışıyor."

"Nasıl kaybettiniz?" diye sordu.

Böbürlenerek, "Bir meteor parçaladı" dedim "B'elf te asteroid madenindeyken." Ona, hareket ettirmek istediğimiz asteroide bombayı yanlış yerleştirdiğimiz için, meteorun bizi sıkıştırmasına kendimizin neden olduğunu söylemedim.

Ordaz ona, "Siz kendi kolunuzu nasıl kaybettiğinizi hatırlıyor musunuz?" dedi.

"Evet." Titredi. "Oturabileceğim bir yere gidebilir miyim? Kendimi bir parça yorgun hissediyorum."

Oturma odasına gittik. Janice biraz sertçe kanepeye oturdu. Şoktan olabilir, ya da sağ kolunu kaybetmek dengesini sarsıyor olabilirdi. "Ray amcam öldü değil mi?" dedi.

"Evet."

"Eve geldim ve onu öyle buldum. Makinesinin yanına uzanmıştı ve kafasının arkası kanlıydı. Belki hâlâ yaşıyordur diye düşündüm, ama makinenin çalıştığını gördüm; o mavi ışığı yanıyordu. Demire ulaşmaya çalıştım. Onu makineyi kapatmak için kullanmak istiyordum, ama tutamadım. Kolum uyuştu, hatta kıpırdamıyordu. Bilirsiniz, ayağınız uyuştuğunda, parmaklarınızı kıpırdatmak istersiniz. Ellerimi o lanet demire kadar uzatabildim ama çekmeye çalışınca kaydı."

"Denemeyi sürdürdünüz mü?"

"Bir süre. Sonra ... Düşünmek için geri çekildim. Belki de ölmek üzere olan Ray amcam için kaybedecek zamanım yoktu. Kolu taş gibiydi.... sanırım öldü, değil mi?" Omuz silkti. "Çürümüş et. Öyle kokuyordu. Ve bir anda, sanki kendimi ölüyormuşum gibi yorgun ve bitkin hissettim. Sonra doğruca doka gittim.

"İyi yaptınız" dedim. Ne kadar yakınlaştığımı hissedince, Porter'ın kanı yine yüzünden çekilmeye başladı.

Ordaz, "Amcanız dün akşam ziyaretçi bekliyor muydu?" dedi.

"Sanırım."

"Neden sanırsınız?"

"Bilmiyorum. Sadece öyle davranıyordu."

"Gece yarısı gibi birkaç arkadaşınızla Irish Coffee'nin Cziller's House'una gitmişsiniz. Doğru mu?"

"Sanırım. Bir şeyler içtik, sonra Drew'ü evine bıraktım ve eve yalnız geldim."

"Doğruca eve mi?"

"Evet." Titredi. "Arabayı kenara bıraktım ve aşağı indim. Bir sorun olduğunu biliyordum. Ray amcayı makinenin yanında yatarken buldum! Ona doğru koşmamam gerektiğini biliyordum. Alana girmememiz söylenmişti."

"Ha? Öyleyse demire uzanmamanız gerektiğini de biliyor olmalıydınız."

"Şey, evet. Maşa kullanmalıydım" dedi. Sanki bu fikir aklına yeni gelmiş gibiydi." Çok kısa sürede oldu. Düşünemedim. Zaman yoktu. Anlamıyor musunuz? Orada ölüyordu, ya da ölmüştü!"

"Evet, tabii. Cesede hiç dokundunuz mu?"

Acı acı güldü. "Sanırım, demiri beş santim kadar kımıldattım. Sonra bana olanları hissedince, doğruca doka koştum. Çok acıyordu. Ölüyor gibi."

"Ani kangren" dedi Porter.

Ordaz, "Örneğin asansörü kilitlemediniz mi?" diye sordu.

Lanet! Bunu düşünmeliydim.

"Hayır. Genelde geceleri kilitleriz, ama zamanım yoktu."

Porter, "Neden?" dedi.

Ordaz da ona, "Biz geldiğimizde asansör kilitliydi."dedi.

Porter bunun üzerinde derin derin düşündü, "öyleyse katil çatıdan çıkmış olmalı. Onun resimleri vardır."

Ordaz pişman bir ifadeyle gülümsedi. "Sorunumuz bu. Dün gece çatıda hiç araç kalmamış. Sadece bir araba gelmiş. Sizinki, Bayan Sinclair."

"Ama" dedi Porter ve durdu. Yeniden düşündü "Polis buraya geldikten sonra asansörü açtı mı?"

"Hayır. Katil biz buraya geldikten sonra çıkmış olamaz."

"Ha."

"Olan şu" dedi Ordaz. "Bu sabah beş otuz civarında" Durup düşündü: "36A'daki kiracılar, havalandırma sisteminden gelen çürümüş ete benzer bir koku için bina bakım sorumlusunu aradılar. Kaynağı ararken biraz zaman geçti tabii, ama çatıya varınca durum anlaşılmış. Çatı..."

Porter araya girdi. "Çatıya nereden çıkmış?"

"Bay Steeves sokaktan bir taksi tuttuğunu söylüyor. Dr. Sinclair'in özel iniş alanına inmenin başka yolu yok, değil mi?"

"Hayır. Ama bunu neden yapsın?"

"Belki de, daha önce de Dr. Sinclair'in laboratuvarından ilginç kokular yayılmıştı. Ona sorarız."

"Sorun."

"Bay Steeves doktorun açık kapısından kokuyu izlemiş. Bizi aradı. Bizim için çatıda bekledi."

"Peki ya taksisi?" Porter bu konuyla çok ilgilenmişti. "Belki katil taksi gelene kadar bekledi ve Steeves'in onunla işi kalmayınca taksiye binip başka bir yere gitti."

"Steeves iner inmez ayrılmış. Gerekirse kullanabileceği bir taksi çağrı cihazı var. Taksi çatıda olduğu sürece, kameralar üzerindeydi." Ordaz duraladı. "Sorumu anladınız mı?"

Anlaşılan Porter anlamıştı. İki elini apaçık sarı saçlarına sürdü. "Sanırım daha çok şey öğrenene kadar tartışmayı kesmeliyiz."

Janice'i kastetmişti. Janice şaşırmış bakıyordu; anlamamıştı. Ama Ordaz anında başını salladı ve ayağa kalktı. "Güzel, Bayan Sinclair'in burada

yaşamaya devam etmemesi için bir neden yok. Sizi yeniden rahatsız edebiliriz" dedi. "Şimdilik, baş sağlığı dileriz."

Dışarı çıktı. Ben de takip ettim. Ve beklenmedik bir biçimde Drew Porter da. Merdivenlerin en üstünde, Ordaz'1 kolundan kocaman elleriyle tutarak durdurdu. "Bunu Janice'in yaptığını sanıyorsunuz, değil mi?"

Ordaz içini çekti. "Şansım var mı? İhtimalleri değerlendirmeliyim."

"Hiçbir nedeni yoktu. Ray amcayı seviyordu. Son yirmi yıldır onunla yaşıyordu. Onu öldürmek için en ufak bir nedeni bile yok."

"Miras yok mu?"

Yüzünü buruşturarak, "Peki, evet, biraz para kalacak. Ama Janice öyle bir şeyle ilgilenmez!" dedi.

"Evvet. Hâlâ şansım var mı? Şu anda öğrendiğimiz her şey, katilin cinayet mahallini terk edemeyeceğini söylüyor. Evi derhal araştırdık. Sadece Janice Sinclair ve ölü amcası vardı."

Porter bir şey çiğnermiş gibi cevap verdi: "Kanmış olmalı. Sürekli polisin bir adım önünde olan, amatör dedektif. Evet, Watson, bu jandarmalar açık olanı kaybetmekte çok becerikli... Ama kaybedemeyecek kadar çok şeyi vardı. Ya bakımcı. Steeves."

Ordaz bir kaşını kaldırdı. "Evet, tabii. Bay Steeves'i de sorgulamamız gerekecek."

"Ah, 36A'dan gelen aramayı nasıl almış? Masaüstü telefonundan mı, cep telefonundan mı? Belki zaten çatıdaydı."

"Bunu söylediğini hatırlamıyorum. Ama taksisinin iniş görüntüleri var."

'Taksi çağrı cihazı varmış. Sadece çağırmış olabilir."

"Bir şey daha var" dedim ve Porter umutla bana baktı. "Porter, ya asansör? İçinde bir hafızası var, değil mi? Listesinde olmayan kimseyi yukarı getirmiyor."

"Ya da Ray amca çağırmadıysa. Lobide bir hoparlör var. Ama o kadar geç saatte, davet ettiklerinden başka kimsenin yukarı gelmesine izin vermez."

"Yani eğer Sinclair bir meslektaşını bekliyorduysa, muhtemelen kayıttaydı. Peki aşağı iniş? Eğer kayıtlı değilseniz, asansör sizi aşağı indirir mi?"

"Ee... sanırım."

"İndirir" dedi Ordaz. "Asansör girişleri tarıyor, çıkışları değil."

"Öyleyse katil neden onu kullanmasın? Tabii, Steeves'i kastetmiyorum. Her kim idiyse, onu kastediyorum. Neden asansörle aşağı inmiş olmasın? Her ne yaptıysa, kolayını yapmıştır."

Birbirlerine baktılar, ama hiçbir şey söylemediler.

"Peki" Ordaz'a döndüm. "Listedeki insanları kontrol ederken hasarlı bir kolu olan var mı, bir bakın. Katil, Janice'le aynı sorunu yaşamış olabilir: Jeneratörü kapamaya çalışırken kolunu kaptırdı. Ve teypte kimlerin olduğuna bir bakmak istiyorum."

"Güzel" dedi Ordaz ve araç iskelesindeki ekip otosuna gittik. "Nasıl oldu da ARM bu olaya karıştı, Bay Hamilton? Bu olayda cinayetle neden bu kadar yakından ilgilisiniz?" dediğinde, birbirimizi duyamayacak konumdaydık.

Ona, Bera'ya anlattıklarımı anlattım: Sinclair'in katili, Sinclair'in zaman makinesi konusunda yaşayan tek uzman olabilir. Ordaz başını salladı. Onun gerçekten öğrenmek istediği: Los Angeles Polisi'ne yerel konularda emir vererek kanıt bulup bulamayacağımdı? Ve ben de cevapladım: "Evet."

Sinclair'in asansöründeki oldukça basit hafıza sistemi, yüz kadar insanın parmak izlerini ve yüz kemik yapılarını (derin radarla tarıyordu, böylece değişen sakal biçimleri ve maskeli balo dönemlerinde oluşan sorunlardan kurtuluyordu) hatırlayacak biçimde yapılmıştа. Ama Sinclair, kendisi dahil on iki kişi kaydetmişti.

RAYMOND SINCLAIR ANDREW PORTER JANICE SINCLAIR EDWARD SINCLAIR SR. EDWARD SINCLAIR III HANS DRUCKER GEORGE STEEVES PAULINE URTHIEL BERNATH PETERFI LAWRANCE MUHAMMED ECKS BERTHA HALL MURIEL SANDUSKY

Valpredo meşguldü. Çatıyı korurken polis aracını ve telefon setini bir ofis gibi kullanıyordu. "Bunlardan birkaçını tanıyoruz" dedi. "Edward Sinclair

III, örneğin, Edward Sr.'ın torunu, Janice'in kardeşi. Belt'te Ceres'te, endüstriyel tasarımcı olarak kendi adına bir şeyler yapıyor. Edward Sr., Raymond'ın kardeşi. Kansas City'de yaşıyor. Hans Drucker, Bertha Hail ve Muriel Sandusky, Büyük Los Angeles bölgesinde yaşıyorlar; Sinclair'le bağlantılarının ne olduğunu bilmiyoruz Pauline Urthiel ve Bernath Peterfi değişik vekili."

"Sanırım Edward III'le telefondan görüşebiliriz." Ordaz surat astı. Belf'le bir telefon görüşmesi ucuz değildi. "Bu diğerleri...."

"Bir teklif yapabilir miyim?" dedim.

"Tabii."

"Beni, Ecks, Peterfi ve Urthiel'la görüşmeye gidenlerle birlikte gönderin. Onlar Sinclair'i muhtemelen iş dolayısıyla tanıyorlar ve yanınızda bir ARM bulundurmak, biraz daha ayrıntılı sorular sormak için size biraz daha nüfuz katacaktır."

"Bu görevleri ben alabilirim" diye gönüllü oldu Valpredo.

"Güzel." Ordaz hâlâ mutsuz görünüyordu. "Bu liste sonuca ulaşırsa çok memnun olacağım. Ne yazık ki, Dr. Sinclair'in misafirinin aşağıdaki diyafondan konuşup, izin alarak yukarı çıkmış olması olasılığını göz önünde bulundurmalıyız."

Bernard Peterfi, telefonlara cevap vermiyordu.

Paulina Urthiel'a cep telefonundan ulaştık. Görüntüsüz sert bir kontralto ses. Onunla bir cinayet soruşturmasıyla ilgili olacak mıydı? Hayır. Öğleden sonra ders veriyordu, ama altı gibi evde olacaktı.

Ecks, sırılsıklam ve gülümsemeden cevap verdi: "Sizi duşta rahatsız ettiğimiz için çok üzgünüz, Baycs. Sizinle bir cinayet soruşturmasıyla ilgili konuşmak…"

"Tabii, gelin. Kim öldü."

Valpredo anlattı.

"Sinclair?"

"Ray Sinclair? Emin misiniz?"

Kim emindi ki.

"Aman Allahım. Dinleyin, önemli bir şey üzerinde çalışıyordu. Eğer çalışırsa, yıldızlararası bir ulaşım aracı. Eğer donanımı kurtarmanın bir yolu varsa."

Onu yeniden temin ettim ve kapadım. Eğer Sinclair'in patent vekili onun bir yıldız aracı olduğunu düşünüyorduysa ... belki de öyleydi.

"Onu çalmaya çalışıyor gibi görünmedi" dedi Valpredo.

"Hayır. Hatta ele geçirseydi bile, ona ait olduğunu iddia edemezdi. Eğer katil oysa, peşinde olduğu şey makine değil."

Oldukça hızlı polis arabası süratinde ilerliyorduk. Araba tabii ki otomatikti, ama her an elle idareye ihtiyaç duyabilirdi. Valpredo geçen manzaralara yoğunlaşmıştı ve bana bakmadan konuşuyordu.

"Biliyorsunuz, siz ve dedektif aynı şeyi aramıyorsunuz."

"Biliyorum. Ben varsayımsal bir katili arıyorum. Julio ise varsayımsal bir ziyaretçiyi arıyor. Olmadığını kanıtlamak zor olabilir, eğer Porter ve kız doğruyu anlatıyorlarsa, belki Julio, bunu ziyaretçinin yapmadığım kanıtlayabilir."

"Kızı hangisi bırakırdı" dedi.

"Sen kimin tarafındansın?"

"Kimsenin. Sadece merak ettiklerim var." Yandan bana baktı. "Ama kızın yapmadığından oldukça eminsiniz."

"Evet."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Belki onun o kadar zeki olmadığını düşündüğüm için. Basit bir cinayet değil bu."

"O, Sinclair'in yeğeni. Tam bir aptal olamaz!"

"Kalıtsallık öyle çalışmaz. Belki kendimle dalga geçiyorum. Belki kolu üzerinden. Bir kolunu kaybetmiş, yeteri kadar derdi var." ARM bilgisayarındaki mesajları karıştırmak için telefonu ödünç aldım.

PAULINE URTIEL: Paul Urthiel olarak doğmuş. Ervine'daki Kaliforniya Üniversitesinde, plazma fiziği doktoru. Cinsiyet ve yasal ad değişimi, 2111. Altı yıl önce, Salya dağıtıcısındaki yük bastırma etkisi araştırmasıyla, Nobel

Ödülü'ne aday olmuş. Boy: 1,76. Kilo: 63. Lawrence Muhammed Ecks'le evliliği, 2117. Kızlık soyadını kullanıyor. Ayrı yaşıyorlar.

BERNATH PETERFI: MIT'de subatomikler ve ilgili alanları doktoru. Boy: 1,72. Kilo: 69. Doğurganlık Yasaları'ndan muaf tutulma başvurusunun reddi 2119. Evlilik 2118, boşanma 2122. Yalnız yaşıyor.

LAWRENCE MUHAMMED ECKS: Fizikte yüksek lisansı var. Baroya üye. Boy: 1,86. Kilo: 89. Sol kolu yapay. OBK Başkan Yardımcısı (Organ Naklini Bitirme Komitesi).

Valpredo, "Bu olayda ortaya sürekli insan kollarının çıkıyor olması komik" dedi.

"Evet. Zaten bütün işler kolların ucunda başlayıp bitmez mi? "Ecks'in master'ı var. Belki jeneratörün onun olduğunu düşünmesini istediği insanlarla konuşmuştur. Ya da belki konuşabileceğini düşünmüştür."

"Bizi uyutmaya çalışmadı."

"Dün gece orada olamaz mıydı? Jeneratörün şimdi olacağı gibi insanlığa mal olmasını ister miydi?"

"Dışarı nasıl çıktı?"

Cevaplamadım.

Ecks neredeyse bir mil yüksekliğinde, sivri bir kulede yaşıyordu. Bir zamanlar arkeolojiye başlanmadan önce, Lindsteller'ın iğnesi, inşa edilen en büyük şey olmalı. Binanın üçte bir yüksekliğindeki bir piste konduk, sonra da on kat aşağı indik.,

Kapıyı açtığında, parlayan sarı bir pantolon ve fileli bir gömlek giymişti. Cildi çok koyuydu ve saçı, aralarında ağarmış teller bulunan karahindiba gibi lüleydi. Telefon ekranında hangi kolunun hangisi olduğunu ayırt edememiştim, şimdi de edemiyordum. Bizi içeri aldı, oturdu ve soruları bekledi.

Dün gece neredeydi? Bir mazereti var mıydı? Bize oldukça yardımı olacaktı.

"Üzgünüm, hayır. Gece boyunca oldukça karmaşık bir davayla uğraştım. Ayrıntılar canınızı sıkar."

Ona sıkmayacağını söyledim. "Konu Edward Sinclair'le ilgili. Ray'in yeğeni. Belt'te bir göçmen ve Dünya'da da uygulanabilecek bir endüstriyel tasarım yapmış. Kimyasal bir roket motoru için fırdöndü. Sorun, var olan tasarımlardan çok farklı olması değil, daha iyi olması. Belt'te aldığı patent iyi, ama BM yasaları farklı. Yasal karmaşaya inanamazsınız."

"Kaybetmek üzere mi yoksa?"

"Hayır, sadece Ateş Fırtınası diye bir firma cephe alacak olursa, durum biraz karışabilir. Buna hazır olmak istiyorum. Her an çocuğu Dünya'ya geri çağırmam gerekebilir. Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama. Kalp sorunu var."

Araştırma gecesinde, herhangi bir telefon görüşmesi yapmış mıydı, mesela bir bilgisayarla?

Ecks'in birden yüzü açıldı: "A, evet. Bütün gece düzenli olarak. Evet, suç anında bir mazeretim var."

Ona bu tür aramaların herhangi bir yerden yapılabileceğini söylememize gerek yoktu. Valpredo, "Karınızın dün gece nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı?" diye sordu.

"Hayır, birlikte yaşamıyoruz. O benim üç yüz kat üstümde oturuyor. Açık bir evliliğimiz var.... belki aşırı açık" diye de ekledi. •

Büyük olasılıkla Raymond Sinclair dün gece bir ziyaretçi bekliyordu. Ecks'in bu konuda bir fikri var mıydı??

"Birkaç kadın tanıyor" dedi Ecks. "Onlara sorabilirsiniz. Bertha Hail, seksenine yakın, Ray yaşlarında. Ray'in standartlarına göre çok parlak değil ama en az onun kadar sağlıklı ve düzgün bir fiziği var.X3ezinirler, tenis oynarlar, belki yatarlar, belki de yatmazlar. Size onun adresini verebilirim. Ayrıca Muriel bilmemne var. Ona birkaç yıl önce tutuldu. Şimdi otuzunda olmalı. Hâlâ görüşüp görüşmediklerini bilmiyorum."

Sinclair'in tanıdığı başka kadınlar var mıydı?

Ecks omzunu çekti.

Profesyonel olarak kimlerle tanışıyordu?

"Aman Allahım, bu sonsuz bir liste. Ray'in nasıl çalıştığını biliyor musunuz?" Cevabı beklemedi. "Çoğunlukla bilgisayarları kullanırdı. Onun

yaptığı deneyler, milyonlar, hatta belki daha fazla tutardı. Bir deneyin bilgisayar analogunu kullanarak, öğrenmek istediği şeye çok çabuk ulaşabilirdi. Eminim, Sinclair'in molekül zincirini duymuşsunuzdur."

Lanet, evet. Onu, Belt'te yedeğe alınmak için kullanmıştık; başka hiçbir şey yeteri kadar hafif ve güçlü değildi. Onun bir halkası, neredeyse görülmeyecek kadar inceydi, ama çeliği kesebilirdi.

"Pratik olarak bitinceye kadar kimyasallarla çalışmaya başlamadı. Bana, bilgisayar analoguyla moleküller tasarım yapmak için dört yıl geçirdiğini söylemişti. Zor kısmı, molekül zincirinin sonlarıymış. Bunu anlayıncaya kadar, zincir onu bitirir bitirmez, uçlarından çözünmeye başlıyormuş. Sonunda istediğine ulaşınca, bunu kendi adına yapmak için endüstriyel bir kimya laboratuvarı kiralamış."

"Burada devreye ben giriyorum" diye devam etti, Ecks. "Bir zamanlar ne yaptığını bilen insanları, bu sert şeyi yapmaları için tutmuş. Ve tuttuğu insanların ne yaptıklarını bilmeleri gerekiyormuş. Ray Dünya'daki ve Belt'teki en iyi fizikçi, kimyacı ve alan teorisyenlerini tanıyordu."

Pauline gibi mi? Bernath Peterfi gibi mi?

"Evet, Pauline bir kere onun için bir şey yaptı. Yeniden yapacağını sanmam. Bütün kredisini ona harcamak zorunda kalmaktan hoşlanmıyordu. Kendisi için çalışmayı tercih etti. Onu suçlamıyorum."

Raymond Sinclair'i öldürmek isteyebilecek birini tahmin edebiliyor muydu?

Ecks omuzlarını silkti. "Bence bu sizin işiniz. Ray kredisini biriyle bölüşmekten hiç hoşlanmazdı. Belki birlikte çalıştığı biri kin besliyordu. Ya da belki biri son projesini çalmak istiyordu. Ne yapmaya çalıştığı hakkında pek bir şey bilmiyordum, ama başarırsa aşırı değerli olacaktı, tabii sadece maddi olarak değil."

Valpredo sanki sorularını bitirmiş gibi sesler çıkarıyordu. Ben, "Kişisel bir soru sormama izin verir misiniz?" dedim.

"Buyrun."

"Doğuştan. Genlerimden değil, sadece kötü doğum öncesi koşulları. Bir kolla ve bir çıkıntıyla doğdum. Organ nakli için yeterli yaşa geldiğimde nakil istemediğimi biliyordum. Standart konuşmayı mı istiyorsunuz?"

"Hayır, sağolun, ama yapay kolunuzun ne kadar iyi olduğunu merak ediyorum. Bendekilerden biri nakil de."

Ecks, bana moral çöküntüsünün izlerini görmek için dikkatle baktı: "Herhalde siz, önemsiz suçların tekrarında ölüm cezası verilmesini savunan şu insanlardan olmalısınız."

"Hayır, ben."

"Sonuçta, organ bankalarında suçluların parçaları olmasa, başınız derde girerdi. Kendi yanlışınızla yaşamanız gerekebilirdi."

"Hayır, ben ikinci beden yasasına karşı duranlardanım, o insanların organ bankalarına gitmelerine engel oldum. Ve ben, geçinmek için organ haydutluğu yapanların peşindeyim. Ama yapay bir kol kullanıyorum ve sanırım neden, titiz bir insan olmam."

"Kısmi mekanik olmak hakkında mı titizsiniz? Bunu duymuştum" dedi Ecks. "Ama başka türlü de titiz olabilirsiniz. Bende olan her şey benim, bir ölünün bir parçası değil. Dokunma duyusunun tıpatıp aynı olmadığını kabul ediyorum, ama neredeyse o kadar iyi. Bakın."

Bir elini dirseğime koydu ve sıktı.

Kemiklerim sanki kırılmak üzereydi. Bağırmadım ama kendimi çok sıktım. "Tüm gücüm bu değil" dedi. "Ve bütün gün böyle tutabilirim. Bu kol yorulmaz."

Bıraktı.

Kollarını incelememe izin verip vermeyeceğini sordum. Kabul etti. Ama Ecks benim görünmeyen elimi bilmiyordu.

Ecks'in takma kolunu geliştirilmiş plastiklerini, öbürünün de kemik ve kas yapısını inceledim. Asıl ilgilendiğim gerçek koluydu.

Arabaya döndüğümüzde Valpredo, "Ee?" dedi.

"Gerçek kolunda bir sorun yok" dedim. "Hiç yara izi yok."

Valpredo başını salladı.

Ama hızlanan zaman balonunun plastik ve pilleri incitmeyeceğini düşündüm. Eğer, naylon bir ipe bağlı otuz kiloluk bir jeneratörü iki kat aşağı indirmeyi tasarlasaydı, yapay kolunun gücü buna yeterdi.

Araçtan Peterfi'yi aradık. İçerdeydi. Küçük, esmer, yumuşak yüzlü, saçı geriye doğru açılmış parlak siyahtı. Işık çok parlakmış gibi gözlerini kırpıştırıyor ve şaşı bakıyordu. Ayrıca elbiseleriyle uyumuş gibi dağınık bir görüntüsü vardı. Yoksa öğle şekerlemesini mi bozduk diye düşündüm.

Evet, cinayet araştırması için polise yardım etmekten memnuniyet duyacakta.

Peterfi'nin sığmağı, Santa Monica kayalıklarına bakan bir yere kurulmuş beton ve kalın camlardan oluşuyordu. Dairesi denizi görüyordu. "Pahalı, ama manzarası için değer" dedi. Oturma odasında, oturmamız için yer gösterdi. Perdeler, öğle sonu güneşine karşı kapatılmıştı. Peterfi giysilerini değiştirdi. Sol üst kolunda, kolunun kemiğine sabitlenmiş bir insülin kapsülü ve otomatik boşaltıcı gördüm.

"Ee, sizin için ne yapabilirim? Kimin öldürüldüğünü söylediğinizi hatırlamıyorum."

Valpredo olayı anlattı.

Şok olmuştu. "Allahım. Ray Sinclair. Ama bunun onun.." ve birden durdu.

"Lütfen devam edin" dedi Valpredo.

"Birlikte bir şey üzerinde çalışıyorduk. Devrimsel nitelikte bir şey."

"Yıldızlararası bir araç mı?"

Ürkmüştü. Biraz düşünerek "Evet. Gizli kalması gerekiyordu" diye cevap verdi.

Makineyi çalışırken gördüğümüzü anlattık. Zaman sıkıştıran bir alan, yıldızlararası ulaşımdan nasıl kullanılacaktı?

"Tam öyle bir şey değil" dedi Peterfi. Yine kendi kendine düşündü. Sonra, insan deneylerinde her zaman kütle ve eylemsizlik etkisi olduğu için, bunun evrensel bir yasa olması gerekmediğini düşüren birkaç iyimser her zaman olmuştur. Ray'le benim yaptığımız, düşük eylemsizlikli bir koşul oluşturmak. Anla..."

"Eylemsizlik bir ulaşım!"

başını şiddetle sallayarak "Kesinlikle evet. Makine sağlam mı? Yoksa..."

Ona bu konuda güvence verdim.

"Bu iyi. Eğer zarar gördüyse, yeniden yapabilirim diyecektim. Onu birleştirirken işin çoğunu ben yaptım. Ray kafasıyla çalışmayı severdi, elleriyle değil."

Peterfi dün gece Sinclair'i ziyaret etmiş miydi?

"Hayır. Akşam sahildeki bir lokantada yemek yedim, sonra eve geldim ve hologramik duvarı izledim. Saat kaç arası için sordunuz?" dedi espriyle.

Valpredo anlattı. Esprili görüntüsü bozuldu. Hayır, posta gömleğini dokuzdan sonra bırakmıştı; ondan sonra nerede olduğunu kanıtlayamıyordu.

Raymond Sinclair'i kimin öldürmek isteyebileceğine dair bir fikri var mıydı?

Peterfi kesin bir suçlama yapmak istemiyordu. Tabii anlıyorduk. Geçmişte birlikte çalıştığı, ya da kırdığı biri olabilirdi. Ray insanların çoğunun aptal olduğunu düşünüyordu. Ya da Ray'in kardeşinin ayrıcalığı kollusuna bakabilirdik.

Valpredo, "Edward Sinclair'in ayrıcalığı mı? Ne hakkında?" dedi.

"Gerçekten hikâyeyi başkasından duymanızı tercih ederim. Edward Sinclair'in kalıtsal kalp rahatsızlığı yüzünden çocuk sahibi olma hakkının geri çevrildiğini duymuş olabilirsiniz. Torununda da bu sorun var. Bir ayrıcalık kazanmak için bir şey yapıp yapmadığına ilişkin bir sorun var?"

"Ama bu kırk ya da elli yıl önce olmalı. Bugün bir cinayetle ne gibi bir bağlantısı olabilir?"

Peterfi sabırla anlattı: "Edward, Doğurganlık Yasaları'nın ayrıcalığı sayesinde bir çocuk sahibi oldu. Şimdi iki torunu var. Sorunun yeniden gündeme geldiğini düşünün. Torunları çocuk sahibi olma hakkım kaybederler. Yasa dışı olurlar. Hatta miras haklarından bile olurlar."

Valpredo başını sallıyordu. "Evet. Buna bakarız, tamam."

"Yakın bir zamanda siz de bir ayrıcalık için başvurmuşsunuz" dedim.

"Evet, diyabetim için. Yaşamına hiç engel olmuyor. Diyabetle uğraşmak için ne zamandır insülin kullanıyorum biliyor musunuz? Neredeyse ikiyüzdür! Diyabet olsam ne olur? Çocuklarım olsa ne olur?"

Bir cevap bekleyerek bize baktı. Ama alamadı.

"Ama Doğurganlık Yasaları çocuk sahibi olmamı reddediyor. Biliyor musunuz, kurul çocuk sahibi olmama izin vermediği için karımı kaybettim. Bunu hakettim. Plazma çalışmam güneşin fotosferinde uçtu Şey, konuyu size açıklamam zor oluyor, değil mi? Ama çalışmam G tipi herhangi bir yıldızın yakınındaki proton fırtınalarının şiddetini tahmin etmekte kullanılabilir. Her gezegen kolonisinin çalışmama borcu var!"

Bunun bir ayrıcalık olduğunu düşündüm. Proton fırtınaları asteroid maden çalışmalarını temelden etkiliyordu... "Neden Belt'e taşınmıyorsunuz?" diye sordum. "Çalışmanız için sizi onore ederler ve Doğurganlık Yasaları da yok."

"Dünya'dan bıktım. Biyoritmlerinden; diyabetle hiçbir alakası yok. İnsanlığın yarısı biyoritm bozukluğundan mustarip."

Adama acımıştım. "Hâlâ ayrıcalık alabilirsiniz. Eylemsizliksiz aracı çalışmanız için. Bu size karınızı geri getirmez mi?"

"Ben .... bilmiyorum. Şüpheliyim. İki yıl oldu. Neyse, kurulun ne yöne sıçrayacağı bilinmez. Geçen sefer ayrıcalık alacağımı sanmıştım."

"Kollarınızı incelememin bir sakıncası var mı?"

Bana baktı. "Ne?"

"Kollarınızı incelemek istiyorum."

"Bu çok meraklı bir isteğe benziyor. Neden?"

"Büyük olasılıkla Sinclair'in katili dün gece kolunu incitti. Şimdi, size BM polisi adına çalıştığımı hatırlatıyorum. İnsan kolonistler tarafından kullanılabilecek muhtemel bir uzay sürücünün yan etkileriyle incindiyseniz, bu demektir ki üstünüzde kanıt..." Sustum, çünkü Peterfi kalkmış, gömleğini çıkarıyordu.

Mutsuzdu, ama kıpırdamadan durdu. Kolları sağlam görünüyordu. Ellerimi kollarında gezdirdim, eklemlerini oynattım, parmaklarını büktüm. Etin içinde görünmeyen parmaklarımı, kemikleri boyunca gezdirdim.

Omuz ekleminin on santim aşağısında kemik ekliydi. Kaslarını ve tendonlarını inceledim...

"Sağ kolunuz nakil" dedim. "Altı ay kadar önce olmuş olmalı."

Sıkılmıştı. "Fark etmeyebilirsiniz, ama kendi kolumun yeniden eklenmesi ameliyatı da aynı izleri bırakırdı."

"Öyle mi oldu?"

Sinirliliği, konuşmasını daha da kesinleştirmişti. "Evet. Bir deney hazırlıyordum ve bir patlama oldu. Kolum neredeyse kopmuştu. Bir turnike bağladım ve yıkılmadan önce bir otodok'a gittim."

"Kanıtınız var mı?"

"Kuşkuluyum. Kimseye bu kazadan söz etmedim ve dokun kayıtları yok. Neyse, sanırım kanıt yükü sizin üstünüzde olacak."

"Hı-hı."

Peterfi gömleğini giyiyordu. "Buradaki işiniz bitti mi? Ray Sinclair'in ölümüne çok üzüldüm, ama bunun altı ay önceki bir aptallığımla ne ilgisi olduğunu anlamadım."

"Ben de..." Çıktık.

Arabaya döndük. Beşi yirmi geçiyordu; Pauline Urthiel'in evine giderken yolda bir şeyler yiyebilirdik. Valpredo'ya, "Bence o kol nakildi. Ve bunu itiraf etmek istemedi. Bir organ haydudundan almış olmalı" dedim.

"Bunu neden yapsın? Organ bankalarından bir kol almak o kadar zor değil."

Bunu düşündüm. "Haklısın. Ama bu normal bir nakilse, kaydı olmalı. Belki de onun anlattığı gibi olmuştur."

"Hı hı,"

"Buna ne dersin? Bir deney yapıyordu ve yasa dışıydı. Şehirde kirliliğe neden olacak, ya da belki de radyasyonlu bir şey. Kolunda radyasyon yanıkları oluştu. Organ bankasına gitseydi, tutuklanırdı."

"Bu da olabilir. Bunu kanıtlayabilir miyiz?"

"Bilmiyorum. İsterdim. Kiminle anlaştığını bulmamıza yardım edebilir. Biraz araştırma yapalım: Belki altı ay Önce ne üzerinde çalıştığını bulabiliriz."

Pauline Urthiel, biz zili çalar çalmaz kapıyı açtı. "Merhaba! Yeni gelmiştim. İçkilerinizi hazırlayabilir miyim?"

İçki istemedik. Bizi tavana katlanmış bir sürü mobilyanın bulunduğu küçük bir daireye buyur etti. Önümüzde bir kanepe ve sehpa görünüyordu; gerisi tavandaki hatlar gibi duruyordu. Küçük pencerenin manzarası nefes kesiciydi. Lindstetter'ın iğnesinin tepesine yakın, kocasının oturduğu dairenin üç yüz kat kadar üstünde yaşıyordu.

İnce uzundu ve bir erkekte çok kadınsı duracak yüz hatları vardı. Bir kadın içinse rötuşlu bir erkek. İyi biçimli göğüsleri etten ya da plastik olabilir ama her iki durumda da ameliyatla eklenmişti.

İçki hazırlamayı bitirerek yanımıza oturdu. Ve sorular başladı.

Raymond Sinclair'in öldürülmesini isteyecek biri hakkında bir fikri var mıydı?

"Pek sayılmaz. Nasıl ölmüş?"

"Biri kafasına bir demirle vurmuş" dedi Valpredo. Eğer jeneratörden bahsetmeyecekse, ben de etmeyecektim.

"Ne garip." Tiz bir sesle konuşmasını sürdürdü: "Hem de kendi şömine demiridir, sanırım. Şöminesinin parmaklığından. Aradığınız geleneksel bir katil." Bize gözlüğünün çerçevesinin üstünden dikkatle baktı. Gözleri iriydi, gözkapakları dalgalanan bir çift BM bayrağı gibi geçici dövmeyle boyanmıştı. "Pek işe yaramadı, değil mi? Onunla son projesi her neyse onu çalışan her kimse onu deneyebilirsiniz."

Bunun Peterfi olduğunu düşündüm. Ama Valpredo, "Mutlaka bir yardımcısı var mıydı?" diye sordu.

"Başlangıçta genelde yalnız çalışır. Ama bir yerden sonra, donanımı çözecek ve yapacak birilerini bulur, getirir. Kendisi gerçek hiçbir şey yapmadı. Sadece bilgisayar bankasındaki şeyler. Gerçekleştirmek hep başkasının işiydi. Ve kimseye asla kredi vermedi."

Sonra varsayımsal yardımcı çalışması için ne kadar az kredi edindiğini keşfetmiştir. Ama Urthiel başını sallıyordu. "Bir sapıktan söz ediyorum, gerçekten dolandırılan birinden değil. Sinclair yaptığı bir işten diğerine asla bir pay teklif etmedi. Her şeyi hep basit yapardı. Ona bir yangın söndürme prototipi yaptığımda ne yaptığımı biliyordum, ayrıldığımda da ne yaptığımı

biliyordum. Hep onun yüzünden. Eğitimimi kullanıyordu, beynimi değil. Orijinal bir şey yapmak istiyordum, benim olan bir şey."

Sinclair'in son projesi hakkında bir şey biliyor muydu?

"Kocam biliyordur. Larry Ecks, bu binada yaşıyor. Gizli ipuçlarını sızdırıyordu ve ben daha fazla ayrıntı isteyince böyle sırıtıyordu." Birden sırıttı. "İlgilendiğim doğru. Ama söylemez."

Sıra bana gelmişti, yoksa asla ciddi soru soramayacaktım. "Ben de ARM'yim. Size anlatmak üzere olduğum şey bir sır" dedim. Ve ona Sinclair'in jeneratörü hakkında bildiklerimizi anlattım. Valpredo belki bana onaylayarak bakıyordu; belki de onaylamayarak.

"Alanın insan kolunu birkaç saniyede zedeleyebileceğini biliyoruz. Öğrenmek istediğimiz" dedim, "Katilin şu anda yarı çürük bir el ya da kolla -ya da belki de ayakla- dolaşıp dolaşmadığı."

Ayağa kalktı ve üzerindekini beline kadar sıyırıp açtı.

Gerçek bir kadına çok benziyordu. Bu günlerde cinsiyet değiştirme ameliyatları özenli ve kusursuz oluyordu. Ancak lanet olsun; görevdeyim. Valpredo tepkisiz görünüyor ve beni bekliyordu.

İki kolunu da gözlerim ve üç elimle inceledim. Hiçbir şey yoktu. Bir bere bile.

"Bacaklarımı da mı?"

"Üzerinde durabiliyorsanız, hayır" dedim.

Başka soru. Yapay bir kol alan içinde çalışabilir miydi?

"Larry mi? Yani Larry mi? Küçük beyninizi yitirmişsiniz."

"Bunu varsayımsal bir soru olarak kabul edin."

Omzunu çekti. "Tahmininiz benimki kadar iyi. Eylemsizliksiz alanlarda uzman kimse yok."

"Biri vardı. Öldü" diye hatırlattım.

"Bütün bildiğim çocukken holografik duvarda Gray Lensman gösterisinde öğrendiklerim." Birden gülümsedi. "Şu eski uzay opera."

Valpredo güldü. "Siz de mi? Bu gösteriyi çalışma galonunda küçük bir cep telefonundan izlerdim. Bir gün müdüre yakalandım."

"Tabii. Sonra onu geliştirdik. Ne kötü. Şu durağan gemiler... Eminim durağan gemiler onlar gibi olmaz. Zaman sıkışması etkisini ortadan kaldırmanız mümkün değil." içkisinden koca bir yudum aldı, yere koyarken "Hem evet, hem hayır" dedi. "İçeri uzanabilir, ama sorunu anladınız mı? Larry'nin kolundaki motorları çalıştıran sinir sinyalleri, alana çok, çok yavaş giriyorlar."

"Evet."

"Ama, Larry eliyle bir şey tutup diyelim, alana öyle uzandıysa, o şeyi elinde tutabilir. Ray'in beynini hayır, yapamaz. Demir bir buzuldan daha hızlı hareket etmez. Ray çok kolay sakınabilir."

Ve alandan bir demir parçasını çekemezdi de. Eli içeri girdikten sonra kapanmazdı. Ama denemiş olabilir ve kolu hiç zarar görmeden çıkmış olabilir diye düşündüm.

Urthiel Edward Sinclair'in ayrıcalıklı konumuyla ilgili bir şey biliyor muydu?

"O, bu eski bir öykü" dedi. "Evet, bunu duymuştum. Bunun Ray'in öldürülmesiyle ne tür bir ilgisi olabilir?"

"Bilmiyorum" diye itiraf ettim. "Sadece etrafını kurcalıyorum."

"Şey, bunu BM dosyalarından muhtemelen daha ayrıntılı öğrenebilirsiniz. Edward Sinclair kargo rom-robotları için yıldızlararası hidrojeni kepçeleyen alanlar hakkında matematiksel bir şey yapmıştı. Ayrıcalık için rüşvet diyelim. Bunu edinmenin en emin yolu budur: Yıldızlararası kolonilerle ilgili herhangi bir şey için herhangi bir atılım yapmak. Dünya'dan her bir kişi uzaklaştırdığınızda, nüfus bir kişi azalır."

"Peki sorun neydi?"

"Kimse bir şey kanıtlayamadı. O zamanlar Doğurganlık Kısıtlama Yasaları yeniydi. Ama Edward Sinclair saf bir matematikçi. Sayı teorisiyle çalışır, pratik uygulamalarla değil. Edward'ın denklemlerini gördüm ve hepsi de Ray'in yapabileceği şeylere çok benzer. Ve Ray'in ayrıcalığa ihtiyacı yoktu. Hiç çocuk istememişti."

"Yani?"

"Ram kepçelerinin hangisini yeniden tasarladığı umrumda bile değil. Doğurganlık Kurulu'na böyle aşna fişne yapmak, beyin patlatıyor." İçkisinin geri kalanını da yuttu ve bardağı bıraktı. Beyin yetiştirmek asla bir yanlış olamaz. Doğurganlık Kurulu'na bir meydan okuma da değil. Zarar veren insanlar, başlan sıkışınca saklanan, çocuk sahibi olan ve kurulun onları temizlemesi gerekince, göğün en yükseğine doğru çığlık atanlar. Onların pek çoğu ve biz artık Doğurganlık Yasası istemiyoruz. Ve..." Bitirmek zorunda değildi.

Sinclair Pauline Urthiel'ı, Paul olduğu dönemde tanıyor muydu?

Bakındı. "Şimdi bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

Sinclair'in, Urthiel'a bu bilgi üzerinden şantaj yapmış olabileceği fikri üzerinde oynuyordum. Para için değil, ama birlikte yaptıkları bir keşiften kredi için. "Kurcalıyorum" dedim.

"Peki .... tamam. Ray'in bilip bilmediğini bilmiyorum. Konuyu hiç açmadı, ama bir imada da bulunmadı. Beni tutmadan önce, araştırma yapmış olmalı. Ve örneğin, bakın: Larry bilmiyor. Ağzınızdan kaçırmazsanız çok memnun olurum."

'Tamam."

"Bakın, çocukları ilk karısından. Onun çocuklarını reddetmedim... Benimle belki, ee, erkek iç yapısını bildiğim için evlendi. Belki. Ama bunu bilmiyor ve bilmek istemez. Buna güler mi yoksa beni öldürür mü, bilmiyorum."

Valpredo'ya kendimi ARM merkezine bıraktırdım.

Bu özel makine beni cidden sıkıyor, Gil... Sıkmalı, Julio. Los Angeles polisi, bir cinayet yerinin ortasında sessizce çalışan bir makineyle uğraşmak için yetiştirilmedi.

Janice'in katil tipinde olmadığını kabul etti. Bu cinayet için değil. Arı bir entelektüel çalışmayla Drew Porter, Sinclair'in jeneratörü çerçevesinde kusursuz bir cinayet geliştirecek tipteydi. Kızı bu yönde yönlendirmiş olabilir; hatta orada bile olabilir ve kız asansörü kilitlemeden çıkmış olabilir. Bu ona söylemeyi unuttuğu tek şeydir: Asansörü kilitlememek.

Ya da: Kıza kusursuz bir cinayet planı anlattı, tam bir bulmaca gibi, kızın bundan incinmiş olabileceğini asla düşünmeden.

Ya da: Onlardan biri Janice'in amcasını teşvikle öldürdü. Onların hoş karşılamayacağı bir şey söyleyerek. Ama makine orada, oturma odasındaydı ve Drew koca kolunu Janice'e sarıp, bekleyin, şimdilik bir şey yapmayın, bir düşünelim" dedi.

Bunlardan birini doğru hüküm olarak kabul edin. Davacının bunu kanıtlaması kıyamet kadar zaman alır. Hiçbir katilin, cinayet mahallini Janice Sinclair'in yardımı olmadan terkedemeyeceğini kanıtlar ve böylece... Peki ya şu mavi ışıklı, ölü adamın yaptığı zaman makinesi? O, katili tümüyle kilitli bir odadan serbest bırakabilir miydi? Bir yargıç onun gücünü nereden bilebilir?

Ee, serbest bırakabilir miydi?

Bera öğrenmiş olabilir.

Makine çalışıyordu. Laboratuvara girer girmez soluk mor ışığı gördüm, karşısında da titreşimini... Sonra durdu ve Jackson Bera ayağa kalktı. Gülümsüyordu, sessizdi, bekliyordu.

Eğlencesini bozmuyordu. "Ee? Yıldızlararası seyahat için mi?" dedim.

"Evet!"

Benden ilikli bir ışık yayıldı. "Tamam" dedim.

"Bu düşük eylemsizlik alanı" dedi Bera. "İçindeki şeyler, eylemsizliklerinin çoğunu kaybediyor ... Kütlelerini değil, sadece harekete karşı dirençlerini. Yaklaşık beş yüze bir oranında. Arayüz bir ustura kadar keskin. İçeriğinde kuantum düzeyleri olduğunu düşünüyoruz."

"Hı hı. Alan zamanı doğrudan etkilemiyor mu?"

"Hayır ... Bunu söylememeliydim. Zamanın gerçekte ne olduğunu kim biliyor ki? Kimyasal ve nükleer reaksiyonları, her tür enerji çıkışını etkiler ama ışık hızını etkilemez. Biliyorsun, en güvenilir araçlarla ışığın hızını saniyede üç yüz km. olarak ölçmek bir çeşit saçmalık."

Lanet. Bunun bir FTL aracı olduğundan umutlanıyordum. "Bu mavi ışığın nedenini buldun mu?" dedim.

Bera bana güldü. "İzle." Makineyi açmak için bir uzaktan kumanda geliştirmiş. Onunla makineyi çalıştırdı, sonra bir kibrit yaktı ve mavi ışığa doğru attı.

Kibrit görünmez duvarı aşarken, bir göz kırpısından daha kısa bir süre için mor beyaz yandı. Gözümü kırptım. Sönümlenen bir parıltı gibi olmuştu.

"Tabii" dedim. "Makine sıcak."

"Doğru. Mavi ışık, normal zamana giren kızılötesi ışınımın mora dönüşmesinden kaynaklanıyor."

Bera bunu bana anlatmamalıydı. Şaşırmış, konuyu değiştirdim. "Ama bunun yıldızlararası ulaşım için olduğunu söyledin."

"Evet. Geri dönümleri var" dedi Bera. "Sadece alanı bütün bir yıldız gemisinin etrafına koyamıyoruz. Tayfa ışık hızını azalttıklarını sanacak, ama ne? Normal bir gemi ışık hızına bu kadar yaklaşamaz. Seyahat süresini biraz kısaltacaklar, ama zamanı beş yüz kat daha hızlı yaşamak zorunda kalacaklar."

"Ya alanı sadece yakıt tanklarının etrafına koyarsak?"

Bera başını salladı. "Muhtemelen böyle yapacaklardı. Motoru ve yaşam destek sistemini dışarda bırakarak. Böylece korkunç miktarda yakıt taşırsın... Şey, bu bizim bölümün işi değil. Yıldız gemilerini başka biri tasarlayacak" diye kesip attı.

"Bununla bağlantılı olarak banka soygunlarını düşündün mü? Ya da casusluğu?"

"Eğer bir çete böyle bir şeyi yaptırabiliyorsa, banka soyması gerekmez." Derin derin düşündü. "Bu kadar büyük bir BM sırrıyla ilgili her şeyden nefret ediyorum. Ama sanırım haklısın. Ortalama bir hükümet böyle bir şeyin masraflarını karşılayabilir."

"Böylece James Bond'la Flash birleşir."

Plastik iskelete hafifçe vurdu. "Denemek ister misin?"

"Tabii" dedim.

Kalpten beyne: GÜM! Ne yapıyorsun? Hepimizi öldürteceksiniz! Seni bu işlerin başına koymamamız gerektiğini biliyordum... Jeneratöre çıktım, Bera'nın menzil dışına çıkmasını bekledim, sonra anahtarı çektim.

Her şey kıpkızıl oldu. Duvar saatindeki ikinci el hareket etmeyi durdurdu. İki adım attım ve parmağımla vurdum. Vurdum, lanet: Sıkışmış çimentoya vurmak gibiydi. Görünmez duvar yapışkandı.

Ona bir dakika kadar yaslanmayı denedim. Ayrılmaya çalışıncaya kadar sorun yoktu ve o zaman aptalca bir şey yaptığımı anladım. Arayüze gömülmüştüm. Ayrılmak da bir dakikamı aldı, sonra yayılarak geri çekildim; iç hızım çok artmıştı ve benimle birlikte alanın içindeydi.

Bu konuda şanslıydım. Oraya biraz daha uzun yaslansaydım, dengemi kaybeder, arayüze gittikçe gömülürdüm. Bera'ya seslenemezdim ve alan dışına doğru hızım artardı.

Kendimi toparladım ve daha emniyetli bir şey denedim. Dolmakalemimi çıkardım ve bıraktım. Normal düştü: On metre bolü saniye, alan zamanı. Katilin ayrılırken nasıl düşündüğü teorisini kim geliştirmişti!

Makineyi kapadım. "Denemek istediğim bir şeydi" dedim Bera'ya. "Makineyi havada tutabilir misin? Mesela iskeletine bağlı bir kabloyla."

"Aklından ne geçiyor?"

"Alanın altında durmayı denemek istiyorum."

Bera kararsız görünüyordu.

Bunu kurmak yirmi dakikamızı aldı. Bera risk almadı. Jeneratörü bir buçuk metre kadar kaldırdı. Alanın merkezi, garip görünüşlü gümüşteymiş gibi göründüğünden, alanın dibini havada sadece otuz santim tutmuştu. Menzile bir basamak taşıdık ve basamağa çıkıp jeneratörü çalıştırdım.

Adım attım.

Alanın alt yüzünde yürümek, yapışkan bir yağın üstünde yürümek gibiydi. Dibinde durduğumda, anahtara uzanabiliyordum.

Ayakkabılarım katılaşmıştı. Ayaklarımı çekip çıkarabilirdim, ama ayakkabılarımdan başka basacak yerim yoktu. Bir dakika sonra ayaklarım da yapıştı: Birini çekip kurtarabilirdim, ama öbürü arayüze daha da batardı. Daha battım ve ayaklarımda bütün duyular kayboldu. Korkutucuydu, ama

bana bir zarar gelmeyeceğini biliyordum. Ayaklarım orada öylece kalmayacaktı: çünkü zamanları olmayacaktı.

Ama şimdi arayüz bileklerime kadar çıkmıştı ve dışarda nasıl bir hız oluşturduklarını merak etmeye başladım. Anahtarı kaldırdım. Işıklar parladı ve ayaklarım sertçe yere çarptı.

Bera, "Ee? Bir şey öğrendin mi?" dedi.

"Evet. Gerçek bir deneme yapmak istiyorum: Makineyi bozabilirim."

"Ne tür bir gerçek deneme?"

"Üzerimde alan varken kırkıncı kattan atlamak gibi. Merak etme. Bunu yapmayacağım."

"Güzel. Yapma."

"Biliyorsun, bu zaman sıkıştırma etkisi bir uzay gemisinden daha çok şeye yarar. Koloniye vardıktan sonra çok kısa sürede, donmuş döllenmiş yumurtalardan tam yetişkin sığırlar yetiştirebilirsin."

"Hmm.. Evet." Karanlıkta parlayan beyaz mutlu gülümseme, Bera'nın gözlerindeki derin bakış... Bera düşüncelerle oynamayı severdi. "Farzedelim bunu, örneğin Jinx'te bir araca yerleştirdik. Ani bir saldırıyı dert etmeye bile gerek kalmadan sahil bölgelerini keşfedebilirsin. Asla o kadar hızlı hareket edemezler. İstediğin gezegende gezersin ve kimse araçtan inmeden etrafında uzanan bütün ekolojik bilgiyi edinirsin. Atılmak üzere olan avcı, hayvanlar, havada asılı kuşlar kur yapan çiftler."

"Ya da daha kalabalık gruplar."

"Bence ... bu huy insanlara özgü." Bana yan gözle baktı. "İnsanları röntgenlemeyeceksin, değil mi? Yoksa sormamalı mıydım?"

"Şu beş yüzde bir oran. Sabit mi?"

Buraya, bu zamana döndü. "Bilmiyoruz. Teorimiz uyması beklenen donanıma yetişmedi. Keşke Sinclair'in notlarını bulsaydık."

"Oraya bir programcı göndermeniz gerekiyordu."

"Geri geldi" dedi Bera sıkıntıyla. "Clayton Wolfe. Clay oraya gitmeden önce Sinclair'in bütün kayıtlarının silindiğini söylüyor. Ona inansam mı bilmiyorum. Sinclair sır küpü bir piçti, değil mi?"

"Evet. Clay'in yanlış bir hareketiyle bilgisayar her şeyi silmiş olabilir. Ama o başka türlü anlatıyor, hmmm?"

"Bilgisayarın boş olduğunu, doldurmaya hazır bir hafıza olduğunu söylüyor. Gil, bu mümkün mü? Sinclair'i her kim öldürdüyse, kayıtları silmiş olabilir mi?"

"Tabii, neden olmasın? Yapamadıkları geride kalmış." Ona sorundan biraz söz ettim. "Daha da kötüsü, çünkü Ordaz'ın da üzerinde durduğu gibi, makineyle kaçmayı düşünüyordu belki de. Ben jeneratörü çatıdan yuvarlayıp, onunla birlikte aşağı inmeyi planladığını düşünüyorum. Ama bu olmaz. Eğer beş yüz kez hızlı çarparsa olmaz. Çünkü ölebilir."

"Belki makineyi kaybetmek hayatını kurtardı."

"Ama dışarı nasıl çıktı?"

Bera hayal kırıklığıma gülerek karşılık verdi. "Biri, bu yeğeni olamaz mı?"

'Tabii, amcasını parası için öldürmüş olabilir. Ama bilgisayarı nasıl silebileceğini anlayamıyorum. Ancak..."

"Bir şey mi var?"

"Belki. Boş ver." Bera hiç bu tür bir insan avını kaçırmış mıydı? Ama bunu tartışmaya henüz hazır değildim; yeterince bilmiyordum. "Bana biraz daha makineden söz et. Şu beşyüzde bir oranı değiştirebilir misin?"

Omzunu çekti. "Daha çok pil eklemeyi denedik. Bunun alan kuvvetini artıracağını düşünüyorduk. Yanılmışız; sadece sınırını biraz daha artırdı. Ve bir eksik pil kullanmak, onu tümüyle kapıyor. Yani oran sabit gibi ve içeriğinde kuantum düzeyleri olduğu görülüyor. Daha fazla bilgiyi yeni bir makine yapınca öğreneceğiz."

"Nasıl?"

"Şey, her tür iyi soru var" dedi Bera. "İki jeneratörün alanı kesişirse ne olur? Toplanarak artabilir, belki de artmaz. Şu kuantum etkisi... Ya jeneratörler yan yana, birbirlerinin hızlandırılmış zamanlarında çalışırlarsa ne olur? Işık hızı saniyede bir metreye düşebilir. Bir yumruk salla ve elin kısalsın!"

"Bu kötü olur, doğru."

"Tehlikeli de. Adamım, bunu ayda denemeliyiz."

"Anlamadım."

"Bak, bir makine çalışınca, kızılötesi ışık morlaşıyor. Eğer iki makine birbirinin performansını desteklerse, ne tür bir radyasyon yüklenirler? X ışınlarından anti madde parçacıklarına kadar her şey."

"Bir bomba yapmak için pahalı bir yol."

"Şey, ama bu üst üste kullanabileceğin bir bomba."

Güldüm. "Sana bir uzman bulduk" dedim. "Sinclair'in kayıtlarına gerek duymayabilirsin. Bernath Peterfi, Sinclair'le çalıştığını söyledi.Yalan söylüyor olabilir -büyük olasılıkla onun için çalışıyordu, bir sözleşmeyle- ama en azından makinenin ne yaptığını biliyor."

Bera bununla ferahlamışa benziyordu. Peterfi'nin adresini aldı. Onu laboratuvarda, yeni oyuncağıyla oynarken bıraktım.

Şehir morgundan gelen dosya, masamın üstünde açık bir durumda sabahtan beri beni bekliyordu. İki ceset bana kararmış oyuklardan bakıyorlardı; suçlamadan tabii. Sabırlıydılar. Bekleyebilirlerdi.

Bilgisayar arama paternimi çalıştırdı. Kendimi bir fincan kahveyle canlandırdım, sonra yazıcı çıkışlarının kalın yığınına şöyle bir göz atmaya başladım. İki adamın yüzünü neyin yaktığını öğrendiğimde, kimin yaptığını öğrenmeye daha fazla yaklaşacaktım. Aleti bul, katili bul. Ve alet örneksiz olmalı, ya da öyle bir şey."

Lazerler, lazerler... Neredeyse listedeki silahların yarısından çoğu lazerdi. Lazerlerin insan endüstrisindeki gelişimi ve değişimi inanılmaz. Lazer radarı. Bir tünel makinesi üzerinde lazer güdüm sistemi. Bazı aletler tümüyle işe yaramazdı... Ancak biri biraz fazla işe yarardı.

Standart bir av lazeri, darbeler halinde ateşler. Ama daha uzun bir darbe ya da kesintisiz atıma ayarlanabilir.

Bir av lazerini uzun darbeliye ayarla ve merceğine ızgara koy. Izgaranın ağı, angstrom düzeyinde hassas olmalı. Şimdi ışın, ızgarayı geçer geçmez dağılır. Darbenin bir saniyesi hiç iz bırakmadan ızgarayı buharlaştırır. Izgara bir kontak lensten daha büyük olmasın; eğer nişancılığınıza güvenmezseniz, yanınızda bir cep dolusu bulundurun.

Izgara eklenmiş bir lazer, susturuculu bir tüfek gibi daha az etkili olur. Ama ızgara cinayet silahının tanınmasını imkansızlaştırır.

Bunu düşündüm ve soğuk terler döktüm. Suikastçılık zaten siyasetin bilinen bir dalı. Eğer bu fark edilirse; ama sorun da buydu, biri bunu çoktan düşünmüşe benziyordu. Ya da, biri zaten düşünecekti. Biri hep yapar.

Lucas Garner'a bir not yazdım. Bu tür sosyolojik bir sorunla ilgilenecek daha nitelikli birini düşünemiyordum.

Çıkış listesi yığınında, gözüme başka bir şey çarpmadı. Sonra ayrıntıyla incelemem gerekecek. Şimdilik, onu bir kenara itip mesajları kurcaladım.

Bates, sorgu yargıcı, bana bir rapor daha göndermiş. .İki kömürleşmiş adamın otopsisini bitirmişler. Yeni bir şey yok. Ama kayıtlar parmak izlerini tanımlamış. Altı ve sekiz ay önce ortadan kaybolan iki kişi: AHA!

Paterni biliyordum. Adlara bakmadım bile; genetik kodlara atladım.

Tamam. Parmak izleri genlere uymamış. Yirmi parmak da nakil olmalı. Adamın kafa derisi de nakilmiş; gerçek saçı sarıymış. Sandalyemde geriye yaslanarak, kömürleşmiş kafataslarını izledim.

Sizi aşağılık oropsu çocukları. İkiniz de organ haydutusunuz. Bulunabilen bütün basit malzemeyle, organ haydutları sürekli parmak izlerini değiştirir, gözlerini de; ama bu kömürleşmiş gözlerden iz alamayız. Öyleyse: Esrarengiz silah ya da değil, bunlar ARM'nin işi. Benim işim.

Ve onları neyin öldürdüğünü hâlâ bilmiyorduk, ya da kimin.

Rakip çete olma olasılığı zor. Öncelikle yarış yok. ARM geçen yıl çoğunu süpürdüğünden beri yaşayabilen her organ haydutu için sürüyle iş olmalı. Dahası niye bir şehrin kaldırımına bırakılmışlardı? Rakip çeteler bunları kendi organ bankalarına saklardı. Harcama, isteme.

Aynı felsefeyle, anne avı başladığında, derinden ilgileneceğim bir şey vardı. Sinclair'in ölümü ARM'nin işi değildi ve onun zaman sıkıştırma işi de benim işim değildi. Bu ise her ikisiydi.

Ölülerin hangi işi bitirdiklerini merak ediyordum. Dosya tahmin edilen yaşlarım veriyordu: Adam için kırk, kadın için kırk üç, aşağı ya da yukarı üçer yaş oynayabilir. Vericiler için sokakta dolaşmak için yaşlılar. Bu iş gençlik ve kas ister. Ben onları, organ kültürü çalışıp ameliyatları yapan

doktorlar olarak değerlendirdim; ya da umutla bekleyen müşterilerine, yasal organ bankalarının vereceği mal için iki yıl beklemeden nerede ameliyat olabileceklerini sessizce haber vermekle görevli satıcıydılar.

Öyleyse: Birine yeni bir böbrek satmaya çalıştılar. Ve arsızlıkları yüzünden öldürüldüler. Bu, katili bir kahraman yapacaktı.

Öyleyse niye onları üç gün saklayıp sonra da gecenin bir yarısında şehrin kaldırımlarından birine çektiler?

Yeni, korkunç bir silahla öldürülmüş oldukları için mi?

Yanık yüzlere bakıp düşündüm: Korkunç, doğru. Bunu her ne yaptıysa tam anlamıyla bir cinayet silahı olmalı. Lazer merceğinin üzerindeki ızgaranın tam anlamıyla bir cinayet tekniği olduğu gibi.

Öyleyse: Gizli bir bilim adamı ve onun bozuk asistanı, köylülerin gazabına uğramak korkusuyla, üç gün boyunca cesetleri sakladılar sonra da cesetler kokmaya başlayınca panikleyerek böyle beceriksiz bir biçimde başlarından savdılar. Belki.

Ama bekleyen bir müşteri parlak yeni terör silahını kullanma gereği duymazdı. Satıcılar gittikten sonra polisi araması gerekecekti. Ama katil bekleyen bir vericiyse; eline geçirdiği her şeyle mücadele etmek isteyecektir.

Cesetlerin boydan resimlerine baktım. İyi görünüyorlardı. Çok gevşek değil. Vericiden alacağınız şey için ona bir silah doğrultmazsınız; iğneli bir silah kullanılabilir. Ama bedenini taşıyıp arabaya koymak için kaslara ihtiyacınız olur ve bunu çok çabuk yapmalısınız. Hmmm....

Biri kapımı vurdu.

Bağırdım: "Girin!"

Drew Porter gelmişti. Ofisi dolduracak kadar iriydi ve muhtemelen sörf tahtasında öğrendiği bir zarafetle yürüyordu. "Bay Hamilton. Sizinle konuşmak istiyorum."

'Tabii. Konu ne?"

Ellerini nereye koyacağını bilmiyor gibiydi. Çok gergin görünüyordu. "Siz bir ARM'siniz" dedi. "Siz gerçekten Ray amcanın cinayetini araştırmıyorsunuz, değil mi?"

"Doğru. Biz jeneratörle ilgileniyoruz. Kahve?"

"Evet, sağolun. Ama cinayetle ilgili her şeyi biliyorsunuz. Size kendi düşüncelerimi aktarabilmek için sizinle konuşmayı düşündüm."

"Devam et." İki kahve doldurdum.

"Ordaz, Janice'in düşüncelerini pek iyi okuyamaz. Ama muhtemelen katilleri iki belirgin gruba indirgemek mümkün gibi. Janice ve diğer herkes. Kahven."

"Janice yapmadı." Kahveyi aldı, yudumladı, masamın üstüne koydu ve unuttu.

"Janice ve X" dedim. "Ama X kaçamazdı. Dahası, makine için gelip alabilseydi bile kaçamazdı. Ve hâlâ neden asansörü kullanmadığını bilmiyoruz."

Bunu düşünürken kaşlarını çattı. "Diyelim ki kaçacak bir yolu vardı" dedi. "Makineyi de almak istiyordu; bunu istemiş olmalı, çünkü suçunu örtbas edebilmek için makineyi kullanmaya çalışmış. Ama makineyi kullanamamış olsa bile, alternatif kaçış yolunu kullanmış olabilir."

"Neden?"

"Eğer Janice'in eve geldiğini biliyorsa, Janice'i şüpheli olarak bırakacağını biliyordu demektir. Yasa, polisi bir kilitli oda gizemiyle başbaşa bırakmış olacaktı."

"Kilitli oda gizemleri eğlencelidir, ama gerçek hayatta yaşananını duymadım. Kurguda genellikle kaza sonucunda oluşurlar." Onun iddiasını bertaraf etmiştim. "Dert etme. İyi fikirdi. Ama alternatif kaçış yolu neydi?"

Porter cevap vermedi.

"Janice Sinclair'le ilgili durumu gözden geçirmek ister misin?"

"Bunu yapmış olabilecek tek kişi o" dedi acıyla. "Ama o yapmadı. O kimseyi öldüremez, o kadar soğukkanlı değil, ortada pis bir makine ve suçsuzluk mazeretiyle bunu yapamaz. Bakın, o makine Janice için fazla karmaşık."

"Hayır, o katil tipi değil. Ama niyetim suçlamak değil, sen öylesin."

Buna güldü. "Ben mi? Şey, belki öyleyim. Ama niye bunu yapayım ki?"

"Ona aşıksın. Sanırım onun için her şeyi yaparsın. Bunun yanında, kusursuz bir cinayet uygulamanın zevkini yaşabilirsin. Ve ayrıca para da var."

"Kusursuz cinayet fikriniz çok komik."

"Nazik davranıyordum diyelim."

Buna da güldü. "Tamam. Janice'e olan aşkım yüzünden bir cinayet planladım. Lanet olsun, içinde bu kadar kin olsaydı onu sevemezdim! Ray amcasının ölmesini neden istesin?"

Bunu ona çıtlatmakta tereddüt ettim. Cevap: Evetti. "Edward Sinclair'in ayrıcalığı hakkında bir şey biliyor musun?"

"Evet, Janice bana bundan söz etmişti..." Sözünü kesti.

"Sana ne anlattı?"

"Söylemek zorunda değilim."

Bu belki de zekiceydi. "Tamam" dedim. "Tartışmayı devam ettirmek için, diyelim ki yeni ramrobotlar için matematik işlemlerini çözen Raymond Sinclair'di ve Edward krediyi aldı. Bu belki de Raymond'ın fikriydi. Bunu Edward nasıl karşılar?"

"Sanırım sonsuza dek minnettar kalır" dedi Porter. "Janice öyle olduğunu söyledi."

"Belki. Ama insanlar ilginç, değil mi? Kırk yıl boyunca minnet duymak bir adamı sinirlendirebilir. Bu doğal bir duygu değil."

"Bu kadar sinir olmak için çok gençsiniz" dedi Porter acıyarak.

"Bunu bir kovuşturma hâkimi gibi değerlendirmeye çalışıyorum. Eğer bu kardeşler birbirlerini çok sık görüyorduysa, Edward, Raymond'ın etrafında rahatsızlık duygusuna kapılmış olabilir. Onunla dinlenirken sıkıntılı anlar geçirmiş olabilir. Dedikodular işe yaramaz... Ha, evet, dedikodular var. Edward'ın bu denklemleri çıkaramayacağını, çünkü yeteneği olmadığını söylediklerini duymuştum. Böyle bir şey Edward'a ulaşsa bundan hoşlanır mıydı? Kardeşini başından savmaya bile kalkışabilirdi. Sonra Ray, kardeşi Edward'a ona ne kadar borcu olduğunu hatırlatabilir.... Ve böylece ölüm öpücüğü gelir."

"Janice hayır diyor."

"Janice nefretini babasından almış olabilir. Ya da, Ray amca bir gün fikrini değiştirirse ne olacak diye düşünmeye başlamış olabilir. Eğer yaşlı Sinclair'ler arasında bir şeyler ezilmeye başlarsa, bu her an olabilirdi. Janice de bir gün onun ağzını kapa..."

Porter boğazını temizledi.

"Sana neyle karşı karşıya olduğunu göstermeye çalışıyorum. Bir şey daha: Katil Sinclair'in bilgisayarındaki kayıtları silmiş olabilir."

"Ya?" Porter bunu düşündü. "Evet. Janice, bunun içinde bazı notlar varsa yapmış olabilir, Sinclair'in ram kepçeleme alanı denklemleriyle ilgili notlar. Ama, balem: X de o kayıtları silmiş olabilir. Jeneratörü çalması, onu Ray amcanın bilgisayarından silmedikçe bir işine yaramaz."

"Oldukça doğru. X'le ilgili duruma göz atalım mı?"

"Memnuniyetle." Bir koltuğa oturdu. Yüzünün sakinleştiğini görünce rahatladığını düşündüm.

"Ona X demeyelim" dedim. "Katilin K'si diyelim." İşin içinde Ecks vardı... Ve X onun soyadıyla karışabilirdi. "K'nin, Sinclair'in zaman sıkıştırıcısını suçunu örtbas etmek için kullandığını düşünüyoruz."

Porter gülümsedi. "Sevimli bir fikir. Matematikçilerin dediği gibi, seçkin. Gerçek cinayet mahallini görmediğimi unutmayın. Sadece tebeşir izlerini gördüm."

"Öyle. Bir parça gerçeküstücülük gibi. Çok kanlı, pratik bir şaka. Eğer beyni yeterince karışmışsa, K bunu böyle ayarlamayı uzun uzun düşünmüştür."

"O kadar karıştıysa, muhtemelen çöp boşluğundan aşağı kaçmıştır."

"Pauline Urthiel onun bir psikopat olabileceğini düşünüyor. Sinclair'le çalışıp, yeteri kadar kredi alamadığını düşünen biri. Peter gibi diye düşündüm, ya da Pauline'in kendisi."

"Bu suç örtme teorisini sevdim."

"Beni rahatsız ediyor. Pek çok kişi makineyi biliyordu. Onunla kaçmayı nasıl düşünür? Lawrence Ecks biliyordu. Peterfi makineyi sıfırdan inşa

edecek kadar iyi biliyordu. Ya da öyle söylüyor. Sen ve Janice onu çalışırken gördünüz."

"Öyleyse bir çılgındı, diyelim. Ray amcadan, onu öldürüp dalı resimlerinin canlandırılması gibi bırakacak kadar nefret ediyordu diyelim. Yine de hâlâ dışarı çıkmalı." Porter ellerini de çalıştırıyordu. Kasları kollarında kabarıp dalgalanıyordu. "Bütün sorun asansöre odaklanıyor, değil mi? Eğer asansör Ray amcanın katında ve kilitlenmiş olmasaydı, bir sorun kalmayacaktı?"

"Ee?"

"Ee si. Diyelim asansörle indi. Sonra Janice eve geldi ve otomatik olarak asansörü yukarı çağırdı ve kilitledi. Bunu düşünmeden yapar. Dün gece kötü bir şok yaşamıştı. Bu sabah hatırlamıyordu."

"Ve bu akşam yeniden hatırlayabilir."

Porter sertçe baktı. "Ben bunu..."

"Yapmadan önce uzunca düşünmelisin. Eğer Ordaz Janice'ten şimdi yüzde altmış eminse, ona bunu anlattığında yüzde yüz emin olur."

Porter yine kaslarını oynatıyordu. Alçak bir sesle, "Bu mümkün değil mi?"

"Tabii. Her şeyi daha da basitleştiriyor. Ama Janice bunu şimdi söylerse, yalancı konumuna düşer."

"Ama mümkün."

"Vazgeçtim. Kuşkusuz, mümkün."

"Öyleyse katilimiz kim?"

Soruyu düşünmemem için bir neden yoktu. Benim işim değildi. Düşündüm ve anında güldüm. "Her şeyi basitleştirir mi dedim? Bu, olayı daha da karmaşıklaştırır! Bunu herkes yapmış olabilir. Ha, Steeves'den başka herkes. Steeves'in bu sabah geri dönmek için bir nedeni olmazdı."

Porter somurtarak baktı. "Bunu Steeves yapmış olamaz."

"Onu sen öne sürmüştün."

"Ha, saf mekanik açıdan, çıkışa ihtiyacı olmayan tek kişi o. Ama Steeves'i tanımıyorsunuz. Bira göbekli, kocaman ama beyinsiz bir adam. İyi

bir adam. Onu severim, ama o birini öldürürse, bunu bira şişesiyle yapar. Ve Ray amcayla da gurur duyardı. Raymond Sinclair'le aynı binada olduğuna çok seviniyordu."

"Tamam, Steeves'i unut. Kısmen kuşkulanacağın biri var mı? Aklında şu anda bunu yapmak için içeri girmiş olabilecek biri var mı?"

"Kimse yok. Asansör bilgisayarındaki biri ve de Ray amcanın yukarı alabileceği biri hariç.

"Ee?"

Başını salladı.

"Pis bir amatör dedektif gibi davranıyorsun. Birini suçlamaya korkuyorsun."

Şaşkın, gülümseyerek omzunu silkti.

"Ya Peterfi? Şimdi Sinclair öldü, o da o zaman makinesinde eşit paylara sahip olduklarını iddia edebilir. Ve buna çok çabuk kalkışabilir. Valpredo ona Sinclair'in öldüğünü söyler söylemez, Peterfi onun ortağı olmuştu."

"Tipik davranış."

"Doğruyu söylüyor olabilir mi?"

"Ben onun yalan söylediğini söylerdim. Tabu bu onu bir katil yapmaz."

"Hayır. Peki ya Ecks? Eğer Peterfi'nin olayla ilgili olmadığını bilmeseydi, o da aynı şeyi deneyebilirdi. Paraya ihtiyacı var mı?"

"Aşırı değil. Ve benim yaşımdan daha uzun süredir Ray amcayla birlikteymiş."

"Belki, dokunulmazlık peşindedir. Çocukları varmış, ama şimdiki karısından değil. Onun çocuk doğuramayacağını bilmiyor olabilir."

"Pauline çocukları sever. Onu çocuklarla gördüm." Porter merakla baktı. "Çocuk sahibi olmak için öyle büyük bir istek duymuyorum."

"Gençsin. Sonra sırada Pauline var. Sinclair onun hakkında bir şey biliyordu. Ya da Sinclair, Ecks'e anlatmış olabilir ve Ecks tozutup, bu yüzden onu öldürmüş olabilir."

Porter başını salladı. "Kızıl öfkeyle mi? Larry'nin bunu yapmasına neden olacak bir şey bilmiyorum. Pauline belki, Larry yapmaz."

Ama ben, karılarının cinsiyet değiştirdiğini öğrenirlerse insan öldürebilecek adamların olduğunu düşünüyordum. "Sinclair'i her kim öldürdüyse, eğer deli değildiyse, makine almak istiyor olmalı" dedim. "Onu bir iple indirmenin bir yolu olabilir..." Birden sustum. Otuz kilo filan, naylon iple iki kat indirilsin. Ecks'in çelik ve plastik kolu, ya da şu anda Porter'ın kollarında kabaran kaslar. Porter'ın bunu becerebileceğini düşündüm.

Ya da belki o da bunu yapabileceğim düşünmüştü. Bunu gerçekten denemiş olmak zorunda değil.

Telefonum çaldı.

Ordaz'dı. "Zaman makinesiyle ilgili bir şeyler öğrendiniz mi? Bana Sinclair'in bilgisayarının..."

"Silinmiş, evet. Ama sorun yok. Onunla ilgili pek çok şey öğreniyoruz. Sorunla karşılaşırsak, Bernath Peterfi bize yardım edebilir. Yapılmasına yardım etmiş. Şimdi nerdesin?"

"Dr. Sinclair'in dairesinde. Janice Sinclair'e birkaç sorumuz daha olacak."

Porter çekildi. "Tamam. Hemen geliyoruz. Andrew Porter benimle birlikte" dedim. Telefonu kapadım ve Porter'a döndüm. "Janice, ondan kuşkulanıldığını biliyor mu?"

"Hayır. Lütfen zorunlu kalmadıkça ona söylemeyin. Bunu kaldırabileceğinden emin değilim."

Bizi Rodewald binasının lobisinin önüne bırakacak bir taksi tuttum. Porter'a asansörü kullanmak istediğimi söylediğimde başını salladı.

Raymond Sinclair'in çatı katına çıkan asansör, içinde bir oturağı olan bir kutuydu. Bir kişi için konforlu iki iyi arkadaş için sıcacık olabilirdi. İçinde Porter ve ben sıkışıp kalmıştık. Porter dizlerini büktü ve içine sığmaya çalıştı. Buna alışmış görünüyordu.

Belki alışmıştı. Daire asansörlerinin çoğu böyledir. Bu kadar alan yeterken asansör şaftına niye daha fazla alan yüklesinler?

Hızlı bir çıkıştı. Oturak gerekliydi; ışıklı numaralar geçerken, iki çekim hızlı ve daha uzun süreli yavaşlayan yarım bir çekiş. Numaralar var ama kapıları yok.

"Hey, Porter. Bu asansör sıkışırsa, çıkabileceğimiz bir kapı var mı?"

Bana komik bir bakış attı ve bilmediğini söyledi. "Niye dert ettiniz? Bu hızla durursa marul yaprakları gibi dağılır.

Sadece beni meraklandıracak kadar klostrofobikti. K asansörle çıkmamıştı. Neden olmasın? Çünkü yukarı çıkış onu korkutmuştu. Beyinden hafızaya: Şüpheliler listesinin tıbbi kayıtlarına inin. İçlerinde klostrofobisi olan var mı bakın. Asansör hafızasının kayıt tutmaması için kötü. Kimin asansörü kullandığını, ya da kullanmadığını hemen öğrenirdik.

Hangi durumda K2'yi aramaya başlayacağız. Şimdiye kadar olayı hep üç grupta değerlendiriyordum. K1, Sinclair'i öldürdü, sonra düşük eylemsizlik alanını hem talan, hem suçunu örtmek için kullandı. K2 deliydi; onun bu abartılı resmi yapmak dışında jeneratörle hiçbir ilgisi yoktu. K3 Janice ve Drew Porter'dı.

Kapı iki yana kayarak açıldığında Janice oradaydı. Çökmüştü ve omuzları sarkıyordu. Ama Drew'ü görünce aydınlık bir yüzle gülerek ona doğru koştu. Koşarken kayıp kolunun ağırlığıyla bocalıyordu.

Geniş kahverengi daire, üstü tebeşirlerle çizilmiş ve akan kanları tespit eden sarı kimyasallarıyla hâlâ orada duruyordu. Beyaz çizgiler taşman cesedi, jeneratörü ve demir parçasını işaretlemek içindi.

Bir şey beynimi kurcaladı. Tebeşir çizgilerinden asansöre baktım, tebeşir... Ve bulmacanın üçüncü parçası yerine oturdu.

Çok basit. Biz K1'i arıyorduk... Ve bunun kim olduğuna dair oldukça iyi bir fikrim vardı.

Ordaz bana, "Nasıl oldu da Bay Porter'la beraber geldiniz?" diye soruyordu.

"Ofisime geldi. Tahmini katilimiz hakkında konuşuyorduk." Sesimi hafifçe alçalttım: "Janice olmayan bir katil."

"Çok güzel. Nasıl olduğunu bulabildiniz mi?"

"Henüz değil. Ama benimle bir oyun oyna. Bir yolu olduğunu varsay."

Porter ve Janice, kolları birbirlerinin bellerinde yanımıza geldiler. Ordaz, "Güzel. Bir çıkış yolu olduğunu düşünelim. Katil bunu anlık mı buldu? Asansöre kullanmayacağı bir yol var mı?" dedi.

"Bunu buraya gelmeden önce düşünmüş olmalı. Asansörü kullanmadı, çünkü makineyi almayı planlıyordu. İçine sığdıramazdı."

Hepsi jeneratörün tebeşirle çizilen izine baktılar. Çok basit. Porter, "Evet!" dedi, "Sonra onu kullandı ve size bir kilitli oda gizemi bıraktı!"

Ordaz sertçe, "Bu onun yanlışı olabilir" dedi. "Kaçış yolunu öğrenirsek, onu bir tek adamın kullanabileceğini anlarız. Ama tabii, böyle bir yolun varlığından emin değiliz."

Konuyu değiştirdim. "Asansör teybindeki herkesi araştırdınız mı?"

Valpredo spiralli not defterini çıkardı ve Sinclair'in asansörünü kullanma izni olan insanların adlarının olduğu sayfayı açtı. Sayfayı Porter'a gösterdi. "Bunu gördünüz mü?"

Porter sayfayı inceledi. "Hayır, ama ne olduğunu tahmin edebilirim. Bakalım .... Hans Drucker Janice'in benden önceki sevgilisiymiş. Onunla hâlâ görüşüyoruz. Hatta, geçen akşam Randalls'daki sahil partisindeydi."

"Dün gece Randalls'ın partisindeydi" dedi Valpredo. "O ve diğer dördü. İyi bir mazeret."

"Hans'ın bununla bir ilgisi yoktur!" diye çıkıştı Janice. Bu fikir onu tedirgin etmişti.

Porter hâlâ listeye bakıyordu. "Bu insanların çoğunu zaten tanıyorsunuz. Bertha Hail ve Muriel Sandusky, Ray amcanın hanım arkadaşlarıydılar. Bertha onunla spora giderdi."

Valpredo bana, "Onlarla da görüştük" dedi. "İsterseniz teypleri dinleyebilirsiniz."

"Hayır, sadece bana özünü anlat yeter. Katilin kim olduğunu zaten biliyorum."

Bunu duyunca Ordaz kaşlarını kaldırdı ve Janice, "Oo, iyi! Kim?"dedi. Bu soruyu gizemli bir gülümsemeyle karşıladım. Kimse bana açıkça yalancı diyemezdi.

Valpredo, "Muriel Sandusky bir yıla yakındır İngiltere'de kalıyor. Evli. Yıllardır Sinclair'i görmemiş. Büyük, güzel bir kızıl" dedi.

Janice, "Bir zamanlar Ray amcama tutkundu" dedi. "Ve saire vesaire. Sanırım amcamın en uzun aşkıydı."

"Bertha Hail daha başka" diye devam etti Valpredo. "Sinclair'in yaşında ve iyi görünüşlü. Sırım gibi. Sinclair evde bir projesiyle ilgilenirken her şeyden vazgeçerdi diyor: Arkadaşlarından, sosyal hayattan, spordan. Ardından Bertha'yı arayıp beraber spora giderlermiş. Onu iki gece önce aramış ve önümüzdeki pazartesi için randevu vermiş."

"Mazereti var mı?" dedim.

"Yok."

Janice içerlemiş, "Ciddi mi!" dedi. "Bertha'yı ben kocaman kızken tanıdım! Eğer Ray amcamı kimin öldürdüğünü biliyorsanız, neden söylemiyorsunuz?"

"Bu listenin dışında, kesin ipuçları var. Ama nasıl çıktığını, ya da nasıl çıkmayı planladığını, ya da bunu nasıl yaptığını kanıtlayıp kanıtlamayacağımızı bilmiyorum. Şu anda kimseyi suçlayamam. Şu demire uzanırken kolunu kaybetmemesi işimizi bozuyor."

Porter şaşkın baktı. Janice de öyle.

"Bir davayla karşılaşmak istemiyorsun" dedi Ordaz kibarca. "Ya Sinclair'in makinesi?"

"O, eylemsizliği olmayan bir sürücü, bir çeşit. Eylemsizlik azalınca, zaman hızlanıyor. Bertha onun hakkında pek çok şey öğrendi, ama onu gerçekten çözebil...."

Ben sustuğumda Ordaz, "Diyordun ki" diye hatırlattı.

"Sinclair'in lanet şeyle işi bitmişti."

"Tabii ki" dedi Porter. "Yoksa onu ortalıkta sergilemezdi."

"Ya da Bertha'yı gezmeye çağırmazdı. Ya da ortalıkta nesi olduğuna dair söylentiler dolaştırmazdı. Evet. Tabii ki o makine hakkında öğrenebileceği her şeyi biliyordu. Julio, sen yanıldın. Her şey makinede bitiyor. Ve katil piç kolunu kurtardı ve bunu onun üzerinde kanıtlayabilirim."

Ordaz'ın tahsisli taksisine doluştuk: Ben, Ordaz, Valpredo ve Porter. Valpredo aracı geleneksel hızla ayarladı, böylece sürme konusunu dert etmesi gerekmeyecekti. İçerde koltuklan karşı karşı gelecek şekilde çevirdik.

Valpredo'dan ödünç aldığım not defterine kısaca göz atarken, "Bu bölüm hakkında güvence vermiyorum" dedim. "Ama unutmayın, yanında bir miktar ip vardı. Onu kullanmayı planlamış olabilir. Çıkmayı işte böyle planlıyordu."

Sinclair'in jeneratörünü temsil edecek bir kutu çizdim, iskelete bağlı bir çubuk figürü. Çevrelerine, alanı temsil edecek bir daire. Bir ucu alandan dışarı çıkan, makineye bağlı bir ip.

"Anladınız mı? Merdivenlerden, üzerinde alanla çıktı. O hızla hareket ederken kameranın onu yakalama şansı, yaklaşık sekizde bir. Makineyi çatının ucuna kadar çekip, ipi yeteri uzunlukta bağlar, jeneratörü çatıdan atar ve onunla birlikte atlar. İp, normal zamanda, on metre bolü saniye kareyle, artı biraz daha fazla bir zamanda ve katil onun üzerinde, düşer. Sert değil, çünkü eylemsizliği olmayan bir alandalar. Katil yere indiği anda saniyede, üç bin altı yüz bolü beş yüzden daha fazla bir hızla hareket ediyordu. Diyelim kendi zamanıyla saniyede bir metre hızla ve makineyi çabucak yoldan çekmeliydi, çünkü ip bomba gibi çarpacaktı."

"İşe yarar gibi görünüyor" dedi Porter.

"Evet. Bir süre, alanın dibinde durabileceğini düşünmüştüm. Makineyi birazcık denemem bu fikri ortadan kaldırdı. İki bacağı da kırılırdı. Ama iskelete asılabilirdi; yeteri kadar güçlü."

"Ama makine yanında değildi" dedi Valpredo.

"İşte burada aldanıyorsunuz. İki alan kesiştiğinde ne olur?"

Boş boş baktılar.

"Bu sıradan bir soru değil. Cevabı henüz kimse bilmiyor. Ama Sinclair biliyordu. Bilmeliydi, çünkü bitirmişti. İki makinesi olmalı. Katil ikinci makineyi aldı."

Ordaz, "Ahh" dedi.

Porter, "K kim" dedi.

Araç iskelesine çekiliyorduk. Valpredo nerede olduğumuzu biliyordu, ama bir şey söylemedi. Taksiden indik ve asansöre yöneldik.

"Bu çok daha basit" dedim. "Makineyi bir örtü olarak kullanmayı planlıyordu. Onun varlığını kaç kişinin bildiğini düşünmek bile komik. Ama o, Sinclair'in makineyi herkese göstermeye başladığını bilmiyorduysa -özellikle sana ve Janice'e- kim kalır? Onun yıldızlararası bir araç olduğunu yalnızca Ecks biliyordu."

Asansör alışılmışın dışında genişti. İçine sığdık.

"Ve" dedi Valpredo, "Ortada bir kol sorunu var. Sanırım bunu da çözdüm."

"Sana yeterince ipucu verdim" dedim.

Peterfi uğultumuzun uzun süreli cevabıydı. Bizi muhtemelen kapı önü kamerasından izleyip, niye bir grubun onun evine doğru yürüdüğünü merak etmiştir. Sonra ızgaradan konuştu. "Buyrun? Ne istediniz?"

"Polis, açın" dedi Valpredo.

"Arama izniniz var mı?"

İleri çıktım ve kimliğimi kameraya gösterdim. "Ben bir ARM'yim. Arama iznine ihtiyacım yok. Açın. Çok zamanınızı almayacağız." Öyle ya da böyle.

Kapıyı açtı. Rahat kahverengi eşofmanlarına rağmen, bu öğle sonu olduğundan daha düzenli görünüyordu. "Sadece siz" dedi. Beni içeri aldı ve kapıyı diğerlerinin suratına kapamak istedi.

Valpredo elini kapıya dayadı. "Hey."

"Tamam" dedim. Peterfi benden daha küçüktü ve yanımda iğneli bir silah vardı. Valpredo omzunu çekti ve kapıyı kapamasına izin verdi.

Benim hatam. Bulmacanın ikisini çözmüştüm ama tamamını çözdüğümü düşünüyordum.

Peterfi kollarını bağlayıp, "Ee? Bu kez neyi aramak istiyorsunuz? Bacaklarımı incelemek ister misiniz?" dedi.

"Hayır, üst kolunuzdaki insülin serumundan başlayalım."

"Tabii" dedi ve beni ürküttü.

Gömleğini çıkarmasını bekledim -gereksizdi ama bunu biliyordu- sonra da hayali elimi insülin deposunda gezdirdim. Kutu neredeyse tam doluydu. "Bilmeliydim" dedim, "Lanet. Organ haydutundan altı aylık insülin almışsınız."

Kaşları kalktı. "Organ haydutu mu?" Gevşedi. "Bu bir suçlama mı, Bay Hamilton? Bunu avukatım için kaydediyorum."

Ben de kendimi bir davaya hazırlıyordum. Lanet olsun. "Evet bu bir suçlama. Sinclair'i siz öldürdünüz. Başka kimse böyle bir kılıf uydurarak sıyrılamazdı."

Şaşırmış görünüyordu. "Neden olmasın?"

"Eğer başka biri Sinclair'in jeneratörü yardımıyla suçunu gizlemeye çalışsaydı, Bernath Peterfi polise makineyle ilgili her şeyi ve nasıl çalıştığını anlatırdı. Ama dün gece, Sinclair onu etrafa göstermeye başlayıncaya kadar, onu bilen tek kişi sizdiniz."

Bu tür bir mantığa karşı söyleyebileceği bir tek şey vardı ve onu söyledi: "Hâlâ kaydediyorum, Bay Hamilton."

"Kaydet ve kahrol. Kontrol edebileceğimiz başka şeyler de var. Market servisiniz. Su faturanız."

Ürkmemişti. Gülümsüyordu. Bu bir blöf müydü? Havayı kokladım. Altı aylık vücut kokusu bir gecede mi yayılmıştı? Altı ayda dört ya da beş kereden fazla banyo yapmayan bir adamdan mı? Ama bu havalandırma sistemi aşırı iyiydi.

Perdeler şimdi geceye ve okyanusa açıktı. Bu öğle sonu kapalıydılar ve o şaşı bakıyordu. Ama bu kanıt değildi. Işıklar: Şimdi bir tek ışık açıktı.

Büyük güçlü bir kamp lambası duvarın yanındaki bir masanın üstünde duruyordu. Bu öğleden sonra fark etmemiştim bile. Şimdi onu ne için kullandığından emindim... Ama nasıl kanıtlayacaktım?"

Erzaklar ... "Dün gece altı aylık yiyecek almadıysanız, çalmış olmalısınız. Sinclair'in jeneratörü soygunlar için kusursuz. Yerel süpermarketleri kontrol edeceğiz."

"Hırsızlıkları bana mı yükleyeceksiniz? Nasıl?"

Jeneratörü evinde saklamayacak kadar zekiydi. Ama gelin düşünelim, nereye saklamış olabilir? Suçlu oydu. İzlerinin hepsini örtmüş olamazdı.

"Peterfi? Buldum."

Bana inandı. Bunu duruşunu sağlamlaştırmasından anladım. Belki o bunu benden önce değerlendirmişti. "İlaçlarınız altı ay önce bitmiş olmalı. Organ haydutunuz size bunu bulamazdı; yanında ilaç bulundurmak için bir nedeni yok. Sen öldün Peterfi" dedim.

"Olabilir. Lanet olsun sana Hamilton! Bana bir ayrıcalığa patladın!"

"Seni hemen yargılamayacaklar. Kafandakini kaybedemezsin. Sinclair'in jeneratörü hakkında çok şey biliyorsun."

"Bizim jeneratörümüz! Onu birlikte yaptık!"

"Evet."

"Sen de beni yargılama" dedi daha sakince. Mahkemede katilin Sinclair'in evini nasıl terk ettiğini anlatabilecek misin?"

Çizdiğim şekli çıkarıp ona uzattım. O, resmi incelerken "Çatıdan kaçmaya ne dersiniz? İşe yarayacağını bilemezdiniz." Sözleri yavaşça, isteksizce çıkıyordu. Sanırım birine anlatmalıydı ve bu şimdi sorun değildi. "O zamana kadar önemsemedim. Kolum ölü bir tavşan gibi sallanıyordu ve acıyordu. Yere ulaşmam üç dakikamı aldı. Yolda öleceğimi sandım."

"Bir organ haydutunu bu kadar çabuk nereden buldun?"

Gözleri bana deliymişim gibi bakıyordu. 'Tahmin edemiyor musun? Üç yıl önce. Diyabetlerin organ nakliyle tedavi edilebileceğini umuyordum. Hükümet hastaneleri bana yardım edemeyince, bir organ haydutuna gittim. Şanslıyım ki, dün gece hâlâ çalışıyordu."

Sakinleşti. Bütün siniri geçmiş gibiydi. "Sonra alanın içinde altı ay, yaraların iyileşmesini bekledim. Karanlıkta. Şu büyük kamp ışığını yanıma almayı denedim." Acıyla güldü. "Duvarların yandığım görünce vazgeçtim."

Masanın üstündeki duvarın hafif kavrulmuş bir görüntüsü vardı. Bunu daha önce görmeliydim.

"Banyo yapmadım" diyordu. "Bu kadar çok su kullanmaya korkuyordum. Uygulamalı egzersiz yapmadım. Ama yemek zorundaydım, değil mi? Ve

hepsi bir hiç için."

"Bize anlaştığınız organ haydutunu anlatacak mısınız?

"Bugün senin büyük günün değil mi, Hamilton? Tamam, neden olmasın. Hiç işine yaramayacak."

"Neden?"

Bana çok garip baktı.

Sonra döndü ve koştu.

Ayaktaydım. Ardından zıpladım. Ne düşündüğünü bilmiyordum; dairede, balkon dışında bir çıkış vardı ve oraya yönelmemişti. Boş bir duvara ulaşmaya çalışıyor gibiydi... önünde bir masa, onun üstünde bir kamp ışığı ve onun içinde de bir düğme olan bir duvara. Düğmeyi görünce duramadım, silah! Ve ardından koşarak masanın üstündeki duvar anahtarına ulaşmadan bileğinden tuttum.

Ağırlığımı geriye verdim ve onu oradan uzaklaştırdım... ve sonra alan oluştu.

Bir el ve dirseğe kadar bir kol tutuyordum. Ötesinde çırpman mor bir ışık vardı: Peterfi düşük eylemsizlikli bir alanda çılgınca çırpınıyordu. Ne olduğunu anlayana kadar öyle kaldım.

İkinci jeneratör burada bir yerdeydi. Duvarda mı? Şimdi yakından gördüğüm gibi, anahtar duvara yakın zamanda yerleştirilmişti. Öte tarafta, içinde jeneratörün durduğu bir dolap düşünün. Peterfi duvarı delip anahtarı takmış olmalı. Tabii, altı aylık boş zamanda yapacak başka neyi vardı ki?

Yardım için bağırmanın bir yararı yoktu. Ve eğer bırakmazsam, Peterfi birkaç dakikada susuzluktan ölecekti.

Peterfi'nin ayakları doğruca çeneme geldi. Kendimi yere attım ve ayakkabının kenarı neredeyse kulağımı koparıyordu. Yuvarlayıp zamanında bileğini tuttum. Daha çok morarmış, titrer bir hali vardı ve öteki ayağı alanın dışında çılgınca tepiniyordu.

Kaslara aşırı karmaşık sinir sinyalleri ulaşıyordu. Bacak, cansız bir şey gibi kıvrandı. Eğer bırakmasam, bir sürü parçaya ayrılacaktı.

Masayı devirdi. Düştüğünü görmedim ama birden yanında yatıyordu. Tepesi, üstündeki düğmeyle, alanın oldukça ötesinde olmalı. Lamba, elinin titreşen mor ışığın hemen yanına düştü.

Tamam. Düğmeye ulaşamaz; eli alanın dışındayken uyumlu sinyalleri alamaz. Ayağını bırakabilirim. Yeterince susayınca alanı kapayacaktır.

Ve salmasaydım, orada öylece ölecekti.

Bir elli bir yunusla güreşmek gibiydi. Düşüncelerimde bir hata arayarak bıraktım. Peterfi'nin serbest bacağı iki yerinden kırılmış gibiydi... kafamda bir şey çarpıştığında vazgeçmek üzereydim.

Bana sırıtan kömürleşmiş kemikli yüzler.

Beyinden ele: ASIL! Anlamıyor musun? Lambaya ulaşmaya çalışıyor!

Asıldım.

Anında Peterfi çırpınmayı bıraktı. Yüzü ve elleri mavi ışık yayarak yan yattı. Yüzünün arkasındaki mavi ışık yavaşça kaybolunca oyun mu oynuyor diye karar vermeye çalışıyordum.

Onları içeri aldım. Baktılar. Valpredo ışığın anahtarını aramaya gitti. Ordaz, "Onu öldürmen gerekli miydi?" diye sordu.

Lambayı gösterdim. Anlamadı.

"Güvencede değildim" dedim. "İçeri yalnız girmemeliydim. Şu ışıkla zaten iki kişiyi öldürmüştü. Ona yeni kolunu veren organ haydutlarını. Konuşmalarını istemiyordu, bu yüzden yüzlerini yakıp ardından kaldırıma attı. Muhtemelen onları jeneratöre bağlayıp bir iple çekmiştir. Üçü birden üzerlerinde alan oluşunca birkaç kilodan fazla çekmezler."

"Lambayla mı?" Ordaz uzun uzun düşündü. 'Tabii ya. Beş yüz kat daha güçlü ışık çıkarabiliyordu. Bunu zamanında düşünmen iyi olmuş."

"Şey, böyle benzersiz bilim kurgu cihazlarıyla ilgilenerek, senden daha çok zaman harcıyorum."

"Ve onları anlıyorsun" dedi Ordaz.